ΙΔΕΟ-ΘΕΑΤΡΟΝ

ΡΑΔΑΜΑΝΘΥ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ - ΑΓΩΓΗ ΨΥΧΗΣ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ - ΗΛΙΑΚΟΥ ΔΡΟΜΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΘΕΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Σ. ΝΑΓΟΥ

Ο ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

ΑΡΔΗΤΤΟΣ, ΙΕΡΟΝ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, 22-2 1897 - ΥΦΑΙΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΠΕΠΛΟΝ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

"Ω ΘΕΕ ΕΑΝ ΥΠΑΡΧΗΣ ΚΑΤΑΣΤΗΣΟΝ ΕΙΣ ΕΜΕ ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΙΝ ΣΟΥ ΓΝΩΣΤΗΝ ΔΙ' ΟΙΟΥΔΗΠΟΤΕ ΜΕΣΟΥ ΒΟΥΛΕΣΑΙ"

ISSN 1108-832800 09
9771108832008

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐνάρετος βοηθεῖται καί γίνεται συνεργάτης τῶν ἀνωτέρων αὐτοῦ συνειδήσεων, οἱ ὁποῖες συνέστησαν τήν Πνευματικήν Ἱεραρχίαν, εἰς τήν κορυφήν τῆς ὁποίας εὑρίσκεται Ὑπέρθεος Ἄρχων, χειριστής τῶν Φυσικῶν καί Πνευματικῶν Νόμων διευθετῶν καί ἐποπτεύων τήν τάξιν τοῦ Παντός, ὁ **Κάτοικος τοῦ Σύμπαντος!**

Θεατρική παρουσίαση τοῦ πλέον μυσταγωγικοῦ πυθαγορείου κειμένου γιά τήν δημιουργία τοῦ ἀθανάτου πνευματικοῦ ὀργανισμοῦ!

Κάθε Σάββατο 6:30 μ.μ. - Στουρνάρη 57 τηλ.: 52.37.543 - Εἴσοδος 8

ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ - ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΓΗΣΠΑΙΣΕΙΜΙΚΑΙΟΥΡΑΝΟΥΑΣΤΕΡΟΕΝΤΟΣΔΙΨΑΔ'ΕΜΙΑΥΟΣΚΑΙΑΠΟΛΛΥΜΑΙ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ • ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57, 10432 ΑΘΗΝΑΙ • ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΙΣΗΜΕΡΙΑ • ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2002 (ΤΕΥΧΟΣ 19) 5 ΕΥΡΩ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΙΤΑ

ΤΟ ΚΥΚΝΕΙΟΝ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΑΙΘΕΡΙΚΟ ΝΑΟ

ΑΓΝΩΣΤΟ ΟΡΦΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΗ Η ΑΦΗ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ ΦΛΟΓΑΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΠΛΑΤΩΝΙΚΗ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Σ. ΝΑΓΟΥ

ΠΕΡΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ

ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Τριμηνιαία ἔκδοσις

Ἔτος Ε΄ Ἀρ. Τεύχους 19 - Σεπτέμβριος 2002

Στουρνάρη 57, 104.32 Ἀθῆναι
Ἐπικτήτου 1, 116.35 Παγκράτι Ἀθῆναι
Τηλ.: 010.52.37.543, 010.75.12.156
Τηλεομοιότυπον.: 010.52.26.694

ISSN 1108-832X

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης - Διευθυντής
Ἀντώνιος Ἀναστασάκης - Ραδάμανθυς
Στοιχειοθεσία - Καλλιτεχνική ἐπεξεργασία:
Μουστάκη Δήμητρα
Διορθώσεις: Θεοδώρα Γαβρᾶ
Ἐκτύπωσις: Γ. Χ. Ζαχαροπούλου - Δ. Σιταρᾶς,
Λευκάδος 9 - Μοσχάτο

Τά κείμενα, ὅπως καί ἡ γλῶσσα
κάθε δημοσιεύματος ἀπηχοῦν τίς ἀπόψεις
τοῦ ἑκάστοτε γράφοντος.

ΕΑΝ ΕΠΙΘΥΜΕΙΤΕ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ

ἀποστείλατε γιά ἐτήσια συνδρομή
ταχυδρομική ἐπιταγή (20 ΕΥΡΩ)
στό ὄνομα:
ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57
104.32 ΑΘΗΝΑΙ
ἤ καταθέσατε 20 ΕΥΡΩ
στήν Alpha Bank (Πίστεως)
Ἀρ. Λογαριασμοῦ:
104.002.786.016.548
στό ὄνομα ΑΝΤ. ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗΣ
ἤ τηλεφωνήσατε στό 010.52.37.543
Συνδρομές ἐξωτερικοῦ: 40 ΕΥΡΩ

Δωρίσατε μία συνδρομή στούς φίλους σας

περιεχόμενα

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ ΛΟΓΟ
Pul Drezet — ΣΕΛ. 4

ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΗ Η ΑΦΗ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ ΦΛΟΓΑΣ
ΤΡΥΦΩΝ ΟΛΥΜΠΙΟΣ — ΣΕΛ. 5

ΠΕΡΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ
ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΝΑΓΟΣ — ΣΕΛ. 8

Η ΑΠΟΥΣΙΑ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ Η ΔΗΩΣΗ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΓΗΣ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΓΟΥΣΙΟΣ - ΠΕΛΑΣΓΟΣ — ΣΕΛ. 9

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΛΕΤΣΑΣ — ΣΕΛ. 11

ΠΛΑΤΩΝΙΚΗ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ
Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗΣ — ΣΕΛ. 23

ΕΛΕΥΘΕΡΟΘΡΗΣΚΕΙΑ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΓΟΥΣΙΟΣ - ΠΕΛΑΣΓΟΣ — ΣΕΛ. 29

ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΣΕΛ. 32

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ
ΠΑΝΟΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ — ΣΕΛ. 48

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΙΤΑ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ — ΣΕΛ. 54

ΥΜΝΟΣ ΘΕΑΤΟΥ ΙΔΕΩΝ ΣΤΟΝ ΑΙΘΕΡΙΚΟ ΝΑΟ
ΙΩΑΝ. ΜΠΟΥΣΙΟΣ - ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ — ΣΕΛ. 55

ΑΓΝΩΣΤΟ ΟΡΦΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ
ΜΑΛΑΛΑΣ — ΣΕΛ. 56

ΤΟ ΚΥΚΝΕΙΟΝ ΑΣΜΑ
ΙΩΑΝ. ΓΑΒΡΑΣ - ΦΑΕΘΩΝ — ΣΕΛ. 57

Παρακαλεῖσθε
ὅσοι δέν ἔχετε ἀνανεώσει
τήν συνδρομή σας
ὅπως ἀποστείλετε
ταχ. ἐπιταγή 20 Εὐρώ
στήν διεύθυνση τοῦ Ἰδεο-
θεάτρου μέ τήν ἔνδειξη
"ἀνανέωση συνδρομῆς"

Ἐπισκευθεῖτε τήν ἰστιοσελίδα
τοῦ Ἰδεοθεάτρου στό Διαδίκτυο
http://www.ideotheatron.gr
e-mail:
radamanthys@ideotheatron.gr

Φίλει τόν ἄνθρωπον, ὄχι ἀπό δεοντολογία ἤ κατ᾽ ἐπιταγή. Φίλει τόν ἄνθρωπον ἀδιαφορῶντας ἐάν αὐτός σέ ἀγαπᾶ, σέ μισῆ ἤ σέ περιφρονῆ. Στό πρόσωπο κάθε ἀνθρώπου νά βλέπης ἐπαναλαμβανομένη τήν ἴδια σου ὑπόσταση. **Σεβάσου πάντα οἱονδήποτε ἄνθρωπο ἀγαθό ἤ κακό**, πεπαιδευμένο ἤ ἄξεστο, γιατί εἶναι μία ἀξία τῆς Φύσεως, πού ἐργάστηκε ἐπί αἰῶνες πολλούς γιά τήν ἀνθρώπινη ὀντότητα. Ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει λανθάνοντες τούς Νόμους τῆς Ἀρετῆς καί τῆς Σοφίας. Βοήθησέ τον ἐσύ μέ τήν ἀγάπη σου καί τό ἐνδιαφέρον σου νά τούς ἐκδηλώση. **Χτύπα καί καυτηρίαζε πάντοτε τήν κακία καί τήν ἀγνωσία.** Ἀλλά σεβάσου τόν ἄνθρωπο, κάθε ἄνθρωπο, γιατί καί τοῦτος μιά μέρα προορίζεται να γίνη θεία ὕπαρξη. Δεῖχνε πάντα ἀνεξάντλητη ἐπιείκεια καί ἀνοχή. Μήν οἰκτείρης ποτέ τόν σφάλλοντα. Μήν περιφρονήσης ποτέ τόν ἁμαρτήσαντα, γιατί καί σύ ἔσφαλες καί ἁμάρτησες πολλές φορές στόν βίο σου. Οἱ ἄλλοι ὅμως σέ ἀνέχθηκαν. Ἐάν ὑπῆρξες αὐστηρός πολύ, κάποτε θά τό μετανοήσης. Ἐάν ἔκρινες μέ ἐπιείκεια, δέν θά μεταμεληθῆς ποτέ. Νά βρίσκης πάντα τήν δύναμη νά συγχωρῆς ἐκεῖνον πού σέ ἀδίκησε. **Ἀγάπα κάθε πνοή, κάθε συνείδηση ὑπανθρώπινη, ἀνθρώπινη καί ὑπερανθρώπινη**, γιά νά αἰσθανθῆς καί σύ τίς περιπτύξεις καί τήν θέρμη τῆς Παγκόσμιας Ἀγάπης. **Γιά νά γίνης ἐλεύθερος**, νά ἀναγνωρίζης καί στόν ἄλλον τό δικαίωμα νά γίνη καί αὐτός ἐλεύθερος. Βοήθησε πάντοτε νά ἀπολαύσουν καί οἱ ἄλλοι τήν οἰκονομική, τήν κοινωνική, τήν πνευματική ἐλευθερία καί νά μποῦν στήν τροχιά τοῦ φυσικοῦ νόμου, στόν κύκλο τῆς Παγκόσμιας Ἁρμονίας. **Νά εἶσαι δίκαιος**! Ἀναγνώριζε καί σεβάσου τά δικαιώματα πού ἔχει κάθε ὕπαρξη, ἡ ὁποία εἶδε τό φῶς τοῦ Ἡλίου, γιά νά ἀπολαμβάνη τήν ζωή, νά προοδεύη καί νά ἐξελίσσεται πνευματικά. Ἡ λέξη δικαιοσύνη εἶναι συνώνυμος μέ τήν λέξη ἀναγνώριση. Ὁ **ἄνθρωπος δέν εἶναι σέ θέση νά δώση τίποτε στόν ὅμοιό του.** Ἡ Φύση εἶναι ἐκείνη πού δίνει στόν ἄνθρωπο τόν ὀργανισμό καί τίς ἱκανότητες τίς αἰσθησιακές καί τίς πνευματικές, μέ τίς ὁποῖες δικαιοῦται νά πέρνη ἀπό τούς κόλπους Της ὅ,τι τοῦ ἀναγκαιοῖ γιά τήν ὕπαρξή του, γιά τήν πρόοδό του καί τήν εὐδαιμονία του. Ἡ Φύση διαθέτει ἀφειδῶς ὅλους τούς παράγοντες τῆς ζωῆς γιά ὅλους. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως στηριζόμενος στήν δύναμη τοῦ ἰσχυροτέρου ἀφαιρεῖ τά μέσα αὐτά καί στερεῖ τόν ὅμοιό του ἀπό ὅλα ἐκεῖνα πού θά τοῦ ἐξησφάλιζαν ἄνετο βίο, εὔκολη παιδεία καί χωρίς ἐμπόδια πρόοδο. **Ὅλοι ἔχουμε σάν τέκνα τῆς ἴδιας μάνας τά ἴδια δικαιώματα καί τίς ἴδιες ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τοῦ συνόλου.** Ἀναγνώριζε σέ κάθε ἄνθρωπο, ὅ,τι ἀνήκει σ᾽ αὐτόν ἀπό τήν μητέρα Φύση. Κάθε ὕπαρξη δικαιοῦται νά ἔχη στήν διάθεσή της ὅλα τά μέσα τῆς προόδου, τῆς παιδείας γιά νά μάθη καί αὐτή τήν Ἀλήθεια καί νά ἀποκτήση τήν Ἐλευθερία τήν κοινωνική καί τήν πνευματική. Κάμε ὅ,τι μπορεῖς γιά νά ἀνανήψη ὁ ἀδελφός σου ἄνθρωπος. Δῶσε χεῖρα βοηθείας νά βγῆ ἀπό τόν βοῦρκο τῆς κατωτερότητος. Μήν προκαλεῖς, μήν ὑποτιμᾶς κανέναν, πάντα νά εἶσαι ἀνεκτικός. Χτύπα τίς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες. Στιγμάτιζε τό πάθος. Καυτηρίαζε τήν ἁμαρτία. **Ἀλλά ποτέ μή θίγης τήν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἁμαρτήσαντος.** Μήν πληγώνης, μή φονεύης ποτέ τόν ἀδελφό σου ἄνθρωπο. Ἔστω καί ἄν εἶναι ἁμαρτωλός. **Δέν ξέρεις καί σύ καί ἐγώ πόσες φορές στήν πορεία τῆς ψυχῆς μας κατά τίς ἀλλεπάλληλες ἐνσαρκώσεις μας δέν ὑπήρξαμε ἐγκληματίες, κακοῦργοι, ἁμαρτωλοί.** Ὅμως ἡ στοργή τῶν Δυνάμεων τῆς Φύσεως, τό Φῶς τοῦ Ἡλίου καί οἱ φροντίδες τῶν ἀνωτέρων συνειδήσεων μᾶς βοήθησαν μέ τίς δοκιμασίες καί τόν πόνο νά μάθουμε καί νά ἀκολουθοῦμε τό καλό καί τό πρέπον. Σέ κανένα, ἔστω καί ἄν στό ζητήσει, δέν πρέπει νά ὑποδεικνύεις τήν πλάνη του, νά μήν τοῦ λές τό ἐλάττωμά του, τό σφάλμα του. Ἔτσι φανερώνεται ἡ εὐγένεια καί ἡ πραγματική λεπτότης μιᾶς ἀνωτέρας ὑπάρξεως. Διότι ἐάν σοῦ πῶ τά σφάλματά σου, θά φανῶ ἀνώτερός σου καί σύ θα αἰσθανθῆς, ἕνα αἴσθημα κατωτερότητος ἀπέναντί μου, πρᾶγμα πού δέν τό θέλω. **Θέλω νά εἶμαι ἴσος πρός ἴσον.** Ἡ ἀξία ἔγκειται εἰς τοῦτο: **μόνος του ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά ἀναγνωρίση τό σφάλμα του καί νά τό ἐπανορθώση, διά τοῦ αὐτοελέγχου καί τοῦ θεληματικοῦ του.** Βέβαια, σέ βοηθῶ, σέ ὁδηγῶ μέ προσοχή μέ διαφόρους τρόπους, χωρίς ὅμως ποτέ νά σέ κατεβάσω ἀπό τήν βαθμῖδα τῆς ἀδελφικῆς ἰσοτιμίας.

Σ. Νάγος

Τό ὑπέροχο αὐτό κείμενο τοῦ νεοπυθαγορείου Διδασκάλου μας τό ἀφιερώνουμαι στόν κ. Ἰωάννη Χαραλαμπόπουλο θυμίζοντάς του τήν φράση τοῦ Πυθαγόρου: "ἐχθρός μου εἶναι ὁ πλανημένος φίλος μου". Σέ ὅτι ἀφορᾶ τήν συκοφάντική δυσφήμιση του, οἱ Ἑλληνοπρεπεῖς κατέχουν γιά τό πολύμοχθο ἔργο μας ἕνδεκα χρόνια τώρα καί δέν ἔχουν ἀνάγκη τῶν φωνασκιῶν καί τῆς χωριστικότητος πού προτείνει τό κατά τ᾽ ἄλλα ἀξιόλογο περιοδικό του, μιά καί δημοσιεύει κείμενα τοῦ Σ. Νάγου σάν τόν Ἡλιακό Χαιρετισμό. Τά ὑπόλοιπα θά τά κρίνη τό δικαστήριο.

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ ΛΟΓΟ

Pul Drezet

Μετάφραση: Ματίνα Χατζηβασιλείου

Ἡ **11η Σεπτεμβρίου 2001** ἦταν ἀναμφίβολα μία ἡμερομηνία ὁρόσημο. Ὁ κόσμος συγκλονίστηκε. Στιγμιαῖα ὅμως. Ὅταν πέρασε τό πρῶτο σόκ, ἴσως παρακινούμενοι καί ἀπό τό αἴσθημα τῆς αὐτοσυντήρησης, οἱ ἄνθρωποι ἐπανῆλθαν στίς καθημερινές τους ἀσχολίες, μέ περισσή διάθεση γιά ζωή. Ὑπάρχουν ὅμως καί ἐκεῖνοι, γιά τούς ὁποίους οἱ ἔννοιες τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Δικαιοσύνης, τῆς Ἀλληλεγγύης καί τῆς Ὑπευθυνότητας ἔχουν οὐσιαστική σημασία. Δέν περίμεναν δηλαδή τήν 11η Σεπτεμβρίου γιά νά τίς ἀνακαλύψουν. Γι᾽ αὐτούς οἱ ἀξίες αὐτές ἦταν καί εἶναι πάντα ἐπίκαιρες. Ἀπ᾽ ὅτι ξέρομε βέβαια οὔτε τά ΜΜΕ, ἀλλά οὔτε καί οἱ πολιτικοί τίς ἔλαβαν ποτέ ὑπ᾽ ὄψιν τους. Παρ᾽ ὅλο πού τά ἀνησυχητικά μηνύματα ἔρχονταν ἀπό παντοῦ καί ἐξακολουθοῦν πάντα νά ἔρχονται.

Καί ἀφοῦ πέρασε ἡ στιγμή τῆς πρώτης συγκίνησης, οἱ πολιτικοί, ἀνεξάρτητα ἰδεολογίας καί χώρας, προσπαθοῦν μέ κάθε τρόπο καί μέσο νά ἀποτρέψουν τήν προβολή τῶν πραγματικῶν προβλημάτων τῆς ἐποχῆς μας. Τῶν προβλημάτων, μέ τά ὁποῖα εἶναι ἄμεσα συνδεδεμένα ἡ ζωή μας καί τό μέλλον μας.

Πρέπει λοιπόν νά ξαναδοῦμε τά πράγματα ἀπό τήν ἀρχή. Γιά νά δοῦμε ποιό εἶναι τό ἀληθινό συμφέρον τῶν λαῶν, τό ὁποῖο δέν ταυτίζεται βέβαια οὔτε μέ τίς φιλοδοξίες τῶν πολιτικῶν, οὔτε μέ τή δημαγωγία, οὔτε μέ τά οἰκονομικά συμφέροντα, οὔτε μέ τήν τυφλή ὑποταγή, σκόπιμη ἤ ὄχι σέ μία θρησκεία, ἤ σέ ἕνα παγκόσμιο πολιτισμικό πρότυπο.

Πρέπει νά ξαναδοῦμε τά πράγματα ἀπό τήν ἀρχή. Γιά νά ὀργανωθεῖ ὁ κόσμος διαφορετικά. Γιά νά μειωθεῖ πραγματικά τό χάσμα μεταξύ πλούσιων καί φτωχῶν. Γιά νά ἀναπτυχθοῦν οἱ χῶρες τοῦ Τρίτου Κόσμου χωρίς αὐτό νά ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικά καί μόνο ἀπό τήν παρέμβαση τῆς Παγκόσμιας Τράπεζας ἤ τοῦ ΔΝΤ. Ὅλα αὐτά ἀπαιτοῦν ἀγῶνα ἐνάντια στή διαφθορά, τό μαῦρο χρῆμα, προερχόμενο ἀπό τά ναρκωτικά ἤ τήν παραοικονομία, στούς παράδεισους κάθε εἴδους: φορολογικούς, δικαστικούς, κοινωνικούς καί ἄλλους, καί στήν ἀκρότητα, ἀπ᾽ ὅπου κι ἄν αὐτή προέρχεται.

Πρέπει νά ξαναδοῦμε τά πράγματα ἀπό τήν ἀρχή. Γιά νά ἀναθεωρήσομε τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο ζοῦμε, μέ τόν ὁποῖο διαχειριζόμαστε τίς ἐθνικές μας ὑποθέσεις. Γιά νά ἀποφασίσομε ποιές εἶναι οἱ μεταρρυθμίσεις πού πρέπει νά γίνουν. Τά κέντρα τῶν ἀποφάσεων εἴτε χειρίζονται οἰκονομικά εἴτε κοινωνικά θέματα, δέν πρέπει νά διαπνέονται ἀποκλειστικά καί μόνο ἀπό τά ὅποια «κριτήρια σύγκλισης» ἤ τίς ὅποιες «διαδικασίες ἀξιοποίησης». Ἡ ἀνάγκη γιά θεσμικές ἀλλαγές πρέπει νά περνᾶ ἀπό δημοκρατικές διαδικασίες. Ἡ παρουσία καί ἡ δύναμη τοῦ Κράτους στόν τομέα τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν, τῆς δημόσιας ἀσφάλειας, τῆς ἐκπαίδευσης, τῆς καταστολῆς σέ περίπτωση παραβάσεων τῶν δημοκρατικῶν κανόνων καί ἀξιῶν, πρέπει νά γίνεται αἰσθητή ἀπό ὅλους τούς πολίτες. Ἡ ἀποκέντρωση πρέπει νά ἐνισχυθῆ μέ τήν ταυτόχρονη διατήρηση τῆς ἰσότητας τῶν εὐκαιριῶν. Ἄλλως, θά φθάσουμε στόν κατακερματισμό, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ στή διάλυση.

Πρέπει νά ξαναδοῦμε τά πράγματα ἀπό τήν ἀρχή. Νά μήν ἀποκρύψομε οὔτε νά συγκαλύψουμε τά προβλήματα πού θά προέλθουν ἀπό τή διεύρυνση τῆς Ε.Ε.:

- Τά νέα μέλη θά ἀπαιτήσουν, καί δικαίως, οἰκονομική βοήθεια, τό ὕψος τῆς ὁποίας θά εἶναι ἀντιστρόφως ἀνάλογο μέ τό ἐπίπεδο ἀνάπτυξής τους.

Αὐτό θά μπορεῖ νά ὑλοποιηθεῖ ἄν τά σημερινά Κ-Μ αὐξήσουν τήν συνεισφορά τους στόν Κοινοτικό προϋπολογισμό. Διαφορετικά θά πρέπει νά μειωθοῦν οἱ Κοινοτικές ἐπιχορηγήσεις, ἰδίως αὐτές πού ἀπευθύνονται στούς ἀγρότες.

- Οἱ παγκόσμιες προκλήσεις ἀπαιτοῦν μία κοινή Εὐρωπαϊκή ἐξωτερική πολιτική μέ συγκεκριμένα μέτρα: στρατό, ἀστυνομία, ἔλεγχο στόν τομέα τῆς δικαιοσύνης, τῆς δημοσιονομικῆς πολιτικῆς, τῆς μετανάστευσης. Ποῦ θά εἶναι τό κέντρο τῶν ἀποφάσεων; Ποιός θά ἀποφασίζει; Μέ ποιό τρόπο;

- Τά μελλοντικά μέλη τῆς Ε.Ε. ἔχουν μία διαφορετική ἱστορική καί πολιτισμική παράδοση: διαφορετική γλῶσσα, παραδόσεις, θρησκεία, πολιτισμό. Εἶναι ἀπαραίτητο νά διαβλέψουμε τίς ἀλλαγές πού θά ἐπέλθουν γιά νά προλάβουμε τήν δημιουργία δυσάρεστων καταστάσεων μέ ἀπρόβλεπτες συνέπειες.

Πρέπει νά ξαναδοῦμε τά πράγματα ἀπό τήν ἀρχή. Τά προγράμματα στόν τομέα τῆς ἐκπαίδευσης καί τῆς ἐπιμόρφωσης πρέπει νά μποῦν σέ νέες βάσεις. Νά συμπεριλάβουν ἔννοιες ὅπως αὐτές τῆς δημοκρατίας, τῆς ἠθικῆς, τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων καί τῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτου. Διότι ἡ ἀναγνώριση τοῦ δικαιώματος τῶν ἴσων εὐκαιριῶν δέν σημαίνει αὐτόματα καί τήν κατοχύρωσή τους.

Πρέπει νά ξαναδοῦμε τά πράγματα ἀπό τήν ἀρχή. Νά ἐπιδιώξομε τήν ἀναθεώρηση τῶν σχέσεων πού ἔχουν διαμορφωθεῖ σήμερα μεταξύ τῶν ἀτόμων πού ἀνήκουν σέ διαφορετικές γενιές. Νά λείψη ἡ ἄνιση μεταχείριση τῶν παιδιῶν. Νά σταματήση ἡ κακοποίησή τους στίς χῶρες τῆς Δύσης, ἡ ἐκμετάλλευσή τους σέ διάφορες ἄλλες χῶρες καί ὁ βιασμός τους, τῆς ὅποιας μορφῆς. Ὁ σεβασμός τῶν δικαιωμάτων τῶν παιδιῶν ἀποτελεῖ βασικό στοιχεῖο πολιτισμοῦ.

Πρέπει νά ξαναδοῦμε τά πράγματα ἀπό τήν ἀρχή. Νά ἀναθεωρήσουμε τήν προσέγγισή μας ὅσον ἀφορᾶ στήν ἔννοια τῆς ἀναπτύξεως. Ἡ διαχείριση τοῦ ἐδάφους, τῶν ὑδάτων τῆς ἀτμοσφαίρας καί τῶν πρώτων ὑλῶν εἶναι θέματα πού ἀφοροῦν ὅλον τόν πλανήτη. Τό κάθε κράτος ἔχει καθῆκον νά κάνη προτάσεις, νά παίρνη πρωτοβουλίες καί νά λαμβάνη μέτρα, ὄχι μόνο προληπτικά ἀλλά καί κατασταλτικά. Νά τιμωρήση ἐκείνους πού ρυπαίνουν, εἴτε πρόκειται γιά ἐπιχειρήσεις, εἴτε γιά ἰδιῶτες, εἴτε γιά αὐτό τό ἴδιο τό κράτος.

Ναί! Πρέπει νά ξαναδοῦμε τά πράγματα ἀπό τήν ἀρχή. Νά ἀναθεωρήσουμε τίς ἀπόψεις μας ὅσον ἀφορᾶ στίς ἐλευθερίες τοῦ ἀτόμου. Ἡ προστασία τοῦ πολίτου δέν θά πρέπει νά ταυτίζεται μέ τήν ἔννοια τῆς συνεχοῦς παρακολουθήσεως μέ κάμερες καί μικρόφωνα ἤ ἀκόμη μέ τήν συγκέντρωση ὅλων τῶν ἀρχείων μέ τά προσωπικά δεδομένα τῶν πολιτῶν.

Τέλος πέρα ἀπό τήν ἀναγκαία ἐξυγίανση τοῦ πολιτικοῦ βίου, ὀφείλομε νά ἀνακαλύψουμε ξανά τήν Ἐλπίδα. Σήμερα ὁ κόσμος ἔχει ἐναποθέσει ὅλες του τίς ἐλπίδες στήν ἐπιστήμη. Ἡ πρόοδος στόν τομέα τῆς ἐπιστήμης μοιάζει νά ἀποτελῆ τήν μόνη λύση γιά τά προβλήματα τῆς ἀνθρωπότητας. Ὅμως ἡ ἐπιστήμη δέν εἶναι ταυτόσημη μέ τήν πρόοδο. Θά πρέπει λοιπόν νά εἶμαστε σέ ἐγρήγορση. Γιατί ἄν ἡ πρόοδος ξεπεράση τά ὅρια πού θεωροῦνται ἀπό τήν ἠθική ἀποδεκτά, τότε ἀποτελεῖ ἕνα πολύ σοβαρό κίνδυνο γιά τήν ἀνθρωπότητα. **Ναί λοιπόν στήν Ἐλπίδα. Ἀλλά στήν Ἐλπίδα πού βασίζεται σέ ἀξίες διαχρονικές. Σέ ἀξίες πού ἔχουμε ξεχάσει ὅτι ὑπάρχουν ἄν καί εἶναι πάντα ἐπίκαιρες. Σέ ἀξίες πού θά μᾶς δείξουν τό δρόμο τῆς ἁρμονίας μέ τούς φυσικούς νόμους καί θά διασφαλίσουν ἕνα καλύτερο μέλλον γιά μᾶς καί γιά τίς γενιές πού θά ἔλθουν.**

«Νά καταργηθῆ ἡ ἀφή 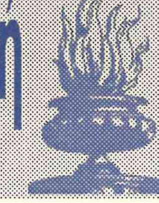 τῆς Ὀλυμπιακῆς Φλόγας»

(Γ. Μεταλληνός)

Ὁ ἱερέας κ. Γ. Μεταλληνός καί καθηγητής στό Πανεπιστήμιο, γνωστός ἀπό τίς συχνές ἐμφανίσεις του στήν τηλεόραση, σέ μία διάλεξή του στήν Κατερίνη Πιερίας τήν 1-4-2002 μέ θέμα «Τό πρόβλημα τῶν νεοειδωλολατρῶν στήν χώρα μας σήμερα» ἀνέφερε, μεταξύ ἄλλων τά παρακάτω :

«...κορυφαία ἐκδήλωση αὐτῆς τῆς τάξεως ἀρχαιοπληξίας εἶναι ἡ ἑορτή τῆς Ὀλυμπιακῆς Φλόγας, ἡ ὁποία ἐπεβλήθη τό 1936, ...ὅ,τι παγανιστικώτερο ὑπῆρχε. ......παρεκάλεσα καί ὑπέδειξα (προφανῶς στίς ἀρχές τοῦ κράτους, ἤ στήν ΔΟΕ, ἤ στό Ἀθῆνα 2004) ὅτι ὅταν γίνουν οἱ τελετές αὐτές τῆς ἀφῆς τῆς Ὀλυμπιακῆς Φλόγας, ἄς μή δίνουν αὐτόν τόν εἰδωλολατρικό χαρακτῆρα, ἀλλά ἄς ἐλληνικοποιήσουμε τήν ἀφή, διότι ἑλληνισμός εἶναι ὅλη ἡ ἱστορική διαχρονία».

Ὁ κ. Μεταλληνός ἐννοεῖ ἀσφαλῶς νά ἐκχριστιανίσουμε τήν ἀφή. Ἀλλά πῶς νά χριστιανοποιηθῆ, ἀφοῦ οὔτε ἱστορικά οὔτε δεοντολογικά ἔχει ὁ χριστιανισμός σχέση μέ τούς Ὀλυμπιακούς ἀγῶνες; Στό ὄνομα τοῦ ἐπιχειρούμενου ἀφύσικου γάμου μεταξύ χριστιανισμοῦ καί ἑλληνισμοῦ ὅλα γίνονται δυστυχῶς. Ἡ ἀφή κατά τόν κ. Μεταλληνό εἶναι εὕρημα τῶν σατανάδων καί ἀνθελλήνων μασόνων τῆς Δύσεως. Γι᾽ αὐτό,

«... ὅταν οἱ τέκτονες ... μᾶς ἑτοιμάζουν αὐτά τά πράγματα νά μποροῦμε νά τά ἀποφεύγουμε. Ἀλλά, ν᾽ ἀνάψουμε τήν φλόγα, ἀφοῦ πλέον καθιερώθηκε (τί νά κάνουμε) .... εἶπα ὅμως ἀντί νά ἔχουμε εὐχές σέ ἀνύπαρκτες θεότητες, στόν Ἀπόλλωνα, πού ἦταν προβολή τῆς φωτεινότητος τῆς θεότητος... νά ἀπαγγέλλεται ἕνα ποίημα τοῦ Πινδάρου. Τότε καί θά κρατήσουμε τόν ἑλληνικό χαρακτῆρα, ἀλλά καί δέν θά μεταβληθοῦμε σέ εἰδωλολάτρες, ὀπαδούς καί ὑμνητές ἀνυπάρκτων θεοτήτων»

Δηλαδή, ἄν μέ βοηθᾶ ἡ νοημοσύνη μου, ἄν ὑμνεῖται ὁ Ἀπόλλων τότε χάνουμε τήν ἑλληνικότητά μας, κατά Μεταλληνόν, ἐνῶ ὅταν προσκυνοῦμε τόν Ἰουδαῖο προφήτη Ἠλία, τότε διατηροῦμε τήν ἑλληνικότητα. Θά εἶναι βέβαια χριστιανικά θεάρεστο νά καταργηθῆ ἡ ἀφή, διότι

«... ἄς μήν ἀντιγράφουμε τήν εἰδωλολατρεία τῶν χιτλερικῶν Γερμανῶν. Τήν τελετή τῆς ἀφῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων τήν ἐπέβαλαν οἱ εἰδωλολατρίζοντες καί εἰδωλολάτρες ναζιστές»

Μία καί ὅλα τά κακά τῆς ἀνθρωπότητος προῆλθαν ἀπό τούς ναζί, ἄς ἀπαλλαγοῦμε καί ἀπό τήν ἀφή. Καλό, ὠφέλιμο καί ἅγιο θά ἦταν γιά τό ἱερατεῖο νά μήν ὑπάρχουν Ὀλυμπιακοί ἀγῶνες, διότι θυμίζουν στήν οἰκουμένη τήν προχριστιανική Ἑλλάδα τοῦ πολιτισμοῦ. Ἄχ αὐτοί οἱ ξένοι τί μᾶς κάνουν πού μᾶς τούς ξαναέφεραν! Δέν μᾶς ἄφηναν στήν μακαριότητά μας ἀγκαλιά μέ τόν Ἡσαΐα καί μέ τό ἱερό φῶς τοῦ σπηλαίου τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ; Μάλιστα, κατά κ. Μεταλληνόν, ὀρθά καί σοφά ἔπραξε ὁ Ρωμαίος αὐτοκράτορας Θεοδόσιος ὅταν κατήργησε τούς Ὀλυμπιακούς, γιατί οἱ Ὀλυμπιακοί εἶχαν καταντήσει

«... γυμνικοί ἀγῶνες κυναιδισμοῦ....... ἡ σωτηρία τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ἦταν ἡ παύση τους, ἡ κατάργησή τους»

Ἄς εὐχαριστήσουμε λοιπόν τόν Θεοδόσιο γι᾽ αὐτή τήν ἱερή του πράξη, ἀγαπητοί Ἕλληνες. Βέβαια ὁ μέγας αὐτός αὐτοκράτορας, ὁ στυλοβάτης τῆς Ὀρθοδοξίας, βαρύνεται γιά τόν θάνατο 30.000 Ἑλλήνων πού ἀρνοῦντο νά ἀφήσουν τά πάτρια καί νά γίνουν ἰουδαιοχριστιανοί, γιά τήν πυρκαγιά τῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἀλεξάνδρειας ἀπό τόν φίλο του καί συνεργάτη ἐπίσκοπο Θεόφιλο, γιά τήν καταστροφή μνημείων τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους καί πλεῖστα ὅσα. Πῶς δέν ἔγινε καί ἅγιος, ἀφοῦ οὐκ ὀλίγοι δολοφόνοι, ὅπως ὁ Κωνσταντῖνος, ἁγιοποιήθηκαν. Ἀλλά τέλος πάντων ὅ,τι ἔγινε ἔγινε. Τώρα ὅμως αὐτοί οἱ εἰδωλολάτρες μασόνοι Εὐρωπαῖοι μᾶς τά χάλασαν. Αὐτοί οἱ φοβεροί σατανισμένοι (ἴσως παπικοί) βάλουν κατά τῆς Ὀρθοδοξίας μας, πού μονοπωλεῖ τήν ἀλήθεια. Βέβαια,

«..... ἡ κίνηση ἐπιστροφῆς στήν ἀρχαιότητα γιά νά χτυπηθεῖ ὁ χριστιανισμός, κρατήστε το αὐτό, προέρχεται ἀπό τήν Γαλλική Ἐπανάσταση, ἀπό τόν τεκτονισμό τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, τήν μασονία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Ἐμεῖς μέ τυφλά μάτια τά ἀποδεχόμαστε ὅλα. Ἄς μην ὑμνολογοῦμε τούς ξένους...»

Ἄχ αὐτή ἡ Γαλλική Ἐπανάσταση, ἔφερε στό προσκήνιο τούς μιαρούς εἰδωλολάτρες καί πάλι, ἄν καί νομίζαμε ὅτι εἴχαμε ξεμπερδέψει μέ αὐτούς. Γιατί,

«...θεέ μου, ἄν ἔλθει μετά ἀπό 20 αἰῶνες ἡ ἀρχαία θρησκεία τῶν κλεφτῶν καί μοιχῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου... ...ὦ Κύριε, μή στήσεις ἡμῖν τήν ἁμαρτίαν ταύτην καί μᾶς ἔλθουν οἱ ἀρχαιομανίτες-μανιακοί...»

Ἀπολαύσατε τά ἱερά, πατερικά λόγια τοῦ φωτισμένου διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κ. Μεταλληνοῦ. Ὁ καθένας ἄς κρίνει, ἄν καί οἱ Ρωμιοί ἔχουν ἀπολέσει ὡς ποίμνιο κάθε λογική κρίση. Ἀλλιῶς δέν θά ἀνέχοντο καί μέ κατάνυξη μάλιστα, τήν ὕβριν κατά τῆς Ἑλλάδος ἀπό ὅποιον Μεταλληνό.

Τρύφων Ὀλύμπιος

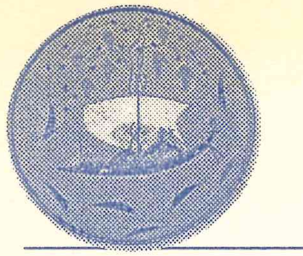

ΠΕΡΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ

Ἡ πνευματική ἔννοια τῶν Θεῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος δέν εἶναι δυνατόν νά εὑρίσκεται εἰς τό περιεχόμενον τῶν πανηγύρεων, εἰς τάς ὁποίας πρωτίστως ἐπιζητεῖται νά θεραπεύεται ἡ λαϊκή φαντασία καί νά δημιουργεῖται ἡ λαϊκή πίστις. Ἡ πνευματική ἔννοια τοῦ Διονύσου δέν δύναται εἰ μή νά εὑρίσκεται εἰς τήν ἀλληγορίαν τῆς γεννήσεως αὐτοῦ καί εἰς τό ἔργον του ἐπί τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Διά τῆς κατανοήσεως αὐτῶν φρονῶ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται νά καταστῆ γνώστης τῶν λειτουργιῶν τοῦ πνεύματος καί διά τῆς γνώσεώς του ταύτης εὐτυχής εἰς τόν ἐπίγειον αὐτοῦ βίον.

Ὁ Διόνυσος εἶναι τέκνον τοῦ Θεοῦ Διός καί τῆς Νύμφης Σεμέλης. Ἡ Σεμέλη ἦτο θυγάτηρ τοῦ κτίσαντος τάς ἑπταπύλους Θήβας Κάδμου. Ὁ Κάδμος εἶναι τό σύμβολον τοῦ Ἡλιακοῦ φωτός τοῦ ἐρχομένου καί ἀπ᾽ εὐθείας καί διά τῶν πλαντητῶν πρός δημιουργίαν τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ. Ὁ ἀριθμός 7 τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν καθιστᾶ κατάδηλον τήν ἐξήγησιν ταύτην περί Κάδμου.

Ἡ δημιουργία τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ εἶναι ἀποτέλεσμα συνεργασίας τῆς οὐσίας τῆς Γῆς καί τοῦ φωτός τοῦ Ἡλίου.

Ἡ Σεμέλη εἶναι τό ψυχικόν ἀνθρώπινον πλάσμα τό ὁποῖον ἔρχεται σέ ἐρωτικάς σχέσεις πρός τόν Θεόν τοῦ Οὐρανοῦ Δία, πρός τό Θεῖον δηλαδή Οὐράνιον πρωταρχικόν Πῦρ, εἰς τήν ἰσχύν τοῦ ὁποίου ὀφείλονται πᾶσαι αἱ συγκροτήσεις καί μεταμορφώσεις τῶν κόσμων. Ἐκ τῆς πρός τόν Θεόν Δία ἐπαφῆς τῆς Σεμέλης, προκύπτει ἡ πρός αὐτήν μετάδοσις τοῦ Θείου Πυρός, ἐκ τῆς ὁποίας ἡ ἀπαρχή τοῦ ἐξελικτικοῦ σταδίου τοῦ ἀνθρώπου.

Εἰς τήν ἀλληγορικήν ταύτην ἔννοιαν εὑρίσκεται ὅτι ὁ Θεός Ζεύς ὁ ὁποῖος ἦλθεν εἰς μῖξιν μέ τήν Νύμφην Σεμέλην, τήν ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν, εἶναι αὐτό τοῦτο τό Θεῖον Πῦρ, τό πληροῦν τάς μεταξύ τῶν Οὐρανίων σωμάτων χώρας, εἰς τάς ὁποίας δέν ὑπάρχει τιτανική, δηλαδή ὑλική οὐσία. Ἑκάστη ἀκτίς τοῦ Πυρός τούτου ἐρχομένη εἰς τήν Γῆν, ἔρχεται μεταμορφωμένη. Τό περιβάλλον τῆς Γῆς ἀναγκαίως τήν μεταμορφώνει. Ἡ Νύμφη Σεμέλη ὅμως δέν ἀρκεῖται νά ἔρχεται πρός αὐτήν ὁ Ζεύς μεταμορφωμένος. Παροτρύνει καί ζητεῖ παρ᾽ αὐτοῦ τήν ὑπόσχεσιν νά ἐμφανισθῆ οὗτος ἐνώπιόν της, ὡς ἐμφανίζεται πρός τήν σύζυγόν του Ἥρα. Ὁ Θεός Ζεύς συνεπής πρός ὅ,τι ὑπεσχέθη ἐμφανίζεται πρό τῆς Σεμέλης μέ πλήρη τήν Οὐρανίαν περιβολήν του. Μή δυναμένη ὅμως αὕτη νά ἀνθέξη πρό τῆς ἀπείρου λάμψεως τοῦ Οὐρανίου Πυρός κατακαίεται ὑπό τούτου. Ἡ Σεμέλη ἔφερεν ἐν τῇ γαστρί της τό ἀποτέλεσμα τῶν ἐρώτων της πρός τόν Δία. Ἔπρεπε τοῦτο νά σωθῆ. Ἡ ἐλθοῦσα πρός τόν ψυχικόν ἄνθρωπον ἀκτίς τοῦ Οὐρανίου Πυρός καί γονιμοποιηθεῖσα εἰς ἕν ἔμβρυον, δέν ἔπρεπε νά ἀπολεσθῆ, διότι ἡ ἀκτίς αὕτη θά ἀπετέλει ἐφεξῆς τήν βάσιν μιᾶς νέας δημιουργίας. Σπεύδει λοιπόν ὁ Ζεύς, ἀποσπᾶ ἀπό τήν καιομένην Σεμέλην τό ἐν γαστρί αὐτῆς ἔμβρυον, διανοίγει τόν μηρόν αὐτοῦ καί τό τοποθετεῖ ἐκεῖ πρός περαιτέρω κυοφορίαν. Τό ἔμβρυον τοῦτο εἶναι πλέον φύσεως διττῆς. Φέρει τό σπέρμα τοῦ Οὐρανίου Θεοῦ ἀλλά καί κληρονομίαν τήν φύσιν τῆς μητρός του. Τό Θεῖον ἔμβρυον ἀποτελειώνει τήν κυοφορίαν του ἐντός τοῦ μηροῦ τοῦ Διός καί ἐκεῖθεν γεννᾶται ὁ Διόνυσος, ὅπως κατ᾽ ἀνάλογον τρόπον συνετελέσθη ἡ γέννησις τῆς Θεᾶς τῆς σοφίας Ἀθηνᾶς.

Ἡ γέννησις τοῦ Διονύσου καί τῆς Ἀθηνᾶς ἀποτελοῦν ἐν τῇ διατυπωθείσῃ παραδόσει τά πλέον ἀξιοσπούδαστα μέρη αὐτῆς, διότι ταῦτα ἀποκαλύπτουν τά αἴτια τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως καί τούς νόμους τῆς αναπαραγωγῆς τῶν ἰδεῶν καί τῆς ἀπείρου αὐτῶν διαιωνίσεως.

Ἀποτελοῦν τήν ἐμφάνισιν τῶν πνευματικῶν νόμων οἱ ὁποῖοι καθιστοῦν τό ἀτομικόν πνεῦμα αἰώνιον.

Ἀλλ᾽ ἐπιπλέον ἡ γέννησις τοῦ Διονύσου φέρει εἰς ἡμᾶς τήν ἔννοιαν τῶν μέσων διά τῶν ὁποίων θά δυνηθῆ ἡ ἀνθρωπίνη ψυχή νά ἔλθη εἰς ἀδιάσπαστον σύνδεσιν πρός τήν πρωτίστην οὐσίαν τήν ὁποίαν ἀλληγορεῖ ὁ Θεός Ζεύς, ἐκ τῆς ὁποίας καί μόνης συνδέσεως θά ἐπιτύχη τήν μεταβολήν τῆς Γηΐνης αὐτῆς φύσεως, θά ἀποβάλλη τά ἐλαττώματα τῆς φύσεως ταύτης, καί οὕτω θά ἐκδηλώση τήν πλήρη αὐτῆς ἐλευθερίαν ἡ ὁποία θά τῆς ἐπιτρέψη τήν πτῆσιν πρός τάς χώρας τοῦ φωτός, εἰς τάς ὁποίας βασιλεύει ἡ πραγματική χαρά, ἡ πραγματική εὐδαιμονία καί ἡ πλήρης εὐθυμία.

Ὁ Διόνυσος γενόμενος ἔφηβος ἐξεδήλωσεν ὅλη τήν χαράν καί εὐθυμίαν, ἀλλά ἐπιπλέον καί κάποιαν ἀμεριμνησίαν, τήν ὁποίαν ἐκδηλοῦμεν πάντες ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι προκειμένου περί τῆς περαιτέρω ἡμῶν πνευματικῆς τύχης. Ἡ ἀμεριμνησία τοῦ Διονύσου προέρχεται ἐκ τῆς κληρονομικῆς φύσεως τῆς μητρός του. Εὑρισκόμενος ὅμως ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ δέχεται ξαφνικά τήν ἐπίθεσιν τῶν Τιτάνων οἱ ὁποῖοι καί τόν ἐθανάτωσαν. Διεμέλησαν τό σῶμα του, τό διεμοιράσθησαν μεταξύ των καί ἔλαβον ἕκαστος ἕν μέρος. Διά τοῦ τοιούτου διαμελισμοῦ οἱ Τιτᾶνες ἀφ᾽ ἑνός θά ἠμπόδιζον τήν ὑπό τοῦ Διονύσου μετάδοσιν ἰδεῶν καί μέσων ἱκανῶν νά ὠθήσουν τήν ἀνθρωπίνην ψυχήν πρός τήν ἐλευθερίαν, ἀφ᾽ ἑτέρου εἰς τήν ὑπόστασίν του ὑπῆρχε σπέρμα θείου Πυρός νά ἐμβολιάσουν τήν φύσιν αὐτῶν, ὅπως καταστῆ ἰσχυροτέρα εἰς μέλλοντας πνευματικούς ἀγῶνας.

Βλέπομεν καί ἐδῶ τήν εἰκόνα τῆς προσπαθείας τοῦ ἀνοήτου πνεύματος, τοῦ ζητοῦντος νά γίνη ἰσχυρόν δι᾽ ἐκτρόπων μέσων.

Τόν φόνον τοῦ Διονύσου ἀντιλαμβάνεται ἡ Θεά τῆς Σοφίας Ἀθηνᾶ, ἡ ὁποία σπεύδει καί σώζει τήν καρδίαν αὐτοῦ. Σώζει δηλαδή τό μέρος ἐκεῖνο εἰς τό ὁποῖον κατά τούς ἀρχαίους σοφούς ἔχει ἕδραν ἡ ψυχή.

Τήν διασωθεῖσαν καρδίαν προσκομίζει ἡ Θεά τῆς Σοφίας πρός τόν πατέρα τῶν ἀθανάτων, ὁ ὁποῖος κατά τήν ἐμήν γνώμην, δέν ἐθλίβη διά τόν θάνατον τοῦ υἱοῦ του. Ἀντιθέτως τοῦ παρεσχέθη ἡ εὐκαιρία νά ἀναγεννήση ἐν τῇ φύσει αὐτοῦ, ἐκ τῆς διασωθείσης καρδίας, ἕνα νέον ἀθάνατον Διόνυσον. Ἡ εἰκών τῆς ἀλληγορίας τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ Διονύσου ὑπό τοῦ πατρός τῶν ἀθανάτων, ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά μεγαλουργήματα τῆς διανοήσεως τῶν ἀρχαίων προγόνων μας καί παρέχει πλήρη τήν ἔννοιαν τῆς μεταμορφώσεως τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καί τῆς εἰσόδου της εἰς τήν ἀθανασίαν.

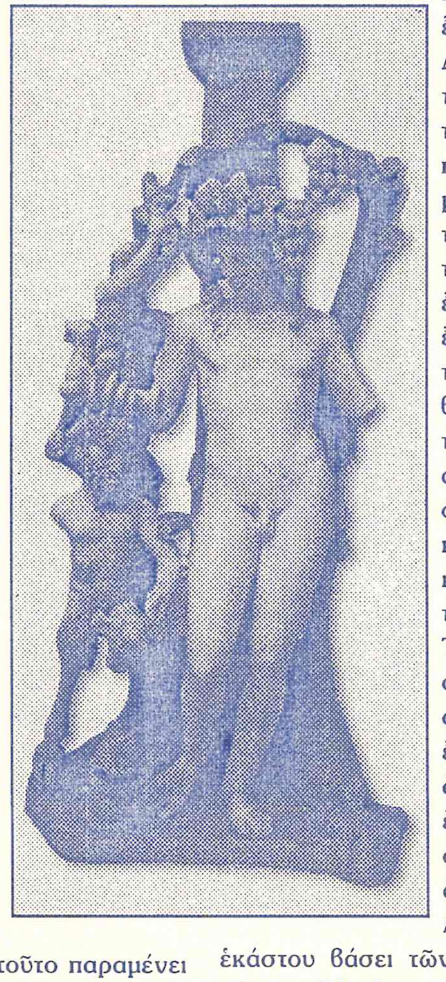

Τόν φόνον τοῦ Διονύσου παρεμφερῶς εὑρίσκομεν καί εἰς ἄλλας ἀνατολικάς παραδόσεις. Καί ἐκεῖνος ἐφονεύθη ὡς ὁ Διόνυσος, ὄχι ὅμως ὑπό τῶν ἑπτά Τιτάνων ἀλλά ὑπό τριῶν ἀμαθῶν ἀνθρώπων. Ἡ Ἑλληνική ὅμως παράδοσις εἶναι ἐπικρατεστέρα, διότι εἰς τήν ἔννοιαν τῶν ἑπτά Τιτάνων ἀποκαλύπτει καί τάς σχέσεις αὐτῶν πρός τάς ἐπί τοῦ κόσμου ἐπιδράσεις τῶν ἑπτά πλανητῶν. Ὁ ἐκ νέου γεννηθείς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ πατρός τῶν ἀθανάτων Διόνυσος, εἶναι ἀθάνατος, ὡς ἀθάνατος δέ λαμβάνει μέρος εἰς τήν κατά τῶν Τιτάνων πάλην τῶν ἀθανάτων καί ἀναδεικνύεται μετ᾽ ἐκείνων νικητής.

Ὁ Νέος Διόνυσος δέν φέρει πλέον μετ᾽ αὐτοῦ τίποτα τό φθαρτόν καί διά τοῦτο παραμένει ἐν Ὀλύμπῳ καί ἐκεῖθεν ἐξασκεῖ τό ἔργον αὐτοῦ πρός τό ἀνθρώπινον γένος. Εἰς τό σημεῖον τοῦτο θά μοῦ ἐπιτρέψετε νά ἐπιμείνω ὀλίγον καί νά εἴπω ὀλίγας λέξεις περί Τιτανομαχίας ἐν τῇ ὁποίᾳ, κατ᾽ ἐμέ, περικλείονται ὕψισται ἀλήθειαι. Πρό τῆς Τιτανομαχίας, ὁ κόσμος διεκυβερνᾶτο ὑπό τῆς βασιλείας τῶν Τιτάνων. Ἡ βασιλεία αὕτη εἶχεν ὡς ἀρχήν τήν ἐπιβολήν τῆς βίας ἐπί τοῦ ἀνθρωπίνου κόσμου, ὡς δικαιοσύνη δέ τό δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου. Ὁ πνευματικός κόσμος τῆς Γῆς εὑρίσκετο ὑπό ἀφόρητον δουλείαν. Ἡ πρόοδος αὐτοῦ ἦτο προβληματική. Κατέχουσα ἡ βασιλεία αὕτη τάς Ὥρας τοῦ Οὐρανοῦ ἠμπόδιζεν πᾶσαν ἐπαφήν τοῦ πνεύματος τῆς Γῆς πρός τό πνεῦμα τοῦ Οὐρανοῦ. Κατά τῆς βασιλείας ταύτης τῶν Τιτάνων ἡ ὁποία ἐκράτει εἰς τοιαύτην παθητικότητα τό πνεῦμα τῆς Γῆς, ἐπολέμησαν οἱ Ὀλύμπιοι καί τήν ἀνέτρεψαν. Τήν Τιτανικήν βασιλείαν διεδέχθη ἡ βασιλεία τῶν ἀθανάτων, ἡ ὁποία καί διετύπωσεν νέον σύστημα διακυβερνήσεως τοῦ κόσμου. Τό νέον σύστημα ἐπεζήτησεν νά ἐπαναφέρη τόν ἄνθρωπον εἰς τήν φυσικήν του τροχιάν. Κατ᾽ αὐτό ὁ ἄνθρωπος ἔδει νά προάγεται πνευματικῶς. Ἀπό τότε ἐνεφανίσθη ἡ ἔννοια τῆς δικαιοσύνης καί ἐξεδηλώθη ὁ σεβασμός πρός τό ἀνθρώπινον δίκαιον. Ἀπό τότε ἤρξατο διακανονισμός τῶν σχέσεων μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καί αἱ ἀνθρώπιναι κοινωνίαι ἔσχον τήν πρώτην αὐτῶν ἐμφάνισιν. Δυστυχῶς ὅμως οἱ ἄνθρωποι φέροντες τά ἐλαττώματα τῆς τιτανικῆς αὐτῶν οὐσίας, δέν ἠδυνήθησαν νά προσανατολισθοῦν πρός τήν δημιουργηθεῖσαν νέαν κατάστασιν καί τά τιτανικά πάθη καί πάλιν ἐπεκράτησαν εἰς τάς σχέσεις αὐτῶν. Ταῦτα ἐξώθησαν τό ἀνθρώπινον γένος ἔξω τῆς φυσικῆς του τροχιᾶς καί διά τοῦτο εἰς τάς σημερινάς κοινωνίας βλέπομεν νά ἐπικρατοῦν αἱ μέθοδοι τῶν Τιτάνων. Τό φαινόμενον ὅμως αὐτό δέν εἶναι πραγματικόν. Εἶναι φαινόμενον κατ᾽ ἐπίφασιν καί τοῦτο καταδηλοῦται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἐσωτερική ὤθησις τοῦ ἀνθρώπου τείνει εἰς τήν ἀπελευθέρωσιν αὐτοῦ ἐκ τῶν Τιτανικῶν παθῶν. Ἀλλ᾽ ἐκτός τούτου οἱ διευθετήσαντες τήν νέαν κατάστασιν Θεοί, ἐδημιούργησαν καί τό ἐποπτικόν σῶμα τῶν μοιρῶν, τάς ὁποίας ἔθεσαν ὑπό τήν ἄμεσον ἐποπτείαν τοῦ Θεοῦ Ἑρμοῦ, ὁ ὁποῖος συγκεντρώνει εἰς τήν ἐξουσίαν του ἁπάσας τάς βουλάς τῶν ἀθανάτων. Αἱ μοῖραι κλώθουν τήν εἱμαρμένην ἑκάστου βάσει τῶν παραβάσεων ἤ μή τῶν φυσικῶν νόμων. Ἡ εἱμαρμένη ἑκάστου ἐθίζει ἡμᾶς διά τῶν δημιουργημένων παρ᾽ αὐτῆς δοκιμασιῶν, νά ἀποστρεφώμεθα πᾶν ὅ,τι ἀποτελεῖ πρᾶξιν κολάσιμον πρός τούς ὁμοίους μας.

Τό ἀντιπεπονθός περί τοῦ ὁποίου τόση ὑπό τῶν Πυθαγορείων ἐξεδηλώθη ἐκτίμησις, ὁ Θεῖος οὗτος νόμος τῆς εἱμαρμένης ἑκάστου, ἀναγκαίως θά μᾶς φέρη εἰς τό συναίσθημα νά μή πράττωμεν τί τό ὁποῖον ἀδικεῖ τόν πλησίον μας καί ἀναιρεῖ ἐν τῷ προσώπῳ μας τήν λειτουργίαν τῶν φυσικῶν νόμων. Εὐτυχεῖς οἱ κατανοοῦντες ὅτι εἰς τόν κόσμον τοῦτον πρέπει νά βασιλεύη ἡ εὐτυχία καί ἡ χαρά.

Ἀλλ' ἅς ἐπανέλθωμε εἰς τό περί Διονύσου θέμα ἡμῶν.

Ὁ Διόνυσος ἐν τῇ διακυβερνήσει τῶν πνευματικῶν κόσμων καί τῶν ἀνθρώπων ὑπό τῶν Ὀλυμπίων, ἔχει νά ἐκπληρώση παμμέγιστον ἔργον. Τό ἔργον νά δώση εἰς τήν ψυχήν τοῦ κόσμου τήν ἐλευθερίαν αὐτῆς. Πᾶσαι κατ' ἀκολουθίαν αἱ σχέσεις αὐτοῦ πρός τό ἀνθρώπινον γένος, ἔχουν τοῦτον τόν σκοπόν. Τήν δοξασίαν ταύτην περί Διονύσου πρῶτος ὁ Θεῖος Ὀρφεύς διετύπωσεν. Τά ὑπ' αὐτοῦ ἱδρυθέντα καί ἄλλοτε λειτουργήσαντα μυστήρια, ὡς ἀντικείμενον μυήσεως εἶχον τήν γέννησιν, τόν φόνον, τήν ἀναγέννησιν καί τήν ἐπί τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς δρᾶσιν τοῦ Διονύσου. Πᾶσαι αἱ εἰς τά μυστήρια αὐτά μυηθεῖσαι ἀνθρώπιναι ψυχαί, ἔπρεπε ἐν τῇ ἀνελίξει αὐτῶν εἰς τήν γνῶσιν τῶν θείων μυστικῶν νά ἀκολουθήσουν τήν ὁδόν τοῦ Διονύσου μέχρι ἀποθεώσεως αὐτῶν. Ἔπρεπε νά μάθουν τήν μυστικήν ἔννοιαν τοῦ χυμοῦ τῆς σταφυλῆς διά νά παρασκευάσουν τά μέσα τοῦ ἐξαγνισμοῦ καί τῆς ἀποθεώσεως.

Διόνυσος ὁ Ζαγρεύς ἦτο τό ἀντικείμενον τῆς λατρείας τῶν Ὀρφικῶν φυσιολατρῶν. Ἀλλά τόν Διόνυσον εὑρίσκομεν καί ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων. Καί ἐκεῖ κατά πρῶτον ὁ Ἴακχος, ὁ ὁποῖος ἀντεπεκρίνετο πρός τήν ἔννοιαν τοῦ φονευθέντος Διονύσου ὑπό τῶν ἑπτά Τιτάνων, ἀπετέλει τό ἀντικείμενον ἐρεύνης τῆς πνευματικῆς φύσεως ὑπό τῶν μυστῶν τῆς Ἐλευσῖνος.

Αἱ σχέσεις τῶν ψυχῶν τῆς Γῆς πρός τό φῶς τοῦ Οὐρανοῦ, εἶχον ἀναλογίαν πρός τήν ὑπόθεσιν τοῦ τέκνου τοῦ Διός καί τῆς Σεμέλης. Ἀλλ' ἐκεῖνον τό ὁποῖον ἀπετέλει ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῶν μυστηρίων τῆς Ἐλευσῖνος τό ἀπόρρητον, ἦσαν αἱ σχέσεις πρός τόν ἄφθαρτον καί ἀθάνατον Διόνυσον. Ὁ Διόνυσος καί ἡ Περσεφόνη ἔρχονται εἰς γάμου ἕνωσιν καί αὐτό δίδει εἰς τήν Περσεφόνην τό δικαίωμα νά ἐγκαταλείψη τόν Θεόν τοῦ Ἅδου Ἀϊδωνέα.

Ἐκ τοῦ γάμου της μετά τοῦ Διονύσου ἡ θυγάτηρ τῆς Θεᾶς Δήμητρος ἐλευθεροῦται καί αὐτό εἶναι πού δίδει εἰς τόν Διόνυσον τήν ἐπωνυμίαν τοῦ Ἐλευθερέως.

Διόνυσος ὁ Ἐλευθερεύς εἶναι τό ὄνομα παντός ἀνθρώπου δυνηθέντος νά κατανοήση τάς δοξασίας τῶν Ἱεροφαντῶν τῆς Ἐλευσῖνος.

Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ παραδόσει ὁ Διόνυσος φέρεται ὅτι ἔλαβε καί ἄλλην σύζυγον ἐκτός τῆς Περσεφόνης. Γνωρίζει τήν εἰς Κρήτην μετάβασιν τοῦ Θησέως καί τόν σκοπόν αὐτῆς. Τό ἔργον τοῦ Θησέως ἄνευ τῆς παρεμβάσεως τῆς Ἀριάδνης ἦτο πολύ δυσχερές. Ἡ παρέμβασις ὅμως αὐτῆς διά τῆς πρός τόν Θησέα χορηγήσεως τοῦ μίτου, ἐπέφερε τήν Νίκην, διότι ὁ Μινώταυρος ἐφονεύθη. Οἱ Ἀθηναῖοι ἀπηλλάγησαν τοῦ βαρυτάτου φόρου καί ὁ Θησεύς ἐπιστρέψας εἰς τάς Ἀθήνας παρέλαβε μετ' αὐτοῦ τήν Ἀριάδνην, τήν ἀφῆκε δέ εἰς τήν νῆσον Ἄνδρον. Τοῦτο ἀντιλαμβάνεται ἐκ τῶν Οὐρανίων του δωμάτων ὁ Διόνυσος, κατέρχεται καί λαμβάνει αὐτήν ὡς σύζυγον. Πόσα δέν μᾶς ἀποκαλύπτει ἡ ὑπόθεσις αὐτή; Ἡ φωτεινή ψυχή τῆς Ἀριάδνης γνωρίζουσα τά μέσα διά τῶν ὁποίων ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀποθέωσις κατέστησε τόν Θησέα νικητήν. Τό ἔργον τῆς Ἀριάδνης ἐκπληροῖ πᾶσα φωτεινή ψυχή.

Πᾶσα ψυχή ἡ ὁποία κατενίκησε τά πάθη τῆς Τιτανικῆς φύσεως. Τό ἔργον τῆς Ἀριάδνης εἶναι ἔργον τό ὁποῖον πρέπει νά ἐκπληρώσει πᾶσα ψυχή εἰς τόν κόσμον τοῦτον, ἵνα δικαιωθῇ τῆς ἐκ τοῦ Ἅδου ἀπελευθερώσεώς της. Ὁ Διόνυσος εἶναι ὁ ἀντιλήπτωρ τοῦ ἔργου τῶν ψυχῶν αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐξαγνισθεῖ ἐκ τῶν μολυσμάτων τῆς κακίας καί ὁ φυσικός ἐλευθερωτής αὐτῶν. Τάς τοιαύτας ψυχάς τάς ἐγκαθιστᾶ εἰς τάς Οὐρανίας χώρας ἔνθα ἀποτελοῦν τήν ἀκολουθίαν του. Ἀλλά διά νά γίνουν αἱ ψυχαί τῆς Γῆς Νύμφαι, ἔπρεπε αὗται νά ἀποβάλλουν ὅλον τόν ρύπον τῶν παθῶν τά ὁποῖα κατακλύζουν τάς ψυχάς τοῦ κόσμου τούτου.

Η ΑΠΟΥΣΙΑ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ Η ΔΗΩΣΗ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΓΗΣ

Ἡ μέριμνα πάντων τῶν ἰθυνόντων τῆς χώρας εἶναι ὁ πλήρης ἐξαστισμός τῆς Πατρίδος καί ἡ δημιουργία ἑνός... ὄχλου μαζεπῶν, οἱ ὁποῖοι θά ἄγονται καί θά φέρονται ἀπό τά ἰδιοτελῆ κίνητρα τοῦ εὐκολοζωισμοῦ καί τῆς κοινωνικῆς ἀπραξίας. Ὁ ἄλλοτε Λαός τῶν «Ἐθνικά Ὑπερηφάνων Ἑλλήνων» θά παραχωρήση τήν θέση του στούς χρηματομανεῖς συμφεροντολόγους, οἱ ὁποῖοι, ὡς λιποτάκτες ἐγκατέλειψαν τήν Ὕπαιθρο Χώρα, τήν Χώρα τῆς Φυσιολατρείας καί τοῦ Πολιτισμοῦ, τήν Χώρα τῆς Παραγωγῆς Τροφίμων καί Ἀνθρώπων, τήν Χώρα παραγωγῆς Πολεμιστῶν καί Ὑπερασπιστῶν τῶν Προαιωνίων Ἰδεωδῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, καί τό «ἔσκασαν» στίς «πόλεις», γιά νά «βολέψουν» παντοιοτρόπως, ὡς ἀπολέσαντες τό αἴσθημα τοῦ ἀτομικοῦ καί τοῦ κοινωνικοῦ ἀγῶνος. Οἱ πρώην ἀγρότες, φορεῖς Πολιτισμοῦ, ἐγένοντο θυρωροί, «οἰκοδόμοι» οἰκιστικῶν τερατουργημάτων, ἐργολάβοι, ἀεριτζῆδες, μεσάζοντες, λαχειοπῶλες, ἔμποροι, μεσάζοντες, μεταπράττες, ψευδεπιστήμονες καί ἁρπακτικά, νεόπλουτοι καί κοινωνικά παράσιτα, πρό πάντων δέ καλοπερασόπουλοι καί βολεψάκηδες. Καί τό κακό δέν εἶναι ὅτι οἱ ἴδιοι καί οἱ γόνοι τους μασκαρεύθηκαν ἔτσι. Τό κακό εἶναι ὅτι μετέφεραν τόν βάκιλλο τοῦ ἐξαστισμοῦ τῆς Πατρίδος σέ ὅλον τόν ἐθνικό μας χῶρο, κυριάρχου ρόλου διαδραματίσαντος σχετικῶς τοῦ Ἐκκολαπτηρίου κοινωνικῶν Παρασίτων «Πανεπιστημίου».

Στήν Ἑλλάδα δέν ὑπάρχει πλέον Ἀγροτική καί συγχρόνως Φυσιολατρική Παιδεία. Οὐδεμία Ἀγροτική Σχολή ὑπάρχει. Ἐπί ἡμερῶν Ἀλεξάνδρου Παπαναστασίου διαμορφώθηκε τό πλαίσιο ἀναπτύξεως τῆς ἀγροτικῆς καθολικῆς ἐκπαιδεύσεως διά τῆς δημιουργίας τοῦ θεσμοῦ τῶν Σχολικῶν Κήπων. Μετά τόν δεύτερο Πόλεμο οὐδέν ἐνδιαφέρον ἔδειξαν ὅσοι διαδέχθηκαν τόν Πλαστήρα ἀπάτριδες. Καί τοῦτο διότι τά Ὑπουργεῖα Παιδείας καί Γεωργίας ἐδίδοντο στούς πλέον γενικῶς (καθολικῶς) ἀπαίδευτους (ἀγράμματους) καί τούς πλέον ἀγεωργήτους. Οἱ σχολικοί κῆποι ρήμαξαν καί καταπατήθηκαν, ἡ Γεωργία ὑποβαθμίσθηκε, οἱ νέοι παρωτρύνοντο ἀπό τούς ἀπάτριδες πολιτικάντηδες νά μεταναστεύσουν στά ξένα (διότι «...ἡ μετανάστευση εἶναι ἀνησυχία προόδου...», ἔλεγε ὁ ἀλήστου μνήμης ψευδοφιλόσοφος Παν. Κανελλόπουλος!!!) ἤ στήν πόλη τῶν Ἀθηνῶν τοῦ ἀστικοῦ ὑδροκεφαλισμοῦ.

Σήμερα ἡ Ἀγροτική Γῆ σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα ὑφίσταται δήωση καί λεηλασία ἀπό τούς παρασυρομένους ἀπό τά φερέφωνα τοῦ εὐκολοζωισμοῦ ἐμπόρους φυτοκτόνων καί ζωοκτόνων φαρμάκων καί σπόρων μεταλλαγμένων φυτῶν, ἀδιάφορους γιά τό μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς Γεωργίας «γεωτεχνικούς» νεόπλουτους καί θρασεῖς νεοαστούς, γόνους ἀγροτικῶν ὡς ἐπί τό πλεῖστον οἰκογενειῶν.

Ἡ Ἀγροτική Γῆ, ἡ ὀλίγη στήν Πατρίδα μας, κινδυνεύει νά περιορισθῇ σέ ἐπίπεδο, ὅπου δέν θά ὑπάρχει πλέον ζωτικός χῶρος γιά παραγωγή τροφίμων. Τοῦτο τό βλέπει κανείς κατά τόν πλέον ζοφερό τρόπο νά ἐμφανίζεται στήν μεγάλη Μακεδονική πεδιάδα, ὅπου παραγωγικοί ἀγροί μπαζώνονται καί καλύπτονται μέ μάνδρες καί οἰκοδομήματα κάθε ἄλλο ἐξυπηρετοῦντα τήν Γεωργία, τσιμεντοστρώνονται ἤ ἀσφαλτοστρώνονται! Καί οὐδείς ἐνοχλεῖται: Οὔτε ἐκ μέρους τῶν τοπικῶν ἀγροτικῶν ἑνώσεων, τῶν ὀργανισμῶν διαχειρίσεως φυσικῶν πόρων, τῶν τοπικῶν δήμων, τῶν νομαρχιῶν, τῶν περιφεριαρχειῶν, τοῦ Ὑπουργείου Μακεδονίας-Θράκης, τοῦ Ὑπουργοῦ Γεωργίας, τοῦ Πρωθυπουργοῦ.

Τό θέαμα τῆς καταστροφῆς τῶν ἀγροτικῶν γαιῶν, τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ ἕρπητος τῶν παντοίων οἰκοδομημάτων, ἐκεῖ ὅπου παρήγοντο ἀγαθά πρώτης ἀνάγκης εἶναι ἀποκαρδιωτικό, θλιβερό καί δηλωτικό τῆς παράνοιας, ὑπό τήν ὁποία τελεῖ ὁ ἁπλός γεωργικός κόσμος, ὁ πολιτικός κόσμος καί πρό παντός οἱ ...κυνηγοί πάσης ἀρχῆς, φυσικῆς καί ἠθικῆς, διώξεως τοῦ εὐκόλου καί ταχέως πλουτισμοῦ. Ἔνθεν κακεῖθεν τῶν ἀσφαλτοδρόμων παντοῦ ἐν Ἑλλάδι ἐγκαθίστανται ἐπί πεδινῶν, γεωργικῶν καί παραγωγικῶν ἐδαφῶν, κάθε εἴδους μάντρες παληοσιδερικῶν, εἰσαγομένων αὐτοκινήτων, «ἐργοστασίων», τά ὁποῖα χρηματοδοτεῖ γιά τό στήσιμό τους τό Ἑλληνικό Δημόσιο καί χρίει αὐτό.. «βιομηχάνους» πολλούς ἀγύρτες καί καιροσκόπους γιά τήν πραγματοποίηση ...«οἰκονομισιῶν» διά τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἐργασιακῆς προσφορᾶς ἰδιαίτερα τῶν Ἀλβανῶν!

Δέν βλέπουμε νά ἱδρύεται κανένα ἀγροτικό ὑποστατικό, δέν βλέπουμε πλέον σέ χώρους χαρακτηριζόμενους ὡς λιβαδότοπους νά βόσκουν ἀγέλες καί ποίμνια. Διότι ἁπλούστατα ἔχει σέ βαθμό ἀνησυχητικό περιορισθεῖ ἡ ἐνασχόληση τῶν Ἑλλήνων μέ χρήσιμα, ὡς τά ἀγροτικά, ἔργα. Τώρα δέν μᾶς ἐνδιαφέρει καθόλου ὁ πρωτογενής καί πρώτιστος τομέας τῆς οἰκονομίας. ὁ ἀγρότης, ὁ γεωργός καί ὁ βοσκός-κτηνοτρόφος εἶναι ἐπαγγελματικοί τομεῖς ἀσκούμενοι ἀπό ...ἠλιθίους, λέγουν τά κοπρόσκυλα τοῦ ἐξαστισμοῦ τῆς Πατρίδος ψαλλιδόκωλοι ἀεριτζῆδες οἱ ὁποῖοι τά οἰκονομοῦν πουλῶντας... ἀέρα κοπανιστό, ἀλλά ντερλικώνοντας στά ταβερνεῖα μέ τά ἐκτρεφόμενα ἀπό τούς ἄνω... «ἠλιθίους» προϊόντα τῆς ἐγχωρίας πανίδος καί ἐκεῖ ἀερολογοῦντες ἐπί παντός ἐπιστητοῦ, οἱ ἀνίδεοι τῆς ἀπαρχῆς τῆς Ἐπιστήμης ὡς εἶναι ἡ Μυθολογία τῆς Ἑλλη-

νικῆς Γεωργίας, ἡ μόνη παράγουσα Γνώση καί δή Γνώση Ἐσωτερική!

Δέν βλέπουμε νά βόσκουν στά πεδία καί τίς πλαγιές τῶν βουνῶν ἀγέλες καί ποίμνια. Δέν πλέπουμε πλέον ἄλογα-ἵππους! Διότι οἱ Ἕλληνες χωρικοί, μέσῳ τῆς ἁμαρτωλῆς Ἀγροτικῆς Τράπεζας, ἀφοῦ ὑποθήκευσαν καί τόν ἑαυτόν τους, γέμισαν τίς αὐλές τους μέ ἄχρηστα ἐν πολλοῖς σιδερικά, δῆθεν ἀγροτικά μηχανήματα! Μόνο ἡ κεντρική Μακεδονία ἔχει 50.000 τραβηκτῆρες (τρακτέρ)! Ἐνῶ θά ἀρκοῦσαν, στά πλαίσια τῶν συσσωματώσεων τῶν ἀγροτῶν σέ γεωργικούς συνεταιρισμούς, προκειμένου νά καλυφθοῦν αὐτές οἱ κύριες ἀγροτικές ἀσχολίες, μέ 10.000 ἀπό αὐτούς καί ἐπικουρικῶς νά χρησιμοποιοῦνται καί οἱ ἵπποι, ἔτσι διά τήν Φυσική Τάξη. Ἀλλά ποῦ τάξη σέ ὅλη τήν ἀταξία μας; Ἀντί Ναῶν τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκευτικότητος, ὡς εἶναι ἡ Μυθολογία τῆς Ἑλληνικῆς Γεωργίας, ὡς τούς εὐαγγελίσθηκαν μεγάλοι ἀγροτιστές τοῦ 19ου καί τοῦ 20ου αἰῶνος, ἀντί Ἀγροτικῶν Σχολείων, ὡς τά εὐαγγελίσθηκε ὁ Πατέρας τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας ἐπί ἡμερῶν ἡμῶν τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων, ἐντός ἀγροτικῶν πεδίων ἐγκαθίστανται πορνεῖα μέ ἀλλοδαπές, μπουζουκομάγαζα κ.λπ. Βλέπουμε μόνον να ἱδρύονται ταβερνεῖα γιά τούς κοιλιόδουλους πάσης τάξεως καί... οἰκονομικῆς φυλῆς τῆς χώρας. Οἱ νέοι ἔμαθαν ἀπό τό «σχολεῖο» καί τήν οἰκογένεια νά ἀποστρέφωνται τά ἅγια ἀγροτικά ἔργα, ἔμαθαν στό ραχάτι καί τήν τεμπελιά, τήν εὐνοουμένη ἀπό τό αἶσχος τοῦ κηφηνοτροφείου τοῦ «Πανεπιστημίου», τοῦ ἀνδήρου τούτου τῆς ραστώνης, ἀπ᾽ ὅπου ἐξέρχονται μόνο θρασύτατοι καί ἀπαιτητικοί ἀστοί-ἁρπακτικά.

Καί ἡ πολιτική, ὁ Πρωθυπουργός καί ἅπαντες οἱ πολιτικοί ἀρχηγοί καί ἅπαντες οἱ βουλευτές καί οἱ ἐξ αὐτῶν... βολευτές (οἱ εἰσελθόντες στήν πολιτική πένητες καί ἐξελιχθέντες σέ ἑκατομμυριούχους), ὅλοι ἀδιαφοροῦν, ὡς ἀδρανεῖς μᾶζες, χωρίς τήν διατύπωση κάποιου στοιχειώδους ἔστω προβληματισμοῦ γιά τό μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς καί κοινωνίας. Χωρίς Πατριωτικό Φιλότιμο, χωρίς ἀγάπη γιά τήν Γενέθλια Γῆ, μία Ἱερή Γῆ, ὡς φιλοξενήσασα καί φιλοξενοῦσα τούς Πρηκτῆρες τοῦ Παγκοσμίου Πολιτισμοῦ, τούς Θεούς μας, τούς ὄντως Θεούς τούς Θεούς τῶν ἐχομένων τῶν Πατρώων Παραδόσεων Ἑλλήνων, δίνουν τήν ἐντύπωση ἀχθῶν ἀρούρης, τά ὁποῖα ὅλως τυχαίως εὑρεθέντα σέ αὐτόν τόν τόπο, ἐνδιαφέρονται μόνο γιά τά ἄτομά τους, γιά τό ἀτομικό καί κομματικό τους συμφέρον καί γιά τίποτε ἄλλο! Διότι ἐάν ὑπῆρχε λίγο φιλότιμο θά ἐτιμῶντο οἱ Ἀγωνιστές τῶν Ἀντιδικτατορικῶν-Οἰκολογικῶν Ἀγώνων τῶν ἐτῶν 1970-1973 γιά τήν σωτηρία τῶν γεωργικῶν πεδιάδων τῶν Σπάτων, τῶν Φιλίππων καί Λαυβίων Τρικκάλων! Ὅμως τά Σπάτα ἀπό φυτεῖες γεωργικῶν καλλιεργιῶν ἰσοπεδώθηκαν καί καλύφθηκαν ἀπό «προοδευτικούς» καί δεξιούς καί ζερβοδεξιούς παρασιτικούς πολιτικάντηδες μέ ἄσφαλτο καί νεκρώθηκαν, εἰς δόξα τῶν παντοίων καιροσκόπων, οἱ ὁποῖοι συνέρρευσαν στό κατασφαγιασθέν Ἱερό Ἀττικό Τοπίο τῶν γραικυλιζόντων:

Ὁ Ὑπουργός Γεωργίας γράφει βιβλία, ὄχι γιά τό μέλλον τῆς Ἀγροτικῆς Κοινωνίας, ἀλλά γιά τό «μάνατζμέντ», ὁ ὑπουργός «Παιδείας» δέν ἀσχολεῖται μέ τό μέγα ἐθνικό θέμα τῆς κατά χρόνον διαφυγῆς-ἐκφυγῆς ἀπό τίς ἀγροτικές κοινωνίες χιλιάδων ἀγροτοπαίδων, οἱ ὁποῖοι ἐδιδάχθησαν στό σχολεῖο νά θεωροῦν τά ἀγροτικά ἔργα, ἴδιον μόνον κατωτέρων πνευματικῶς ἀνθρώπων!!! Καί σκιαμαχεῖ μέ τούς διορισμένους καί ἀδιορίστους «ἐκπαιδευτικούς» γιά θέματα ὄχι παιδευτικά, ἀλλά μισθολογικῶν καταστάσεων κ.λπ.

Ὁ κ. Πρωθυπουργός ἀναμασᾶ συνεχῶς τήν πεφορτωμένη μέ ἀπαξιωτικά γιά ἐργασιακές, φυσικές καί ἠθικές ἀξίες λέξη ...«ἀνάπτυξη» (ὅπερ σημαίνει: ἀστική διόγκωση), ὁ πρόεδρος τοῦ κόμματος τῆς μείζονος ἀντιπολιτεύσεως χρησιμοποιεῖ ὅρους τῆς δεκαετίας τοῦ 60 γιά θέματα κοινωνικῆς διοργανώσεως, ὅταν τό πᾶν ἀποδιοργανώθηκε καί γεραρές ἡλικίες ἀγροτοπαίδων ἐστάλησαν στίς ΗΠΑ, Αὐστραλία καί Καναδᾶ γιά νά ριφθοῦν στίς χοάνες τοῦ διαβρωτικοῦ τῶν συνειδήσεων ἀμερικανικοῦ τρόπου ζωῆς καί νά χαθοῦν ὡς Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἐάν ἦσαν στήν Πατρίδα, θά ἠδύναντο νά προασπίσουν τά ἰδεώδη της καί τόν Πολιτισμό της. Οἱ τῶν ἄλλων αὐτοαποκαλουμένων «προοδευτικῶν» κομμάτων καί ἀποκομμάτων μάρνανται μόνο γιά τούς μισθούς τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καί τήν ΑΤΑ τους καί γιά τίποτε ἄλλο! Ἐνῶ ἅπαντες ἔχουν φορτώσει τά ἐθνικά θέματα στόν κόκκορα: στά κογκλάβια τῶν ἐλεγχομένων ἀπό τόν Ἀβραάμ Ἐλεαζάρ ἤ Χένρυ Κίζιγκερ διεθνῶν ὀργανισμῶν!

Ἔτσι, ὅμως πῶς θά δῆ ἡ Ἑλλάς προκοπή;

Βασίλειος Γούσιος Πελασγός

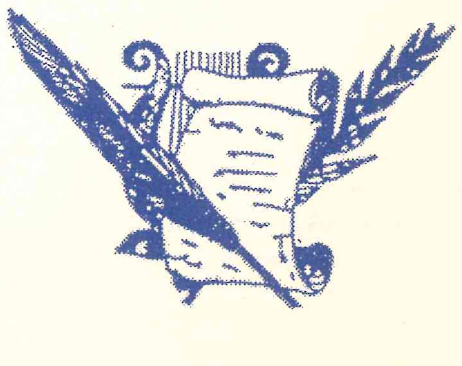

Α. ΛΕΤΣΑ

Η ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ 2ον

Ι. ΘΡΗΣΚΕΙΑ

1. Θαυμάζων ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος τά μεγαλεῖα τῆς φύσεως καί ἀδυνατῶν νά ἐξηγήση τά καταπληκτικά διά τήν νηπιώδη πνευματική του κατάσταση φυσικά φαινόμενα· κατεχόμενος ὑπό θαυμασμοῦ ἀλλά καί δέους πρό τῶν ἀσυγκρατήτων ὁρμῶν καί τῶν ἐναλλασσομένων ἐκρήξεων τῶν φυσικῶν δυνάμεων· φανταζόμενος μυστηριώδη τήν προέλευση τῶν μεγαλειωδῶν τῆς φύσεως φαινομένων καί διαισθανόμενος τήν ὕπαρξη κάποιας ἀνωτέρας δυνάμεως ἡ ὁποία δέσποζε στό σύμπαν καί ρύθμιζε τά τῆς λειτουργίας καί κινήσεως αὐτοῦ· ἐπιθυμῶν, τέλος, τήν συνδρομή κάποιας ἀνωτέρας καί ἀσυλλήπτου δυνάμεως πρός πραγματοποίηση τῶν σκοπῶν καί ἐπιδιώξεών του, ἀναγνώρισε τήν ἀνάγκη νά προσδώση ἀνώτερο κῦρος στήν ὑπερφυσική καί μυστηριώδη αὐτήν δύναμη. Τά συναισθήματα αὐτά: θαυμασμός, κατάπληξη, σεβασμός, δέος, μυστήριο, ἐλπίδα, ὡδήγησαν στήν γένεση τῆς θρησκείας.

2. Ὅπως λοιπόν τό κοινωνικό ἔνστικτο ὡδήγησε τόν ἄνθρωπο στήν ἵδρυση τῆς πολιτείας, ἔτσι τό θρησκευτικό, κοινό, ὑπό τήν στοιχειώδη μορφή του, σέ ὅλους τούς λαούς, καί τούς μᾶλλον πρωτόγονους καί βάρβαρους, ὡδήγησε στήν γένεση τῆς θρησκείας.

ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

3. Συνεπῶς, ἐφ᾽ ὅσον ἡ θρησκεία εἶναι τόσον παλαιά, ἀναγομένη σχεδόν σέ αὐτήν τήν ἐποχή τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁρισμός αὐτῆς εἶναι κατ᾽ ἀναλογία δυσκολώτατος. Μολονότι δέ ἡ ἐπιστήμη (ἱστορία ψυχολογία, φιλοσοφία, κοινωνιολογία) ἀπό μακροῦ χρόνου ἀσχολήθηκε καί ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νά ἀσχολῆται μέ τό ζήτημα αὐτό, ἐν τούτοις δέν κατωρθώθηκε νά ἀποκτήσουμε καθολικῆς ἀναγνωρίσεως ὁρισμό τῆς θρησκείας.

ΓΕΝΕΣΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

4. Ἡ ἔρευνα ὡς πρός τήν γένεση καί καταγωγή τῆς θρησκείας ἄρχισε ἀπό τήν ἀρχαιότητα καί ὡδήγησε σέ ὀρθολογιστικές καί σέ ἀντιορθολογιστικές θεωρίες. Οἱ ὀρθολογιστικές θεωρίες, οἱ ὁποῖες ἐκπροσωποποιήθηκαν κατά τήν ἀρχαιότητα ὑπό τῶν Μεγασθένους[40], Λέοντος[41] τοῦ ἐκ Πέλλης, Ἑκαταίου[42] καί Εὐημέρου[43] προσπαθοῦν νά ἑρμηνεύσουν γενικῶς τήν θρησκεία ὡς συνειδητό δημιούργημα ἀνθρώπων, κατά πρόθεση καί σκέψη ἐργαζομένων. Ἀντιθέτως, οἱ ἀντιορθολογιστικές θεωρίες παραδέχονται ὅτι ἡ θρησκεία δέν εἶναι φαινόμενο παράγωγον καί δευτερογενές, ἀλλά ἔμφυτο στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου, ἤ ὅτι αὐτή ἐξηγεῖται ἐξ ἀποκαλύψεως τοῦ θείου στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκ τῶν νεωτέρων θεωριῶν, ἡ μέν ἀποδίδει τήν γένεση τῆς θρησκείας στήν φανταστική καί συμβολική σύλληψη τοῦ ὑπεραισθητοῦ, ἡ δέ ὡς ἀρχική μορφή αὐτῆς δέχεται τήν θεοποίηση τῆς φύσεως καί ἄλλες δίδουν διαφορετικές ἐξηγήσεις.

5. Γιά ἐμένα, πού γράφω τήν μυθολογία τῆς Γεωργίας, ἡ ὁποία σέ ὅλα σχεδόν τά βήματά της συγχέεται μέ τήν θρησκεία, ἡ ἄποψη τῶν ὀρθολογιστῶν δέν εἶναι δυνατόν νά μᾶς ἐνδιαφέρη. Γιά τήν μυθολογική ἄποψη ἡ θρησκεία εἶναι αἴσθημα, ἡ ἔκφραση τοῦ ὁποίου γίνται μέ πράξεις ἰδιαιτέρας φύσεως, τῶν τελετῶν.

ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

6. Ἀκριβής καθορισμός τῆς ἐξελίξεως τῆς θρησκείας, ἔστω καί ὑπό τήν στενωτέραν ἔννοιαν, ἡ ὁποία μᾶς ἀπασχολεῖ, δέν εἶναι εὔκολος. Φαίνεται ὅτι γενικῶς ἦτο διαδεδομένος κατ᾽ ἀρχάς ὁ **ἀνιμισμός**, ἐξ αὐτοῦ δέ ἐπήγασαν καί ἐξηγοῦνται ὁ **φετιχισμός** καί ὁ **τοτεμισμός**, καί ἐν συνεχείᾳ ἡ **λατρεία τῆς φύσεως**.

7. Ὁ ἄνθρωπος, κατ᾽ ἀρχάς, εὑρισκόμενος σέ νηπιακή κατάσταση, ἱκανοποιεῖται μέ τόν φετιχισμό. Ὁ φετιχισμός εἶναι ἡ λατρεία τῶν μικρῶν ἀντικειμένων, ἀσημάντων ὡς ἐπί τό πλεῖστον, ἡ ὁποία στηρίζεται ἐπί τῆς πίστεως, ὅτι σέ αὐτά ζῆ καί δρᾶ κάποιο πνεῦμα. Διακρίνεται ὁ φετιχισμός ἀπό τῆς λατρείας τῶν φυσικῶν δυνάμεων διά τήν σμικρότητα τῶν ἀντικειμένων τῆς λατρείας του καί τό ἀβάσιμο αὐτῆς, καί ἀπό τῆς λατρείας τῶν εἰδώλων διά τό ἄμορφο τῶν φετίχ καί τήν πλήρη ἀδιαφορία πρός πᾶσαν μορφή.

8. Στήν ὑπηρεσία τῆς θρησκείας κατά τήν περίοδο αὐτή, εἶναι ἡ **μαγεία**, ἡ ὁποία δέν εἶναι βεβαίως θρησκεία, ἀλλά προϋποθέτει τήν πίστη στά πνεύματα, ὅπως ὁ φετιχισμός.

9. Κατά τήν περίοδο αὐτή, ἐκδηλώνεται καί **ἡ λατρεία τῶν νεκρῶν,** ἡ ὁποία στηρίζεται ἐπί τῆς πίστεως, ὅτι στόν ἄνθρωπο ὑπάρχει ἀτομική ψυχή, ἡ ὁποία ἐπιζῆ τοῦ σώματος καί περιπλανᾶται ὡς πνεῦμα, μπορεῖ δέ νά βλάψη ἤ νά ὠφελήση, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Ἀπό ἐδῶ πηγάζουν ὅλα τά ἀνά τούς αἰῶνες διασωθέντα περί τούς νεκρούς ἔθιμα.

10. Ὅταν, σύν τῷ χρόνῳ συγκροτηθοῦν οἱ πατριές καί ἡ θρησκεία παύση νά εἶναι ἰδιωτική ὑπόθεση ἀτόμων, ἡ λατρεία ἀπευθύνεται πρός ἀνώτερες δυνάμεις, προσωποποιουμένων τῶν ἀντικειμένων καί τῶν φαινομένων τῆς φύσεως. Οἱ δυνάμεις αὐτές δέν ἐξαρτῶνται ἀπό τόν ἄνθρωπο, ὡς συνέβαινε, ἐν μέρει τουλάχιστον, μέ τά πνεύματα καί τίς ψυχές, ἀλλά ἡ λατρεία αὐτή στηρίζεται ἐπί κάποιας παραδόσεως καί παύει νά εἶναι τυχαία. Ἡ πρός τίς θεότητες αὐτές σχέση τῆς πατριᾶς εἶναι τελείως φυσική καί στηρίζεται ἐπί τῆς συγγενείας τοῦ αἵματος μεταξύ αὐτῆς καί τῶν πιστῶν. Οἱ θεοί εἶναι οἱ φυσικοί πατέρες ἤ μητέρες τῆς πατριᾶς ἤ φυλῆς. Ἔτσι προέκυψε ὁ **τοτεμισμός,** ὁ ὁποῖος ἔχει τίς ἀρχές του σε χρόνους κατά τούς ὁποίους δέν ἐγένετο διάκριση μεταξύ ἀνθρώπου καί ζώου.

Εἰκ. 6 - Ο ΒΟΥΔΔΑΣ ΔΙΔΑΣΚΩΝ
(Θ΄ αἰῶνος, στόν ναό τῆς Ἰάβας)

11. Συνέπεια αὐτῆς τῆς πίστεως εἶναι τό γεγονός, ὅτι ἡ τάξη τῶν ζώων, στήν μορφή τῶν ὁποίων ἐνεφανίσθη κάποτε ὁ κοινός πρόγονος, θεωρεῖται ἱερή καί ἀπρόσβλητος. Ἐκ τῆς πίστεως δέ αὐτῆς προῆλθαν τά **ταμπού.**

12. Ἀπό τήν θρησκεία αὐτή τῆς πατριᾶς ἤ τῆς φυλῆς, ἕνα μόνο βῆμα ὁδηγεῖ στήν **ἐθνική θρησκεία**, τήν θρησκεία ὁλοκλήρου ἔθνους ἤ λαοῦ. Κάθε ἕνα ἀπό τά φῦλα πού ἑνώθηκαν γιά νά σχηματίσουν τό ἔθνος, ἐνσωμάτωσαν σέ αὐτήν τήν ἕνωση καί τούς δικούς τους θεούς.

13. Ἔτσι δημιουργήθηκε ὁ **πολυθεϊσμός,** γιά τόν ὁποῖο πρόσφορο εἶναι τό ἐθνικό ἔδαφος. Οἱ θεοί αὐτοί, συνδέονται σέ οὐράνιο κράτος, γίνονται βαθμηδόν προσωπικότητες καί διακρίνονται ἀπό τούς δαίμονες καί τά πνεύματα τῆς προηγούμενης βαθμίδος. Ὡς προσωπικότητες δέ, ἀποκτοῦν ὀνόματα, εἰκόνες καί ναούς. Ὅπως οἱ ἄνθρωποι, ἔχουν καί οἱ θεοί τήν ἱστορία τους· ἀπό αὐτήν ἡ ἐξαιρετική ἐπίδοση καί ἡ θεραπεία τοῦ μύθου στίς ἐθνικές θρησκεῖες.

14. Στούς ἰνδογερμανικούς ἐν γένει λαούς, ἡ κυριώτερη ἐκδήλωση τοῦ **ἀνθρωπομορφισμοῦ** στήν θρησκεία ὑπῆρξε **ἡ λατρεία τῆς φύσεως.** Ἀπό αὐτήν ἕλκουν τήν καταγωγή τους οἱ θρησκεῖες τῶν Ἰνδῶν, Περσῶν, Αἰγυπτίων, Ἑλλήνων, Κελτῶν, οἱ παρατηρηθεῖσες δέ διαφορές ὀφείλονται σέ κλιματολογικούς καί ἄλλους λόγους.

15. Ἐπί τῆς ἐξελίξεως τῆς θρησκείας τῶν Ἰνδογερμανικῶν λαῶν ἐπέδρασε καί ἡ φιλοσοφία αὐτῶν, ἡ ὁποία ἐπήγασε κυρίως ἀπό τήν θρησκεία. Ἔτσι, στήν Ἰνδία ἡ ἐκ τῆς θρησκείας ἐκπηγάσασα φιλοσοφία συνέβαλε ἔπειτα στήν γένεση τοῦ **Βουδδισμοῦ**[44] καί τοῦ **Ἰνδουϊσμοῦ**[45]. Στήν Περσία ὁ πολυθεϊσμός ὑποχώρησε στήν διαρχία διά τοῦ **Ζωροάστρου**[46]. Μεγαλύτερη ὅμως ἀλληλοεξάρτηση καί ἀλληλοεπίδραση θρησκείας καί φιλοσοφίας ἐξεδηλώθη στήν Ἑλλάδα, ὅπου ἡ φιλοσοφία ὡδήγησε τέλος στόν νεοπλατωνισμό.

16. Στήν προκειμένη ἐργασία μας θά μᾶς ἀπασχολήση κυρίως ἡ λατρεία τῆς φύσεως σέ ὅλες τίς ἐκδηλώσεις της.

Ἡ μυθολογία τῆς ἑλληνικῆς γεωργίας εἶναι ἡ ὡραιοτέρα καί ποιητικωτέρα εἰκόνα τῆς φυσιολατρικῆς ἐκδηλώσεως τῶν ἑλληνικοῦ λαοῦ. Λαός κατ' ἐξοχή γεωργικός, ζῶντας βίο φυσικό καί εὑρισκόμενος καθ' ἑκάστη σέ ἐπαφή μέ τήν κινηματογραφική καθημερινή καί ἐτήσια ἐξέλιξη τῶν φυσικῶν δυνάμεων, ἦτο ἀδύνατον νά μή διίδη, ὅτι πίσω ἀπό τά φυσικά φαινόμενα καί πράγματα ὑπῆρχε κάποια ἀνωτέρα δύναμη ἡ ὁποία δέσποζε τοῦ σύμπαντος καί ρύθμιζε τά τῆς κινήσεως αὐτοῦ. Πρός τήν λατρεία τοῦ ὑπερτάτου τούτου ὄντος, τῆς ἀσυλλήπτου ἀοράτου αὐτῆς δυνάμεως, ἀπευθύνετο ἡ φυσιολατρική ἐκδήλωση τοῦ ἀθανάτου ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ὑπῆρξε ἡ λατρεία αὐτή εἰδωλολατρική; Ὄχι, ἀπαντᾶ ἡ συνεχής ἐξέλιξη, ἡ ὁποία κατέληξε στό Σωκράτειο δαιμόνιο.

Εἰκ. 7 - ΒΡΑΧΜΑ

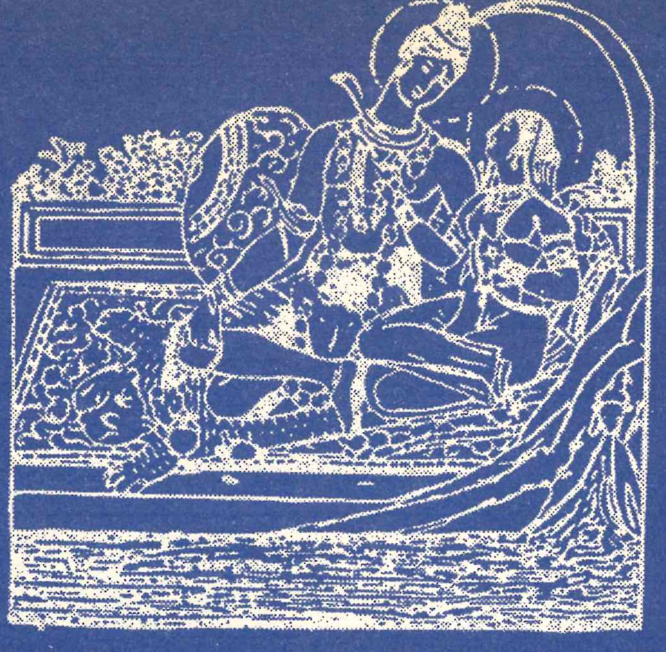
Εἰκ. 8 - ΣΙΒΑΣ ΚΑΙ ΠΑΡΒΑΤΙ
(Χαρακτηριστικά τοῦ Σίβα εἶναι: ἡμισέληνος ἐπί τῆς κεφαλῆς, τρίτος ὀφθαλμός ἐπί τοῦ μετώπου καί περιδέραιον ἐκ κρανίων. Κατοικεῖ στά Ἰμαλάϊα μετά τῆς συζύγου του Παρβάτι).

Εἰκ. 9 - ΒΙΣΝΟΥ

Εἰκ. 10 - ΙΝΑΡΑ
Θεός τοῦ ἰνδικοῦ πανθέου, προσωποποίηση τῆς θερμαντικῆς καί φωτιστικῆς δυνάμεως τοῦ ἡλίου, ὁ ὑπέρτατος θεός τῶν ἀγώνων. Ὀχεῖται ἐπί χρυσοῦ ἅρματος, συρομένου ὑπό κιτρίνων ἵππων. Ἐξαστράπτει ἐν μέσῳ τοῦ χρυσοῦ, φέρει τιάραν διαχέουσα ἐκθαμβωτική λάμψη, κρατεῖ δέ στά χέρια του τόξο καί κεραυνό.

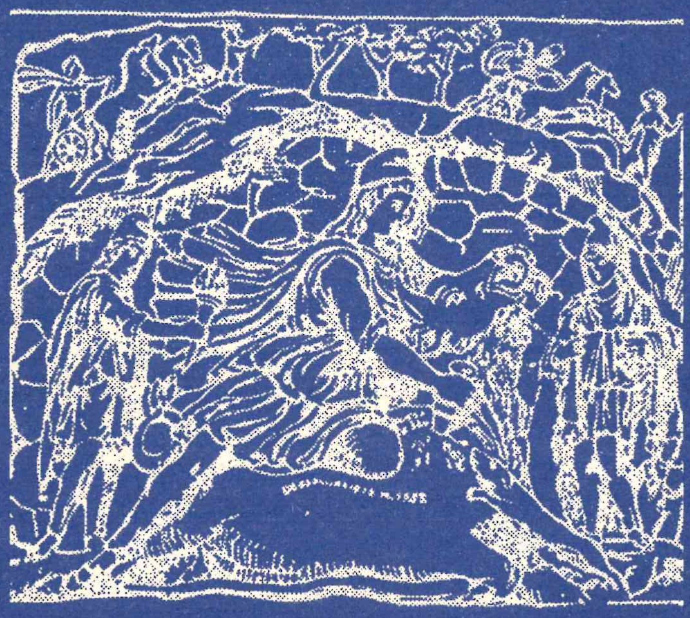
Εἰκ. 13 - ΜΙΘΡΑ
(Μουσεῖο τοῦ Λούβρου

Εἰκ. 11 - ΜΑΡΜΑΡΙΝΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΖΩΡΟΑΣΤΟΥ

Εἰκ. 12 - ΟΡΜΑΖΙ

Στήν λατρεία τῆς φύσεως ὑπό τῶν ἀρχαίων Ἑλλήλων ἐξεδηλοῦτο ἡ ἀγάπη πρός τό Μεγάλο, τό Ἀληθές, τό Ἀγαθό, τό Ὡραῖο καί τό Ὠφέλιμο, τοῦ ὁποίου ὁ ἐπιβλητικός ναός μόνο στό μέσον τῆς φύσεως εἶναι δυνατόν νά ἀνεγερθῆ καί νά διατηρηθῆ. Καί ὅπως τῆς σαφοῦς περί θεῶν παραστάσεως προηγήθηκε περίοδος, κατά τήν ὁποία ἐπεκράτει ἀμυδρά, γενική καί πολύ ἀόριστος περί τοῦ θείου ἰδέα, τό ὁποῖο δέν εἶχε προσωπικό χαρακτῆρα, ἔτσι καί ὁ μῦθος ὑπέστη ἀνάλογη ἐξέλιξη.

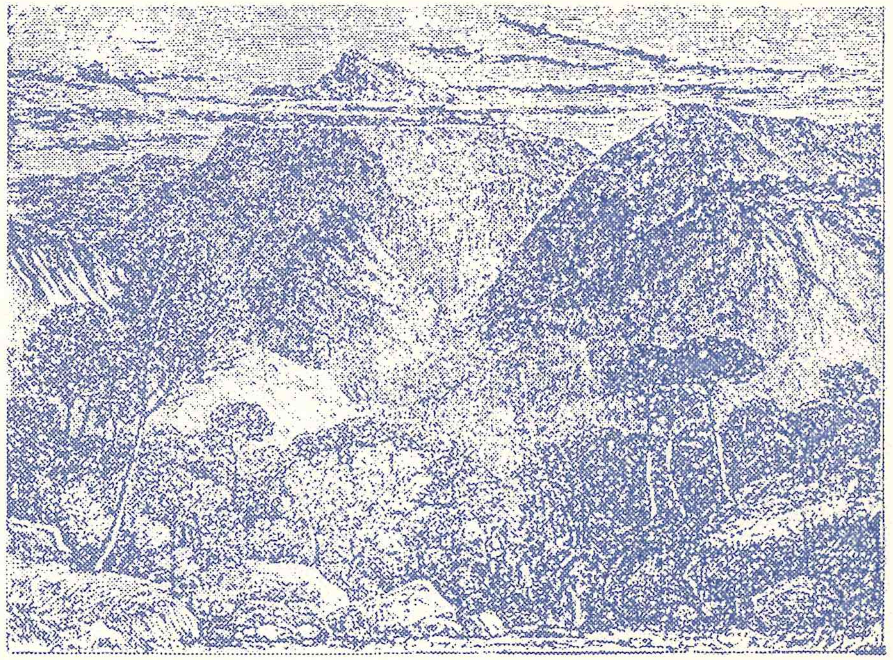

Εἰκ. *9* - ΕΛΙΚΩΝ
Τό ἐν Βοιωτίᾳ δασοσκεπές καί κατάρρυτον ἐνδιαίτημα τῶν Μουσῶν.

ΙΙ. ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

1. **Μυθολογία** γενικῶς καλεῖται τό σύνολο τῶν μυθικῶν παραδόσεων κάποιου λαοῦ, τῶν ἀναφερομένων κυρίως στήν θρησκεία, τῶν σχετιζομένων δηλαδή πρός τούς θεούς, τίς κατώτερες θεότητες, τούς ἥρωες, τίς πράξεις καί ἐμφανίσεις αὐτῶν, ὡς καί ἡ ἐπιστημονική μελέτη τῶν παραδόσεων αὐτῶν. Ἡ ἑλληνική εἰδικῶς μυθολογία ἔχει ὡς ἀντικείμενο ὅλες τίς περί θεῶν καί ἡρώων παραδόσεις καί διηγήσεις κατά τούς προϊστορικούς χρόνους μέχρι περίπου τῆς καθόδου τῶν Δωριέων, δυσδιάκριτα δέ εἶναι τά ὅρια μυθολογίας καί θρησκείας στήν ἀρχαία Ἑλλάδα.

2. Κατά τά ἀνωτέρω, λοιπόν, **μῦθος**, ὑπό γενικώτερη ἔννοια, εἶναι ἡ ἱστορία θεῶν, περιλαμβάνουσα ἀφ' ἑνός μέν τήν παράσταση τῶν θείων ὄντων, ἀφ' ἑτέρου δέ τήν ἀφήγηση τῆς δράσεως, τῶν περιπετειῶν, τῶν παθῶν καί τῶν τυχῶν τῶν ἐν λόγῳ ὄντων.

3. Κατά τήν προμυθική περίοδο διακρίνονται κάποιες πενιχρές μόνον ἀρχές περί μύθου, ὁ ὁποῖος ὑφίσταται ὅλη τήν ἐξέλιξη καί ἀνάπτυξή του κατά τήν μυθική περίοδο, γιά νά ἐπανέλθη ἡ μεταμυθική περίοδος, ὁπότε παρατηρεῖται βαθμιαία ἔκλειψη τῆς πρός μυθοπλασία ἱκανότητος. Ἡ ἔρευνα τοῦ γεννωμένου, ἀπηρτισμένου καί ἐκλείποντος μύθου, κατά τίς τρεῖς ἀναφερόμενες ἀνωτέρω περιόδους, ὁδηγεῖ στό συμπέρασμα ὅτι ὁ μῦθος ἀποτελεῖ κάποιο εἶδος γλώσσας, τρόπον ἐκφράσεως ψυχικοῦ περιεχομένου, ὅτι εἶναι σύνολο συναρμολογημένων, μέ τήν βοήθεια ἰσχυρῆς συναισθηματικῆς διεγέρσεως, περιεχομένων τῆς συνειδήσεως.

4. Κατά τούς κυρίως μυθικούς χρόνους, ὁ μῦθος ἀποτελεῖ θρησκευτική κατηγορία· δι' αὐτοῦ ἐκφράζονται θρησκευτικά βιώματα, ἐνσαρκοῦται καί σχηματοποιεῖται τό θεῖο, ἀφομοιοῦται τό θρησκευτικό περιεχόμενο διά μυθικῶν μορφῶν. Μῦθος καί θρησκεία δέν διακρίνονται κατά τήν περίοδο αὐτήν, ἀποτελοῦν ἀδιαίρετο καί ἑνιαῖο σύνολο. Κάθε θρησκευτική τελετή προϋποθέτει κάποια μυθική παράσταση· ἡ θυσία σέ

δαίμονα ἤ φετίχ ἀπαιτεῖ τήν προϋπαρξη τῆς παραστάσεως ὑπερανθρώπου ὄντος, ἐπί τοῦ ὁποίου ἡ θυσία ἐπιδρᾶ διά τῶν προσφερομένων δώρων κατά τήν διάρκειά της. Ἡ θρησκεία λοιπόν τῶν κατά φύση ζώντων πρωτογόνων λαῶν εἶναι θρησκεία μυθική, τροφοδοτουμένη διαρκῶς διά τῶν προϊόντων τοῦ μυθοπλαστικοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, δημιουργοῦντος ὅλες ἐκεῖνες τίς ἀπροσώπους δυνάμεις, οἱ ὁποῖες ἐκδηλώνονται ἔπειτα στήν θρησκεία ὡς **ἀνιμισμός, φετιχισμός, τοτεμισμός,** κ.λπ.

5. Διάφορα εἶναι τά μυθολογικά προϊόντα τῆς μεταμυθικῆς περιόδου. Αὐτά εἶναι ἤθη δευτερεύοντα, ἐν συγκρίσει πρός τήν λατρείαν, δημιουργήματα τῆς φαντασίας καί ὄχι ἄμεσος ἔκφραση θρησκευτικοῦ βιώματος. Ὁ μῦθος γίνεται ἤδη λογοτεχνία, καί οὔτε γεννήθηκε ἀπό τήν λαϊκή ψυχή, οὔτε ἀφωμοιώθηκε ἀπό αὐτήν.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

6. Γιά τίς μεγάλες λαϊκές μᾶζες, οἱ μῦθοι ἐλογίζοντο μέχρι τῆς καταλύσεως τοῦ ἀρχαίου κόσμου ὡς πραγματικότητα. Παρ' ὅλα αὐτά, δέν ἔλλειψαν οἱ ἐπιδιώκοντες τήν διασάφηση καί ἑρμηνεία αὐτῶν ὡς ἀλληγοριῶν θρησκευτικῆς ἤ φυσικῆς ἐννοίας. Ἀντιπρόσωποι αὐτῆς τῆς ἑρμηνείας ὑπῆρξαν οἱ Στωικοί[47], ἐνῶ οἱ Ἐφημεριστές θεωροῦσαν ὅτι οἱ μῦθοι ἀπέρρευσαν ἀπό ἱστορικά γεγονότα. Ἡ ἀντίληψη ὅτι ὑπό τήν μορφή μύθων ἐνεφανίσθηκαν ἀνέκαθεν ἱστορικές ἀλήθειες, σκοπίμως ἤ τυχαίως σκοτισθεῖσες, ἐπεκράτει μέχρι τοῦ ΙΗ΄ αἰῶνος, ἀντιπροσωπευθεῖσα ἰδίως ὑπό τῶν ρομαντικῶν, ἐξακολουθεῖ δέ ἐν μέρει νά ὑφίσταται μέχρι σήμερα.

7. Ἀπό τῶν πρώτων ἀκόμη χριστιανικῶν χρόνων κατεβλήθη προσπάθεια καθορισμοῦ τῆς σχέσεως τῆς νέας θρησκείας πρός τίς ἐθνικές καί ἐξηγήσεως τῆς ὑφισταμένης ἀναλογίας μεταξύ αὐτῆς καί ἐκείνων. Παραλλήλως, ἀπό τόν Γ΄ μ.Χ. αἰῶνα, βαίνει καί ἡ διδασκαλία τῶν Νεοπλατωνικῶν[48], κατά τήν ὁποία οἱ θεοί εἶναι ἀπόρροια τῆς μιᾶς θείας οὐσίας, οἱ δέ περί αὐτούς μῦθοι σύμβολα καί ἀλληγορίες. Οἱ βάσεις ὅμως πρός ἐπιστημονική ἔρευνα τῶν μύθων καταβάλλονται κατά τούς νεώτερους χρόνους, καί δή ἀπό τόν ΙΣΤ΄, καί ἰδίως τόν ΙΖ΄ αἰῶνα. Διότι, κατά τούς χρόνους αὐτούς, ἐπέρχεται ἡ ἐπαφή πρός διαφόρους ἀγνώστους μέχρι τότε λαούς καί πρός ἐξαφανισθέντες πολιτισμούς, μή περιοριζομένης τῆς ἐρεύνης μόνον στήν ἑλληνική καί ρωμαϊκή ἀρχαιότητα. Ἀποστολές διάφορες ἀνακαλύπτουν τίς θρησκεῖες καί τίς μυθολογίες τῆς Ἀμερικῆς, Ἀφρικῆς, Ἰνδιῶν καί Κίνας καί συγκομίζουν ἄπειρο ὑλικό πρός κατάταξη, συσχέτιση καί ἑρμηνεία.

8. Ὁ ΙΘ΄ αἰῶνας διακρίνεται γιά τήν εὔρυνση τοῦ σχετικοῦ ὁρίζοντος, λόγῳ τῶν ἀνακαλύψεως στήν Περσία καί Αἴγυπτο καί τῶν μεταφράσεων καί ἐκδόσεων κλασσικῶν πηγῶν τῶν θρησκειῶν τῆς Ἀνατολῆς. Ὁ Κρόϋτσερ[49] ἐκλαμβάνει τούς μύθους ὡς σύμβολα, γεννηθέντα ἀπό τήν αὐθόρμητη καί φυσική συμβολική γλῶσσα, τήν ὁποία χρησιμοποίησαν οἱ ἱερεῖς, γιά νά ἐκφράσουν ἀλληγορικῶς ἠθικές καί θρησκευτικές ἰδέες. Καί σήμερα ἀκόμα ὁ Φ. Λάγγερ παραδέχεται ὅτι οἱ μῦθοι εἶναι ἡ ἀλληγορική ἔκφραση ἠθικῶν καί θρησκευτικῶν ἰδεῶν. Ἀντίθετη γνώμη εἶχε, μεταξύ ἄλλων, ὁ Κ. Ο. Μύλλερ[50], ὁ ὁποῖος εἰσάγει τήν κριτική τῶν πηγῶν, ἐξερευνεῖ τούς τοπικούς ὅρους τῆς διαμορφώσεως τῶν μύθων καί προσπαθεῖ νά ἑρμηνεύση αὐτούς διά τῶν μύθων περί λατρείας καί ἄλλων ἐθίμων τῶν ἀρχαιοτάτων ἀνθρώπων. Κείμενα καί ἐπιγραφές ἀρχαιότατα, ἀνευρίσκονται, μεταφράζονται καί ἐκδίδονται· ἐπίσης δέ χρησιμοποιοῦνται πρός τοῦτο καί πολλά ἄλλα μνημεῖα, ἀναφερόμενα στήν βεδική, περσική, αἰγυπτιακή, δωριακή, ἑλληνική καί ρωμαϊκή θρησκεία. Ταυτοχρόνως, ἀνασκαφές τῆς Τροίας, Κρήτης, Αἰγύπτου, Περσίας καί Μεσοποταμίας χύνουν ἄπλετον φῶς καί ἐπί τῶν προϊστορικῶν χρόνων, οἱ ὁποῖοι παύουν νά περιβάλλωνται ὑπό πυκνοῦ σκότους. Τέλος, ἡ ἀκριβεστέρα γνώση τῶν διαφόρων γλωσσῶν τῆς ἀρχαιότητος, καί ἰδίως τῶν ἰνδογερμανικῶν, βοηθεῖ τόν Μύλλερ στήν ἐξεύρεση τῆς ἀρχῆς καί τῶν πρωταρχικῶν πηγῶν τῆς μυθολογίας, τῆς ὁποίας τίς μορφές ἐξηγεῖ ἐκ τῶν λέξεων, τῶν ὀνομάτων καί τῶν προσωνυμιῶν.

9. Ἡ φιλολογική ὅμως αὐτή σχολή τοῦ Μύλλερ δέν μπόρεσε νά ἐπικρατήση· ἀντιθέτως, ἐνισχύονται ἡ ἀνθρωπολογική καί ἱστορική λεγόμενες σχολές. Ἡ ἀνθρωπολογική σχολή ὁρμᾶται ἀπό τῆς ἀρχῆς τῆς ἐξελίξεως καί τῆς ὁμοιομορφίας τῶν νόμων, οἱ ὁποῖοι διέπουν τήν ἐξέλιξη αὐτή. Καί ἄλλοι μέν τῶν ὀπαδῶν αὐτῆς ὁρμῶνται ἀπό τήν λατρεία τῶν ψυχῶν, ἄλλοι προστρέχουν στόν ἀνιμισμό καί ἄλλοι προσπαθοῦν νά ἐξηγήσουν τά μυθολογικά φαινόμενα ἀπό τόν τοτεμισμό. Ἡ ἱστορική, ἐξ ἄλλου σχολή ἐμμένει στούς ὑπό τόν Κ. Ο. Μύλλερ διατυπωθέντες κριτικούς κα-

νόνες καί ἐπιζητεῖ τήν ἀκριβῆ ἐξέταση τῆς ἱστορίας τῶν μύθων.

10. Πρωτεύουσα θέση κατέχει σήμερα ἡ ἐθνολογική σχολή, ἡ ὁποία ἐργάζεται στήν βάση τῶν πορισμάτων τῆς ἐθνολογίας καί λαογραφίας. Τέλος, οἱ πρόοδοι τῆς νεωτέρας ψυχολογίας συνετέλεσαν σοβαρῶς στήν πρόοδο τῶν μυθολογικῶν προβλημάτων, διότι, ἄνευ μελέτης τῆς ψυχολογίας τῶν διαφόρων λαῶν, δέν εἶναι νοητή ἔρευνα ἱστορικῶν φαινομένων.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΕΣ

11. Βεβαίως ἡ ἱστορία τῶν διαφόρων θρησκειῶν διδάσκει ὅτι ἀπό κανένα λαό ἐπί τῆς γῆς δέν λείπει ἡ μυθολογία, ἀφοῦ ὁ μῦθος εἶναι συμφυής μέ τήν φύση τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ μυθολογία ὅμως τῶν διαφόρων λαῶν παρουσιάζει χαρακτηριστικές διαφορές, ὀφειλόμενες σέ διάφορους παράγοντες. Τήν πρωτεύουσα μεταξύ αὐτῶν θέση κατέχει ἡ φυσική προδιάθεση, ἡ ὁποία ποικίλλει κατά τίς φυλές· ἀκολούθως ἐπιδροῦν σέ αὐτό τό κλῖμα, ἡ γεωγραφική θέση, οἱ κοινωνικές συνθῆκες, ὑπό τίς ὁποῖες διαβιοῖ κάθε λαός, ἡ πολιτική καί πνευματική ἐξέλιξη αὐτοῦ, κ.λπ. Ἔτσι συμβαίνει, ὥστε οἱ πρωτόγονοι λαοί πού ζοῦν στήν φύση, νά περιστρέφωνται γύρω ἀπό μία ὁρισμένη μυθολογία χωρίς νά μποροῦν νά ὑψωθοῦν σέ κάποια ἀνώτερη μυθολογική βαθμίδα. Ὁλόκληρος π.χ. ἡ αὐστραλιανή μυθολογία ἀσχολεῖται μέ το πρόβλημα τῆς γενέσεως τῶν περί τό **ταμπού** ἐθίμων, ἤ περί τοῦ πῶς ἀπέκτησαν τά προστατεύοντα πνεύματα οἱ διάφορες τοτεμικές ὁμάδες, οἱ ὁποῖες διακρίνονται σέ χωριστές φυλές. Ἡ μυθολογία τῶν Ζουλοῦ[51] στήν Ἀφρική, ἀποτελεῖται ἐκ παραστάσεων ἀναφερομένων στήν λατρεία τῶν νεκρῶν. Οἱ μύθοι τῶν Φιλλανδῶν, Μογγόλων[52] καί Ἐσκιμώων ὡς κύριο περιεχόμενο ἔχουν τήν μαγεία.

12. Τά ἴχνη τῆς μυθολογίας αὐτῆς συναντοῦμε καί στίς θρησκεῖες τῶν πολιτισμένων λαῶν: Σινῶν, Ἰαπώνων, Βαβυλωνίων, Αἰγυπτίων καί Ἰνδογερμανῶν. Ἡ βαβυλωνιακή μυθολογία εἶναι ἀστρική καί κοσμογονική. Οἱ Ἄραβες καί πρό τοῦ Μωάμεθ ἐλάχιστη μυθολογία εἶχαν, στούς Ἰσραηλινούς δέ ὁ μονοθεϊσμός ἐξωβέλισε τόν μῦθο. Ἀντιθέτως, στούς Αἰγυπτίους ἡ μυθολογία διακρίνεται γιά τόν στενό της σύνδεσμο μέ τήν ζωολατρεία.

13. Ἐξαιρετική σέ δύναμη καί πλοῦτο εἶναι ἡ μυθοπλαστική φαντασία τῶν ἰνδογερμανικῶν λαῶν. Περιλαμβάνει δέ ἡ μυθολογία αὐτή κοινά χαρακτηριστικά γνωρίσματα ἀπ᾿ ὅλους αὐτούς τούς λαούς. Ἔτσι, γενικῶς ἡ μυθολογία τους εἶναι **οὐράνια**, τό κέντρο τοῦ πανθέου δέ ἀποτελοῦν ὁ πατέρας Οὐρανός καί ἡ μητέρα Γῆ. Ἀπό αὐτούς ἐμφανίζονται δύο νεαροί δίδυμοι θεοί, παραλληλιζόμενοι συνήθως μέ τόν **Ἑωσφόρο** καί τόν **Ἕσπερο.** Ὁ **ἥλιος** καί τό **πῦρ** ἀπολαμβάνουν ἐξαιρετικῆς λατρείας, ὡς πηγή τῆς ζωῆς. Ἔναντι τῶν θεῶν τοῦ φωτός ἵστανται οἱ θεοί τοῦ σκότους. Ἡ **Μοῖρα** εἶναι τό ἐκχωρηθέν δῶρο στούς ἀνθρώπους ὑπό τῶν θεῶν.

Εἰκ. 15 - ΡΑ

Ἐννοεῖται βεβαίως ὅτι τά κοινά αὐτά σέ ὅλους τούς ἰνδογερμανικούς λαούς διαφοροποιοῦνται καί μεταλλάσσονται ἀπό παράγοντες ἰδιαίτερους σέ ἕκαστον ἐξ αὐτῶν τῶν λαῶν. Οἱ Ἰνδοί, π.χ. συνδυάζουν αὐτά πρός φιλοσοφικά στοιχεῖα, μέ τά ὁποῖα δημιουργεῖται εὐρύ χάσμα μεταξύ δημώδους μυθολογίας καί βραχμανικῆς σοφίας. Ἀπό τούς Πέρσες ἡ μεταξύ φωτεινῶν καί σκοτεινῶν θεῶν ἀντίθεση ἐξελίσσεται σέ ἰσχυρή διαρχία, ἡ ὁποία ἐπιβάλλει τήν σφραγῖδα αὐτῆς σέ ὅλη τήν ζωή τῶν ἀνθρώπων. Ἡ δημώδης μυθολογία τῶν Ἑλλήνων ὡς κέντρο αὐτῆς ἔχει τήν παράσταση τῆς μητέρας Γῆς, ἡ δέ ὑπό τῶν ποιητῶν διαμορφωθεῖσα διακρίνεται γιά τόν πλοῦτο τοῦ περιεχομένου καί τήν πλαστική δύναμη τῆς φαντασίας. Ἡ ρωμαϊκή μυθολογία εἶναι κατά τό πλεῖστον ἐξηρτημένη, ὡς πρός τίς μυθολογικές παραστάσεις, ἀπό τῶν Ἑλλήνων. Τῆς γερμανικῆς, τέλος, μυθολογίας κυριαρχεῖ ἡ ἰδέα τῆς Μοίρας, στήν ὁποία ὑπόκεινται καί αὐτοί οἱ θεοί, τό χαρακτηριστικό δέ γνώρισμα αὐτῆς εἶναι ἡ ἀπαισιοδοξία.

ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

14. Τήν μυθοπλαστική φαντασία γονιμοποιοῦν τά φυσικά ἐν γένει φαινόμενα, τό βασίλειο τῶν ζώων καί τῶν φυτῶν καί τά βιώματα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ἄφθονο εἶναι τό ἐντεῦθεν ὑλικό τῆς μυθολογίας. Φυσικά φαινόμενα εἶναι ὁ ἥλιος καί ἡ σελήνη, οἱ ἀστέρες,

τά νέφη, ἡ ἶρις, οἱ ἄνεμοι καί οἱ καταιγίδες, οἱ σεισμοί. Τόση δέ ὑπεροχή ἔχουν αὐτά στόν μῦθο, ὥστε πολλοί ἀποπειράθηκαν μόνο ἐξ αὐτῶν νά ἑρμηνεύσουν τήν ὅλη μυθολογία. Καί ἄλλα ὅμως πράγματα ἀσκοῦν ἐπίδραση ἐπί τοῦ ἀνθρώπου ἤ ἀπαιτοῦν τήν λύση τοῦ μυστηρίου· καί αὐτά εἶναι ἡ παραγωγή τῆς ζωῆς, ὁ θάνατος, ὁ ὕπνος, οἱ ἀσθένειες, κ.λπ. Ἀλλά καί ἡ ποικιλία τῶν ζωικοῦ βασιλείου παρέχει ὑλικό στήν μυθοπλαστική φαντασία. Πολλά, ἄλλως τε, ζῶα θεωροῦνται ὡς συνδεόμενα πρός τά ἄτομα ἤ καί ὁλόκληρες ὁμάδες ἀνθρώπων, ἄλλα δέ κατέχουν μαγικές δυνάμεις. Τό αὐτό ἰσχύει καί γιά πολλά φυτά. Ἀλλά καί τά ὄνειρα, τά ὁράματα, ἡ ἔκσταση καί τά παρόμοια παρέχουν ὑλικό γιά τήν δημιουργία μύθων.

ΕΙΔΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

15. Οἱ μῦθοι ἀναλόγως τοῦ περιεχομένου τους, διακρίνονται:

α) Εἰς **θεογονικούς**, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται μέ τήν γέννηση τῶν θεῶν καί τούς μεταξύ τους ἀγῶνες. Κατά τούς Βαβυλωνίους, οἱ θεῖες γενεές προῆλθαν ἀπό τήν **Τιαμάτ**[53], κατά τούς Αἰγυπτίους ὁ ἡλιακός θεός **Ρᾶ**[54] γεννήθηκε ἐκ τοῦ ὕδατος καί παρήγαγε ἐξ αὐτοῦ τό πρῶτο ζεῦγος τῶν θεῶν, κατά δέ τόν Ἕλληνα Ἡσίοδο, τῆς μονοκρατορίας τοῦ Διός προηγήθηκαν μακροί ἀγῶνες τῶν Τιτάνων.

β) Σέ **κοσμογονικούς**, οἱ ὁποῖοι ἐξιστοροῦν τήν γέννηση καί δημιουργία τοῦ κόσμου. Κατά τήν πίστη τῶν Ἰνδιάνων, ἡ γῆ εἶναι τεράστια γυναῖκα, τῆς ὁποίας οἱ μαστοί εἶναι τά ὄρη, φλέβες οἱ ποταμοί καί κόμη τά φυτά. Σέ χῶρες πλούσιες σέ ὕδατα, ὡς ἀρχή τοῦ παντός πιστεύεται τό ὕδωρ. Ἔτσι, κατά τούς Βαβυλωνίους, ἀρχική κατάσταση τοῦ χάους ἦταν ἡ θάλασσα, προσωποποιηθεῖσα διά τῆς Τιαμάτ. Ἀπό τό σῶμα αὐτῆς δημιουργεῖ ὁ Μαρδούκ[55] τόν Οὐρανό καί τήν Γῆ. Χαρακτηριστικό παράδειγμα κοσμογονικοῦ μύθου εἶναι οἱ ἀστρικοί μῦθοι, οἱ ὁποῖοι συναντῶνται παντοῦ καί ἰδίως στήν βαβυλωνιακή θρησκεία. Οἱ πλεῖστοι τῶν θεῶν τῆς μεξικανικῆς θρησκείας εἶναι ἀστρικές θεότητες. Στούς κοσμογονικούς μύθους ὑπάγονται καί οἱ σχετιζόμενοι μέ μετεωρολογικά φαινόμενα, νέφη, ἀνέμους κ.λπ. οἱ περί κατακλυσμοῦ μῦθοι και οἱ στίς ἐποχές τοῦ ἔτους ἀναφερόμενοι. Τήν ἀνταλλαγή τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους ἐκδέχονται αὐτοί οἱ μῦθοι ὡς ἀγῶνα μεταξύ τῶν δυνάμεων τοῦ φωτός καί τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους ἤ ὡς θάνατον καί ἀνάσταση τῶν θεῶν τῆς βλαστήσεως.

γ) Σέ **ἀνθρωπολογικούς,** ἀναφερομένους στήν δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου. Κατά τούς Φοίνικες, τόσο τά φυσικά φαινόμενα ὅσο καί τά ἔμψυχα ὄντα γεννῶνται ἐκ τῆς συζεύξεως τοῦ Ἀνέμου καί τοῦ Χάους. Ὁ Μαρδούκ ἀπό τό αἷμα τοῦ Κιγκοῦ, τοῦ συντρόφου τῆς Τιαμάτ, δημιουργεῖ τούς ἀνθρώπους. Στήν ἑλληνική μυθολογία γεννῶνται οἱ ἄνθρωποι ἀπό τούς λίθους, τούς ὁποίους ρίπτει πίσω του ὁ Δευκαλίων ἤ ἐκ τῆς τέφρας τῶν καιομένων ἀπό τούς κεραυνούς τοῦ Διός, Τιτάνων.

δ) Στούς **σωτηριολογικούς,** στούς ὁποίους ἐμφανίζονται κυρίως οἱ θεοί ἐκεῖνοι τῆς βλαστήσεως ὡς σωτῆρες καί λυτρωτές ἀπό παντῶς εἴδους δεινά, φυσικά, κοινωνικά, ἠθικά, ἀναλόγως τῆς πνευματικῆς βαθμίδος ἑκάστου λαοῦ καί τῶν ἐξωτερικῶν συνθηκῶν, ὑπό τίς ὁποῖες διατελοῦν αὐτοί.

ε) Στούς **ἐσχατολογικούς,** ὀνομαζόμενους ἔτσι, ἐπειδή ἀναφέρονται στά ἔσχατα πράγματα κάι τούς ἐσχάτους καιρούς, στήν καταστροφή τοῦ κόσμου καί στήν ἀνακαίνιση αὐτοῦ. Τό ὑλικό τους τό ἤντλησαν ἀναμφίβολα οἱ μῦθοι αὐτοί καί ἀπό τίς τεράστιες φυσικές καταστροφές (σεισμοί, ἐκρήξεις ἡφαιστείων, μεγάλης ἐκτάσεως πλημμύρες, κ.λπ.).

στ) Στούς **αἰτιολογικούς.** Αὐτοί, μέ τήν στενωτέρα ἔννοια, ἐννοοῦνται οἱ ἐξευρεθέντες νά ἐξηγήσουν ἀξιοσημείωτα πλάσματα τῆς φύσεως καί τοῦ περιβάλλοντος, π.χ. σπάνιες μορφές φυτῶν καί ζώων, ἰδιότυπα σχήματα βράχων, ἀνθρώπινες ἰδιότητες πού προκαλοῦσαν ἐντύπωση. Αἰτιολογικός μῦθος εἶναι π.χ. ὁ τῆς Νιόβης[56] πρός τόν ὁποῖον ἀφορμή ἔδωσε κάποιος βράχος, ὁμοιάζων πρός μορφήν ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου τό σχῆμα ἔπρεπε νά ἐξηγηθῆ. Ἐπίσης, αἰτιολογικοί μῦθοι εἶναι οἱ μῦθοι τῆς λατρείας, διά τῶν ὁποίων ἐξηγοῦνται ὁρισμένες λατρεῖες καί τύποι αὐτῆς ἤ πιστοποιεῖται ἡ παλαιοτάτη αὐτῶν καταγωγή.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

16. **Ἡ μυθολογία τῆς γεωργίας** ἀσχολεῖται ἰδιαιτέρως μέ τήν ἐξιστόρηση καί ἑρμηνεία τῶν μύθων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὡς ἀντικείμενο τήν ὁπωσδήποτε ἄσκηση τοῦ γεωργικοῦ ἐπαγγέλματος.

Ἐάν λάβουμε ὑπ᾿ ὄψη, ὅτι ἡ γεωργία ὑπῆρξε τό κυριώτερο ἐπάγγελμα, στό ὁποῖο ἀσχολήθηκαν καί ἐξακολουθοῦν νά ἀσχολοῦνται οἱ κατά φύση ζῶντες λαοί, καταλήγουμε στό συμπέρασμα ὅτι ἡ μυθολογία τῆς γεωργίας καταλαμβάνει τό μεγαλύτερο μέρος τῆς ὅλης μυθολογίας.

17. Ἐν πρώτοις ὅπως θά δοῦμε στόν τοτεμισμό, ἡ εἰσαγωγή στόν γεωργικό βίο ὑπῆρξε τό ἀποτέλεσμα τοῦ εἴδους τούτου τῆς θρησκείας τῶν ἀρχαίων. Ζητοῦντες οἱ πρωτόγονοι ἄνθρωποι νά διατηρήσουν τήν συνέχιση τῶν τοτέμ τους, κατεγίνοντο μέ τήν περιποίηση ἀγρίων ζώων καί τήν καλλιέργεια ἀγρίων φυτῶν, ἄμεσος δέ συνέπεια αὐτῆς τῆς τακτικῆς ὑπῆρξε ἡ ἐξημέρωση ζώων καί φυτῶν καί ἡ ἔναρξη τῆς ἀσκήσεως τοῦ γεωργικοῦ καί κτηνοτροφικοῦ ἐπαγγέλματος.

18. Κυρίως ὅμως καί κατ᾽ ἐξοχήν ἄρχισε ἡ μυθολογία τῆς γεωργίας, ἀφ᾽ ὅτου στήν θρησκεία εἰσήχθη ὁ ἀνθρωπομορφισμός. Ὅλες οἱ δυνάμεις τῆς φύσεως, οἱ σχετιζόμενες μέ τήν γεωργία καί οἱ ὁποῖες ἐπιδροῦν ἐπί τῆς πορείας τῶν γεωργικῶν ἐργασιῶν καί τῆς ἀποδόσεως αὐτῶν, θεοποιήθηκαν διά τῆς προσωποποιήσεως τους.

Ὁ Ζεύς ἀπέβη ἡ προσωποποίηση τοῦ κεραυνοῦ καί τῆς βροχῆς, ὁ Ἀπόλλων τοῦ ἡλίου, ἡ Δημήτηρ τῆς γῆς, ἡ Περσεφόνη, ὁ Ἄδωνις, ὁ Λῖνος κ.τ.λ. τῆς βλαστήσεως, καί οὕτω καθ᾽ ἑξῆς. Μή δυνάμενοι οἱ ἀρχαῖοι ἄλλως νά ἐξηγήσουν τά φυσικά φαινόμενα, παραδέχθηκαν ὅτι αὐτά ἀντεπροσωπεύοντο ἀπό θεότητες, τίς ὁποῖες ὤφειλαν νά εὐχαριστοῦν γιά ὅσα καλά παρεῖχαν καί νά τίς ἐξευμενίζουν γιά ὅσα κακά προξενοῦσαν, κυριώτερο δέ πρός τοῦτο μέσον ἦταν ἡ θεοποίηση καί ἡ λατρεία αὐτῶν.

19. Ἔτσι δημιουργήθηκε ἡ **λατρεία τῆς φύσεως,** ἡ ὁποία ὑπῆρξε τό κυριώτερο χαρακτηριστικό τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ. Τέτοια ὑπῆρξε ἡ δύναμη τῆς θρησκείας αὐτῆς, ὥστε χρειάστηκαν πολλοί ἀγῶνες τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας προκειμένου νά ἐκριζωθῆ αὐτή ἀπό τίς ψυχές τῶν Ἑλλήνων. Ἄλλως τε, κρούσματα τῆς φυσιολατρείας ἐκδηλώθηκαν καί κατά πολύ μεταγενεστέρους χρόνους στήν Εὐρώπη, μέ πρωτοπόρο τόν Ρουσσώ.

20. Ἰδιαίτερη μορφή τῆς λατρείας τῆς φύσεως ἀπετέλεσε **ἡ δενδρολατρεία** τῶν ἀρχαίων. Στήν ἀνάπτυξη δέ τῆς λατρείας αὐτῆς, ἐκτός πολλῶν ἄλλων παραγόντων, συνέβαλαν ὡς ἐπί τό πλεῖστον καί οἱ λεγόμενες μεταμορφώσεις θεῶν, θεαινῶν, νυμφῶν, ἡρώων καί ἄλλων ἐξεχόντων προσώπων σέ φυτά. Ἀσφαλῶς ἔχουμε ἐδῶ χαρακτηριστικό λείψανο τοῦ σέ παλαιότερες ἐποχές ἀκμάσαντος τοτεμισμοῦ.

21. Ἡ μυθολογία τῆς γεωργίας, ὅπως καί ἡ καθολική μυθολογία, δέν ὑπῆρξε ἀποκλειστικό προϊόν τῆς Ἑλληνικῆς φαντασίας. Ὅλοι οἱ λαοί, οἱ ὁποῖοι ἀσχολήθηκαν μέ τήν ἄσκηση τοῦ θείου ἐπαγγέλματος, τό ὁποῖο εὐλόγως χαρακτηρίσθηκε μήτηρ καί τροφός ὅλων τῶν τεχνῶν καί ἐπιστημῶν, εἶχαν τήν γεωργική τους μυθολογία. Μποροῦμε μάλιστα νά ποῦμε ὅτι πολλοί τῶν σχετικῶν ξένων μύθων εἰσήχθησαν, κατά διαφόρους ἐποχές, στήν Ἑλλάδα καί ἐγκλιματίστηκαν σέ αὐτήν. Κανείς ὅμως δέν μπορεῖ νά ἀμφισβητήση τόν ἀληθῆ ἰσχυρισμό, ὅτι τό ἑλληνικό πνεῦμα, ἐκδηλούμενο ἀπαράμιλλο στήν καθαρῶς ἑλληνική μυθολογία, ἐπέφερε πλήρη μεταμόρφωση καί ἀφομοίωση στούς παρείσακτους μύθους τῆς ξένης μυθολογίας. Ἀπογυμνώθηκαν αὐτοί ἀπό κάθε χονδροειδές καί βάρβαρο καί περιεβλήθηκαν τήν χάρη καί τήν λεπτότητα τῶν ἑλληνικῶν μύθων.

Εἰκ. 16 - ΝΙΟΒΗ

22. Ἡ μελέτη τῆς μυθολογίας τῆς γεωργίας δέν ἔχει σκοπό τήν ἱκανοποίηση ἁπλῶς τερπνῆς ἀπασχολήσεως μέ τούς πράγματι χαριέντες καί ὡραίους μύθους της. Ἀπεναντίας, αὐτή ἀποβλέπει κατά μέγα μέρος στήν ἐξαγωγή διδακτικῶν συμπερασμάτων ὅσον ἀφορᾶ στήν καλή καί λελογισμένη ἄσκηση τοῦ γεωργικοῦ ἐπαγγέλματος. Ὅταν π.χ. ἀναγιγνώσκουμε τήν τιμωρία τοῦ ἱταμοῦ Ἐρυσίχθονος γιά τήν ἐπιδειχθεῖσα ὑπ᾽ αὐτοῦ περιφρόνηση πρός τίς συστάσεις τῆς θεᾶς Δήμητρος, πρέπει νά δίϊδουμε τήν τιμωρία ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δεικνύουν περιφρόνηση πρός τήν ἐκ τῶν δένδρων ὠφέλειαν, ἡ καταστροφή τῶν ὁποίων μοιραίως θά ἐπιφέρη τήν πεῖνα καί τήν δυστυχία. Οἱ περιπέτειες ἐπίσης τοῦ ἄφρονος Φαέθοντος μᾶς ὑπενθυμίζουν τίς καταστροφές, τίς ὁποῖες ἐπιφέρει ἡ μεγάλη ξηρασία, ἡ ὁποία, ὄχι μόνο δέν εὐνοεῖ τήν βλάστηση, ἀλλά ἐπιφέρει καί τήν ὁλοκληρωτική ἐξαφάνιση αὐτῆς.

Ἡ μυθολογία λοιπόν τῆς γεωργίας παρέχει ἀπό μόνη της τερπνή ἀπασχόληση καί ὠφέλιμη διδαχή. Ὑπό μορφή χαριεστάτων μύθων κρύπτονται χαρακτηριστικώτατα παραγγέλματα γιά τήν ἀπότιση τῆς ὀφειλομένης εὐγνωμοσύνης προς τήν θεότητα ἐκείνη, ἡ ὁποία διά τοῦ Τριπτολέμου ἐσκόρπισε τόν σῖτο στήν ἀνθρωπότητα καί δίδαξε σέ αὐτήν τήν καλλιέργεια τοῦ φυτοῦ ἐκείνου, τοῦ ὁποίου τό προϊόν ἀποτελεῖ τήν βάση τῆς διατροφῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Καί ἐάν ὁ εὐστοχώτερος ὁρισμός τοῦ μύθου εἶναι ὅτι αὐτός **«εἶναι ψεῦδος κρύπτων μίαν ἀλήθειαν»,** ἡ μυθολογία τῆς γεωργίας εἶναι γεμάτη ἀπό πολλούς, ὡραίους καί τερπνούς μύθους, οἱ ὁποῖοι κρύπτουν ἰσάριθμες ἀλήθειες, ἀπό τούς ὁποίους μποροῦν νά ἀρυσθοῦν σοβαρές ὠφέλειες οἱ εὐλαβεῖς ὀπαδοί τῆς Δήμητρος, οἱ ὄλβιοι καί μακάριοι γεωργοί.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

40. Μεγασθένης, ἀρχαῖος ἱστοριογράφος τῆς Δ΄ πρός τήν Γ΄ π.Χ. ἑκατονταετηρίδα. Ζοῦσε πλησίον τοῦ ἐκ τῆς Μακεδονίας βασιλέως τῆς Συρίας καί ἱδρυτοῦ τῆς δυναστείας τῶν Σελευκιδῶν Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, προσκολλημένος δέ στόν Διοικητή τῆς Ἀραχωσίας (τοῦ Ν. τμήματος τοῦ σημερινοῦ Ἀφγανιστάν, ὀνομασθέντος ἔτσι ὑπό τῶν Ἑλλήνων διότι ἐκτείνεται Β τοῦ ποταμοῦ Ἀραχώτου), ἐκτέλεσε μέ ἐντολή αὐτοῦ πολλά ταξίδια κατά τήν διάρκεια ἀποστολῶν πρός τόν Ἰνδόν βασιλέα τῆς ἐπί τοῦ Γάγγου Πολιβόθρας Σανδρόκοττον. Συνέγραψε τά **«Ἰνδικά»**, σέ 4 βιβλία, στά ὁποῖα περιέχει σπουδαιότατες πληροφορίες γιά τήν γεωγραφία, τήν πανίδα καί χλωρίδα τῶν Ἰνδιῶν, περί τοῦ βίου καί τῶν ἠθῶν τῶν κατοίκων, ἀκόμη δέ καί ἱστορικές εἰδήσεις καί ἀφηγήσεις παραδόσεων, γιά τίς ὁποῖες ὅμως κατηγορήθηκε ὅτι ἀνέμειξε τούς ξένους μύθους με τούς ἑλληνικούς. Μετήγαγε τόν μῦθο τῆς πορείας τοῦ θεοῦ Διονύσου στίς Ἰνδίες καί ψευδόμενος μυθολογοῦσε, ὅτι αὐτοί οἱ Ἰνδοί διηγοῦνται ὅτι ὁ Διόνυσος, παραγενόμενος στήν χώρα τους καί διελθών ὅλην τήν Ἰνδική, εἰσήγαγε σέ αὐτήν τόν ἥμερο βίο. Καθόλου ὑπερεμάχει τῆς γνώμης ὅτι ἡ σοφία τῶν Ἑλλήνων συνεφώνει πρός τήν τῶν Βραχμάνων. Τήν ὕλη τῶν «Ἰνδικῶν» συνέλεξε ὁ Μεγασθένης ἀπό ὅσα οἱ Βραχμᾶνες τοῦ γνωστοποίησαν, ἀλλά καί ἀπό ἐκεῖνα τά ὁποῖα ἀντελήφθη ἐξ ἰδίοις ὄμμασιν. Περίληψη τῶν «Ἰνδικῶν» τοῦ Μεγασθένους παρέχει ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης (Β. 25-42), διάφορα δέ ἀποσπάσματα σώζονται καί ἀπό τόν Στράβωνα καί τόν Ἀρριανό.

41. **Λέων ὁ ἐκ Πέλλης,** Μακεδών ἱστοριογράφος, ἀκμάσας πιθανῶς κατά τά τέλη τοῦ Δ΄ π.Χ. αἰῶνος. Ἐκτός ἄλλων, ἔγραψε ἕνα μεγάλο ἔργο **«Περί τῶν κατ᾽ Αἴγυπτον θεῶν»**, στό ὁποῖο ἔγραφε, φαίνεται, ὅτι μόνος αὐτός ἔλαβε γνώση ἀπόκρυφης ἐπιστολῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου πρός τήν Ὀλυμπιάδα, στήν ὁποία δῆθεν ἔλεγε αὐτός, ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς ἀπεκάλυψαν μόνο σέ αὐτόν τόν παλαιό **«ἱερόν λόγον»**, σύμφωνα μέ τόν ὁποῖο οἱ θεοί τῆς Αἰγύπτου ἦσαν ὅλοι κατ᾽ ἀρχάς ἄνθρωποι. Στό περίφημο τοῦτο ἔργο βρῆκαν, ἰδίως οἱ Χριστιανοί, ἄριστα ὅπλα ὑποστηρίξεως τῶν ἰδεῶν τους.

Εἰκ. 17 - Ο ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΡΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΡΙΠΤΩΝ ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΤΟΝ ΣΙΤΟΝ (Ἐτρουσκικό Γρηγοριανό μουσεῖο)

42. **Ἑκαταῖος ὁ Ἀβδηρίτης ἤ ὁ Τήϊος,** φιλόσοφος, κριτικός καί γραμματικός, μαθητής τοῦ σκεπτικοῦ φιλοσόφου Πύρρωνος. Ἐπί τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Α΄, ἀφοῦ περιηγήθηκε τήν Αἴγυπτο μέχρι τίς Θῆβες καί τίς ἐξηρεύνησε ἱστορικῶς, συνέγραψε τά **«Αἰγυπτιακά ἤ ἱστορία τῆς Αἰγύπτου»** στήν ὁποία τό πραγματικό ἀναμιγνύεται μέ τό μυθοπλαστικό. Σέ αὐτό τό ἔργο προσπάθησε ὁ Ἑκαταῖος νά ἀποδείξη, ὅτι ἡ Αἴγυπτος ὑπῆρξε ἡ ἑστία καί ἡ πηγή τοῦ παγκοσμίου ἐν γένει πολιτισμοῦ, ἡ δέ αἰγυπτιακή θρησκεία ἦταν ἡ γνησιώτατη καί ἀληθεστάτη θρησκεία. Ὁ Ὄσιρις (ἥλιος) καί ἡ Ἶσις (σελήνη) καί τά πέντε στοιχεῖα, ἤτοι τό πνεῦμα (Ζεύς), τό πῦρ (Ἥφαιστος), ἡ γῆ (Δημήτηρ), τό ὕδωρ (Ὠκεανός ἤ Νεῖλος) καί ὁ ἀήρ (Ἀθηνᾶ), ἦσαν, κατά τήν θεολογική τοῦ Ἑκαταίου ἀντίληψη, οἱ ἀρχέγονες θεότητες, ὅλοι δέ οἱ ἄλλοι θεοί προήρχοντο ἐξ ἀνθρώπων, βασιλέων καί βασιλισσῶν, οἱ ὁποῖες μετά θάνατο ἐθεοποιήθηκαν. Καί οἱ μέν πρῶτοι ἦσαν ἐπουράνιοι, «ἀΐδιοι» καί ἀθάνατοι, οἱ δέ δεύτεροι ἐπίγειοι καί θνητοί, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν ἀθάνατοι λόγῳ τῆς νοημοσύνης τους καί λόγῳ τῶν ὅσων ἔπραξαν ὑπέρ τῶν ἀνθρώπων. Αὐτή ἡ ἀνάμιξη αἰγυπτιακῶν καί ἑλληνικῶν θεολογικῶν παραστάσεων ἦταν σύμφωνη πρός τό γενικό πρόγραμμα τῆς πολιτικῆς τῶν Πτολεμαίων, οἱ ὁποῖοι ἐπεδίωκαν μέ κάθε τρόπο τήν ἀνάμιξη τοῦ αἰγυπτιακοῦ καί ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

43. **Εὐήμερος,** κυρηναϊκός φιλόσοφος, ἀκμάσας κατά τόν Γ΄ π.Χ. αἰῶνα καί γενόμενος περιφανής μέ τό ἔργο τοῦ **«Ἱερά ἀναγραφή»** στό ὁποῖο προσπαθεῖ νά ἀποδείξη ὅτι ἡ πίστη στούς θεούς γεννήθηκε διά τῆς θεοποιήσεως ἡρώων, δηλαδή μεγάλων ἀνδρῶν, εὐεργετῶν, εὑρετῶν κ.λπ., οἱ ὁποῖοι ἔζησαν σέ παλαιότατους χρόνους καί εὐεργέτησαν τήν ἀνθρωπότητα. Στό ἔργο του αὐτό περιγράφεται φανταστικό ταξίδι τοῦ Εὐήμερου. Στόν ἰνδικό ὠκεανό συναντᾶ τρεῖς ἀγνώστους τέως νήσους, ἐπί τῆς μιᾶς τῶν ὁποίων ὑπάρχει ἱερό τοῦ Διός καί χρυσῆ στήλη σέ αὐτό. Ἐπί τῆς στήλης αὐτῆς εἶναι ἀναγεγραμμένες οἱ πράξεις τοῦ Οὐρανοῦ, τοῦ Κρόνου καί τοῦ Διός, ἀκριβῶς ὅπως ἀναγράφονται ἐπί στηλῶν οἱ πράξεις τοῦ Ὀσίριδος καί τῆς Ἴσιδος, κατά τόν Διόδωρον, καί μάλιστα κατ᾽ ἰδίαν αὐτῶν ἀφήγηση. Κατά τήν ἐπιγραφή αὐτή, οἱ τρεῖς αὐτοί θεοί τῆς μυθολογίας ἐχρημάτισαν ἄνθρωποι εὐεργέται, ἰδίως δέ ὁ Ζεύς, ὁ ὁποῖος περιέρχεται πέντε φορές τήν οἰκουμένη, ἐπιφέρει τήν εἰρήνη καί τήν συμφιλίωση, ἱδρύει σοφούς θεσμούς, ὁρίζει τούς φίλους καί συγγενεῖς, σατράπες τῶν διαφόρων μερῶν τῆς γῆς καί ἀποθνήσκει, τέλος στήν Κρήτη. Ραδιουργίες αὐλικῶν καί στάσεις ἦτο ἀδύνατον νά λείψουν· ἔτσι πρέπει νά ἑρμηνευθοῦν οἱ μυθολογούμενες ἔριδες τῶν θεῶν. Ὅπως ὁ Ἑκαταῖος προηγουμένως, ἔτσι καί ὁ Εὐήμερος ἀργότερα, μετέβαλαν καί οἱ δύο τόν μῦθο σέ ἱστορία. Κοινά δέ καί στούς δύο εἶναι ἡ βαθμιαία ἐξέλιξη τοῦ πολιτισμοῦ, οἱ ἐκστρατεῖες καί ἡ κοσμοκρατορία τοῦ Διός, ἡ ἀποθέωση τῶν ἀξίων προγόνων ὑπό τῶν ἐπιγόνων, ἡ διάκριση τῶν θεῶν σέ οὐρανίους ἤ ἀθανάτους καί ἐπιγείους ἤ θνητούς, τά ἐλατήρια τῆς θεοποιήσεως. Ἀλλά ὁ Εὐήμερος ἔχει καί τήν αὐταποθέωση, ἡ ὁποία εἶναι συνήθης κατά τούς χρόνους ἐκείνους, παρά τήν ἐξ εὐγνωμοσύνης αὐθόρμητη ἀποθέωση τῶν ἡγεμόνων ὑπό τῶν εὐεργετηθέντων ὑπηκόων.

Ἡ θεωρία τοῦ Εὐήμερου, ἤτοι ἡ ἑρμηνεία τῶν θεῶν ὡς

«δυνατῶν ἀνθρώπων», θεοποιηθέντων βάσει τῶν ὑπηρεσιῶν, εὐεργεσιῶν καί ἀνακαλύψεών τους, ἀπεκλήθη ἀπό τόν ἱδρυτή της **«Εὐημερισμός»**. Ἡ φύση τῆς θεωρίας αὐτῆς ἔγκειται στό ὅτι διαλύει τήν κατά παράδοση ἱερή ἱστορία διά τῆς ἱστορικῆς ὁδοῦ καί θεοποιεῖ πολιτικά πρόσωπα, κατά τίς κρατοῦσες ἀντιλήψεις τῶν ἑλληνιστικῶν χρόνων καί τό θρησκευτικό αἴσθημα τῶν μορφωμένων τάξεων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τό ὁποῖο ἑρμηνεύετο στήν πίστη πρός τήν θεότητα τῶν ἀστέρων καί τῶν στοιχείων καί στήν πεποίθηση ὅτι ἡ ἀνθρώπινη φύση εἶναι ἱκανή νά ἀνυψωθῆ μέχρι τόν θεό, μέ τήν σωστή χρήση τῶν πνευματικῶν της δυνάμεων.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ Εὐήμερος ἐθεωρήθη, λόγῳ τῆς θεωρίας αὐτῆς, ὁ κυριώτερος ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀθεϊσμοῦ καί ἐπί τῶν ἰδεῶν του ἐπίσης στηρίχθηκε ἀργότερα ὁ Χριστιανισμός, πρός καταπολέμηση τῆς εἰδωλολατρείας.

Οἱ ὀπαδοί τοῦ Εὐημέρου ἐκαλοῦντο **«Εὐημερισταί»**, οἱ ὁποῖοι ἐπίσης ἐθεωροῦντο ἄθεοι. Αἰῶνες ὁλόκληρους ἀργότερα, ἀπό τό 1600-1800 μ.Χ. ἐμφανίσθηκαν οἱ λεγόμενοι **«νεώτεροι εὐημερισταί»**, οἱ ὁποῖοι μεταχειρίσθηκαν ὡς εὐαγγέλιό τους, ὡς καί οἱ ἀρχαῖοι, τό πολυθρύλητο σύγγραμμα τοῦ Εὐήμερου, τήν **«Ἱεράν Ἀναγραφήν»**.

44. **Βουδδισμός,** ἡ θρησκευτική καί φιλοσοφική διδασκαλία τοῦ **Βούδδα** (Εἰκ. 6). Ἔχει βαθειές τίς ρίζες του στήν βραχμανική φιλοσοφία καί θρησκεία, καί ὅλη ἡ δογματική του στηρίζεται στίς ἑξῆς «τέσσερις ἅγιες ἀλήθειες»: 1) τήν ὀδύνη· 2) τήν αἰτία τῆς ὀδύνης· 3) τήν ἐξαφάνιση τῆς ὀδύνης καί 4) τήν ὁδό τῆς ἄγουσας στήν ἐξαφάνιση τῆς ὀδύνης. Ἡ ἔννοια τῆς ὀδύνης δεσπόζει ὁλοκλήρου τῆς διδασκαλίας τοῦ Βουδδισμοῦ, ἡ ρίζα δέ τοῦ κακοῦ εἶναι ἡ ἄγνοια, μόνο δέ ἡ γνώση εἶναι ἡ πρωταρχή τῆς λυτρώσεως καί μόνο αὐτή ἔχει ὡς συνέπεια τήν ἐξαφάνιση τῆς ρίζας τοῦ κακοῦ καί τήν σωτηρία. Σήμερα ὁ Βουδδισμός κυριαρχεῖ στήν Κίνα, Θιβέτ, Ἰνδοκίνα, Ἰαπωνία καί Κεϋλάνη, ἐξέλιπε δέ ἀπό τίς Ἰνδίες.

45. **Ἰνδουϊσμός**, περιληπτικός ὅρος, διά τοῦ ὁποίου νοοῦνται καί τά κοινωνικά ἔθιμα καί οἱ θρησκευτικές πεποιθήσεις τῶν περισσοτέρων Ἰνδῶν. Ὁ Ἰνδουϊσμός δέν ἀποτελεῖ ἑνιαία θρησκεία, ἀλλά προῆλθε ἐκ τοῦ **Βραχμανισμοῦ**, τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ ἐξέλιξη, καί τῶν ἄλλων θρησκειῶν, οἱ ὁποῖες κατά καιρούς ἐνεφανίσθηκαν στίς Ἰνδίες, ὡς καί ἐξ ἀπειραρίθμων θρησκευτικῶν αἱρέσεων. Ὑπό τό ὄνομα τοῦτο περιλαμβάνεται ἀπειρία δογμάτων, αἱρέσεων, θεῶν καί δαιμόνων· πρόκειται δηλαδή περί σκοτεινοῦ χάους, στό ὁποῖο χάνεται ἡ ἀκριβής καί σαφής εὐρωπαϊκή λογική. Ἀρκεῖ νά λεχθῆ ὅτι ἡ λαϊκή πίστη τοῦ Ἰνδοῦ παραδέχεται 330 ἑκατομμύρια θεῶν καί ἰσαρίθμων δαιμόνων. Ἐν τούτοις, μεταξύ τῆς ὑπεραρίθμου αὐτῆς στρατιᾶς, τρεῖς εἶναι οἱ ἀνώτατες θεότητες: ὁ **Βράχμας** (εἰκ. 7), ὁ θεός τῆς δημιουργίας· ὁ **Σίβας** (εἰκ. 8), ὁ θεός τοῦ ἔρωτος καί τῆς καταστροφῆς· καί ὁ **Βισνοῦ** (εἰκ. 9), ὁ θεός τῆς διατηρήσεως καί τῆς ἰσορροπίας. ὁ Βράχμας ὑπῆρξε καθολικῆς ἀναγνωρίσεως, καί ὁ Βραχμανισμός, διαδεχθείς τόν Βεδισμό, ἀπέβη ἀριστοκρατικό θρησκευτικό σύστημα, κατ᾽ ἀντίθεση πρός τήν πρώτη ἁπλή θρησκεία τῶν στήν Β. Ἰνδική Ἀρίων, δηλαδή τόν Βεδισμόν. Οἱ ἱερεῖς τοῦ Βραχμανισμοῦ, οἱ **Βραχμᾶνες**, ἐξελιχθέντες σέ ἀνωτάτη μορφωμένη κοινωνική τάξη, ἀλλοίωσαν τήν βεδική θρησκεία, προσδώσαντες εὐρύτερες φιλοσοφικές ἀντιλήψεις καί καταστήσαντες αὐτήν πολυθεϊστικῶς συμβολική και πολυτύπως τελετουργική, ἀνάλογα μέ τά συμφέροντα τῆς ἱερατικῆς τάξεως αὐτῶν, ἀφοῦ καί ἐδογμάτισαν, ὅτι **«δύο οἱ θεῖες τάξεις, πρώτη ἡ τῶν θεῶν καί δευτέρα ἡ τῶν βραχμάνων, τῶν γιγνωσκόντων τήν Βέδαν»**. Ἐξ ἄλλου, θεολογικῶς ὁ Βραχμανισμός δογματίζει, ὅτι ἐκ τοῦ Βράχμα ἀπέρρευσε ἡ **Θεία Τριάς** (**Τριμούρτι**), ἤτοι ὁ Βράχμας, ὁ Σίβας καί ὁ Βισνοῦ. Τέλος, κοινωνικῶς ὁ Βραχμανισμός διευκρίνισε καί στερέωσε τήν στίς Βέδες διαίρεση σέ 4 κληρονομικές τάξεις, ἀποκλείσας καί τήν μεταξύ τους ἐπιμιξία: τήν τάξη **ἱερέων** (**Βραχμάνων**), **τήν τῶν πολεμιστῶν** (**Ξατρίας ἤ Κασπείρας**), τήν **τῶν γεωργῶν, τεχνιτῶν, ἐμπόρων** (**Βαισίας**) καί τήν τῶν **μισθίων ἐργατῶν καί ὑπηρετῶν** (**Σούδρας**). Ἐκτός τοῦ κοινωνικοῦ τούτου συνόλου χαρακτήρισε ὡς ἀκαθάρτους καί βεβήλους τούς ἀρχαιόθεν ὑποδουλωθέντες μαύρους ἰθαγενεῖς (**Παρίας, Πάλλι, Πούλι**). Κατά τοῦ ἀριστοκρατικοῦ τούτου Βραχμανισμοῦ καίριο πλῆγμα κατέφερε ἡ **Ζαϊνική** θρησκεία καί ὁ **Βουδδισμός.** Ὁ Σίβας ἐπικρατεῖ ἐν Δεκάν, ὅπου οἱ ὀπαδοί του ἐπιδίδονται ἄλλοτε μέν σέ ἀσκητικές ἀκρότητες, ἄλλοτε δέ σέ λάγνες τελετές. Ὁ Βισνοῦ ἐπικρατεῖ ἰδίως στό Ἰνδοστάν, ὁ δέ **Βισνουϊσμός** ἀποτελεῖ ἀντίθεση πρός τήν ἄγρια καί ἐξημμένη **Σιβαϊκή** θρησκεία. Ἡ ἀκαμψία καί ὁ δογματισμός καί ἡ μισαλλόδοξη ἔννοια τοῦ ὀρθοδοξισμοῦ εἶναι ἄγνωστοι στόν Βισνουϊσμό. Ἡ παραδοχή μόνο τοῦ θεοῦ εἶναι ἀπαραίτητος· ὁ ἀνθρώπινος νοῦς εἶναι ἔπειτα ἐλεύθερος νά τόν φαντασθῆ καί νά τόν λατρεύσῃ ὅπως θέλει. Γύρω ἀπό τίς θρησκεῖες αὐτές περιστρέφεται ὁ Ἰνδουϊσμός, ὁ ὁποῖος γενικῶς μπορεῖ νά θεωρηθῆ ὡς ἐκλαϊκευμένη ὡς ἐπί τό πλεῖστον συνέχιση τῆς Βουδδικῆς διδασκαλίας, ἀναμεμιγμένης μετά πολλῶν Βεδικῶν στοιχείων καί ἀπειραρίθμων προλήψεων.

46 **Ζωροάστρης,** ἕνας τῶν μεγαλυτέρων θρησκευτικῶν μεταρρυθμιστῶν στήν Ἀνατολή, ἱδρυτής τῆς θρησκείας τῶν ἀρχαίων Περσῶν (**Ζωροαστρισμός, Πυρολατρεία ἤ Μασδαϊσμός**). Τό ὄνομά του ἦταν **Ζαραθούστρα** (περιέχει τήν λέξη **οὔσθρα=κάμηλος**), ὑπό τῶν Ἑλλήνων δέ συγγραφέων ὀνομάζεται **Ζωροάστρης** (εἰκ 11).

Γιά τήν ἐποχή, κατά τήν ὁποία ἔζησε ὁ Ζωροάστρης, διαφωνοῦν ὅλοι οἱ μνημονεύοντες αὐτόν συγγραφεῖς· συνεπῶς δέν ὑπάρχει τίποτε ἐξακριβωμένο ἐπί τοῦ προκειμένου, τό μόνο δέ ἀκριβές εἶναι ὅτι πέθανε γέρος.

Τό κήρυγμα τοῦ Ζωροάστρου στήν Βακρία ὑπῆρξε γόνιμο, ἀργότερα δέ ὁ Ζωροαστρισμός διεδόθη πρός Δ. καί ἐπηρέασε τόν Ἰουδαϊσμό. Τά κύρια στοιχεῖα τοῦ κηρύγματος τοῦ Ζωροάστρου περιέχονται στήν **Ζένδ-Ἀβέστα**, εἰς ἱερό τοῦ Μασδαϊσμοῦ βιβλίο, τό ὁποῖο διαπνέεται συνολικῶς ἀπό τό δόγμα ὅτι ὁ κόσμος ὑπόκειται στήν ἀέναον πάλη τοῦ **Ἀγαθοῦ** πρός τό **Κακό.**

Ὁ θεός τοῦ Ἀγαθοῦ **Ormazd** ἤ **Ormuzd** (ἰράνιες μορφές τοῦ Μεσαίωνος, γενικῶς υἱοθετηθεῖσες γιά νά σημαίνουν τόν θεόν τῆς **Avesta**, τοῦ ὁποίου τό ὄνομα εἰς μέν τήν Ἑλληνική ἦταν **Ὡρομάσδης**, στήν λατική **Hormisdas** καί στήν Ζενδική (ἀρχαία περσική) **Ahouranazda**, (**ὁ μεγαλωστί σοφός Κύριος**) εἶναι ὁ δημιουργός τοῦ φωτός καί τοῦ κόσμου. Εἶναι ἡ ἁγνότης, ἡ ὡραιότης, ἡ Νοημοσύνη, ἡ ἰσχύς, ἡ προστασία τοῦ ἀνθρώπου, στόν ὁποῖον φέρει βοήθεια καί εὐχαρίστηση. Ἔχει συζύγους τά ὕδατα (**Apo**) καί υἱό τό πῦρ (**Atar**) (Εἰκ. 12).

Ὁ θεός τοῦ κακοῦ **Ahriman (angra manyu)**, ὁ καταστροφεύς, ὁ φονεύς, τό πνεῦμα του κακοῦ, γεννήθηκε ἐντός τῶν πρώτων ζόφων, καθ᾽ ἥν στιγμή ὁ **Ormazd** ἐπεφαίνετο ἐκ τοῦ καθαροῦ φωτός.

Ὁ θεός τοῦ Κακοῦ, βοηθούμενος ὑπό πλήθους δαιμόνων

(Debas), προσπαθεῖ νά ἐξολοθρεύσῃ τόν θεό τοῦ Ἀγαθοῦ, ὁ ὁποῖος στόν ἀγῶνα αὐτό ἔχει συμμάχους τούς ἀγαθοδαίμονες (ameças, çpentas, amschaspands), τούς ὁποίους ὁ ἴδιος δημιούργησε, καί τούς ἐναρέτους τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἀγώνας θά διαρκέσῃ 12.000 ἔτη, ἀλλά τελικῶς θά ἐπέλθῃ ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου, ὁ Ahriman θα ἡττηθῆ, ὁ Ormazd θά νικήσῃ καί τότε θά γεννηθῆ ἐκ παρθένου ὁ **Μεσσίας** (ὁ δεύτερος Ζαραθούστρα), ὁ ὁποῖος θά ἀναστήσῃ τούς νεκρούς, καί ἀφοῦ τιμωρηθοῦν οἱ κακοί, θά ἑνωθοῦν ἀκολούθως ὅλοι ἐξαγνισμένοι, στήν λατρεία τοῦ Ἀγαθοῦ Θεοῦ. Θά προσπέσῃ τότε ὁ Ahriman στά πόδια τοῦ Ormazd γιά νά ψάλλῃ μετ᾽ αὐτοῦ ἀΐδιον ὕμνο πρός τιμή τοῦ ὑπεράτου Θεοῦ.

Τόσο πολύ κυριαρχεῖ ἡ δυαδική αὐτή θεολατρεία, ὥστε οἱ λοιποί θεοί τοῦ Μασδαϊσμοῦ παραμένουν ἀσαφεῖς καί ἄσημοι. Πολύ ἀργότερα ἐπεκράτησαν στήν λαϊκή πίστη ὁ **Μίθρας** (Mithra ἤ Mithras), μεγάλη ἰρανική καί μασδεϊκή θεότητα, καταγόμενη ἴσως ἀπό τον βεδικό Mitra. Ὁ Mithra ἔχει δύο κύριους χαρακτῆρες: Εἶναι ὁ θεός τοῦ δημιουργικοῦ φωτός, ὁ θεός τῆς φιλαληθείας, τῆς εἰλικρινείας καί τῶν συνθηκῶν. Εἶναι, ἐξ ἄλλου ὁ διορατικός τιμητής τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων. «Ὅταν τόν ἐδημιούργησα, λέει ὁ Ormazd εἰς τήν Avesta, τόν ἐδημιούργησα τόσον ἄξιον ὥστε νά εἶναι τετιμημένος ὅπως ἐγώ». Ὁ Mithra ἔλαβε τόν τίτλο τοῦ Mesites, εἶναι δηλαδή ὁ «μεσάζων», ὁ ὁποῖος ρυθμίζει τίς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων μέ τούς θεούς, κυρίως μέ τόν Ormazd. Μέ τόν Rasnyu καί τόν Çroasa, εἶναι ὁ δικαστής τῶν ψυχῶν.

Στίς ἐπιγραφές ὁ Mithra φαίνεται, μέ τόν Ormazd καί τόν Anahite, ὡς θεός προστάτης τῶν Ἀχαιμινιδῶν (περσικῆς δυναστείας ἀπό τοῦ 560-330 π.Χ.) Σύν τῷ χρόνῳ ὁ Mithra, τό δημιούργημα τοῦ Ormazd, ἐπεσκίασε καί ἐξεθρόνισε τόν δημιουργό του καί ἔγινε ὁ μέγας θεός νέας θρησκείας, τοῦ **Μιθραϊσμοῦ.** Κατόπιν τῶν κατακτήσεων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀσίας ἀσπάσθηκαν τήν λατρεία τοῦ Mithra, ἡ ὁποία ἀνεμίχθη βαθμηδόν μέ τήν θεολατρεία των ἡλιακῶν θεοτήτων τῆς Ἀσίας καί τῆς Ἑλλάδος.

Κατά τόν Πλούταρχο, τά μυστήρια τοῦ Mithra εἰσήχθησαν στήν Δύση ἀπό τούς Ρωμαίους στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πολεμήσει ὑπό τόν Πομπήϊον τούς πειρατές τῆς Κιλικίας τό 68 π.Χ. Ἡ νέα λατρεία εἶχε διαδοθῆ σέ ὅλη τήν ἔκταση τοῦ ρωμαϊκοῦ κόσμου, πρό πάντων στίς Ἰλλυριακές ἐπαρχίες καί ἐπί τῶν ὀχθῶν τοῦ Ρήνου καί τοῦ Δουνάβεως καί ἕως τά βάθη τῆς Βρεττάνης. Ἡ θρησκεία τοῦ ἰρανίου θεοῦ παρεμπόδισε σοβαρῶς τόν γεννηθέντα Χριστιανισμό.

Ἡ λατρεία τοῦ Mithra ἄφησε πολυάριθμα συμβολικά μνημεῖα. Τό κυριώτερο εἶναι ἡ θυσία τοῦ ταύρου στό ἱερό ἄντρον. Ὑπάρχουν πλεῖστα δείγματα στό μουσεῖο τοῦ Λούβρου, ἕνα ἐκ τῶν ὁποίων εὑρέθη τό 1820 στό Παρίσι, στά θεμέλια τῆς παλαιᾶς ἐκκλησίας Saint-Marcel. Κάποιο ἄλλο προέρχεται ἀπό τό Forum τῆς Ρώμης. Εἶναι ἡ ἀναπαράσταση τοῦ μεγάλου συμβόλου, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἴδια σέ ὅλα τά ἀνάγλυφα: ὁ θεός πιέζει μέ τό ἀριστερό γόνατο τόν ἐξαντλημένο ταῦρο· μέ τό ἕνα χέρι ἀνασηκώνει τήν κεφαλή τοῦ ζώου, μέ τό ἄλλο βυθίζει ἐγχειρίδιο κάτωθι τῆς κατακλεῖδος (εἰκ. 13).

Κέντρο τῆς λατρείας τοῦ Ζωροαστρισμοῦ εἶναι τό **φῶς**, καθιστάμενον ὑλικῶς αἰσθητό διά τοῦ πυρός, στά ἄδυτα δέ τῶν ναῶν ἔκαιε ἐπί βωμοῦ ἄσβεστον τό πῦρ. Ὁ φόβος τῆς μολύνσεως τοῦ πυρός, τοῦ ὕδατος καί τῆς γῆς ἐξικνεῖτο μέχρι τοῦ ἀπωτάτου, συχνότατοι δέ ἦσαν οἱ παντοειδεῖς καθαρμοί. Οἱ νεκροί ἐξετίθεντο γιά νά γίνουν βορά τῶν ὀρνέων, ἐθεωρεῖτο δέ ὕβρις πρός τό θεῖο ἡ καύση ἤ ταφή τῶν νεκρῶν ἤ ἐγκατάλειψη αὐτῶν ἐντός τῶν ὑδάτων. Τίς συνήθειες αὐτές ἐξακολουθοῦν νά τηροῦν μέχρι σήμερα καί οἱ **Παρσῆδες** (Πέρσες) τῶν Ἰνδιῶν, ἀπόγονοι τῶν ἀφωσιωμένων στήν πάτρια θρησκεία τῶν Περσῶν, οἱ ὁποῖοι ἐγκατέλειψαν τήν πατρίδα τους καί κατέφυγον στήν Ἰνδία μετά τήν ἐπεκράτηση τοῦ Ἰσλαμισμοῦ.

Σημείωση: Amschaspands ἤ **Amschapands** (περσική μετάφραση τοῦ ζενδικοῦ **Ameshaspenta = οἱ ἀγαθοποιοί Ἀθάνατοι**) ἦσαν τά πρῶτα δημιουργήματα τοῦ μεγάλου θεοῦ **Ahura-Mazda,** τόν ὁποῖο ἐβοήθησαν στό ἔργο τῆς δημιουργίας.

Ὑπάρχουν ἑπτά **Amschaspands**, συμπεριλαμβανομένου σέ αὐτούς τοῦ **Ahura-Mazda**, ὁ ὁποῖος τίθεται ἐπικεφαλῆς τους. Ὀνομάζονται στήν ζενδική: **Vohy Mano** (στά περσικά **Bahman**), βασιλιᾶς τῶν ἀνθρώπων καί τῶν ζώων· **Asha Vahishta** (Ardibehest), βασιλιᾶς τοῦ φωτός· **Khshathra Vairya** (Shahrever), βασιλιᾶς τῶν μετάλλων· **Spenta Armaite** (Sapendarmad), βασιλᾶς τῆς γῆς· **Haurvantat** (Khordad), βασιλιᾶς τῶν ὑδάτων, **Ameretat** (Amurdad ἤ Murdad), βασιλᾶς τῶν φυτῶν. Οἱ ἀγαθοί αὐτοί δαίμονες, ἐκτός τοῦ καθαρῶς ὑλικοῦ, ἐκπληροῦν καί ἠθικό ρόλο· ὀνομάζονται: **ἡ Καλή Σκέψη,** ἡ ὁποία διατηρεῖ τήν ἁρμονία μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, **ἡ Τελεία Ἁγιότης, ἡ Ἀπόλυτος Κυριαρχία** (πνεῦμα τῆς καλῆς διοικήσεως), ἡ **Ἀγαθοποιός Εὐλάβεια, ἡ Ἀφθονία** καί ἡ **Ὑγεία, ἡ Μακροζωΐα ἤ ἡ Ἀθανασία.** Οἱ Amschaspands τοῦ Ahura-Mazda ἐπαγρυπνοῦν ἐπί τοῦ κόσμου, τόν προασπίζουν ἐναντίον τῶν ἕξι **Darvands** ἤ **ἀντι-Amschaspands,** δημιουργημάτων τοῦ Ahriman, τοῦ θεοῦ τοῦ Κακοῦ.

Στό περσικό ἡμερολόγιο, οἱ ἑπτά πρῶτες ἡμέρες τοῦ μηνός φέρουν τά ὀνόματα τῶν ἑπτά Amschaspands, καί οἱ 2ος, 3ος, 5ος, 6ος, 11ος καί 12ος μῆνες τοῦ ἔτους τά τῶν ἕξι Amschaspands, ἐξαιρουμένου τοῦ ὀνόματος τοῦ Ahura-Mazda.

47. **Στωικοί,** Οἱ ἀνήκοντες στήν στοά, ἤτοι τήν φιλοσοφική σχολή τοῦ Ζήνωνος καί τῶν ὀπαδῶν του. Τῆς φιλοσοφίας αὐτῆς διακρίνονται τρεῖς περίοδοι: 1) **Ἡ ἀρχαιοτέρα Στοά** ἀπό τῆς Δ´ μέχρι τῆς Β´ ἑκατονταετηρίδος π.Χ., τῆς ὁποίας ἡγοῦνται ὁ Ζήνων, ὁ Κλεάνθης, ὁ Χρύσιππος, 2) **Ἡ μέση Στοά** ἀπό τῆς Β´ ἑκατονταετηρίδος π.Χ. μέχρι τῶν χρόνων τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων, τῆς ὁποίας προΐστατο ὁ Παναίτιος καί ὁ Ποσειδώνιος καί 3) **Ἡ νεωτέρα Στοά**, κατά τήν αὐτοκρατορική περίοδο, κατά τήν ὁποία ἐξέχουν ὁ Σενέκας, ὁ Ἐπίκτητος καί ὁ Μᾶρκος Αὐρήλιος.

48. **Νεοπλατωνικοί,** Οἱ ἔχοντες σχέση μέ τήν νεώτερη ἐξελιγμένη μορφή τῶν πλατωνικῶν ἰδεῶν. Διακρίνονται τρεῖς σχολές, πού ἀποτελοῦν τά τρία στάδια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ Νεοπλατωνισμοῦ: α) **Ἡ Ἀλεξανδρινή Σχολή,** ἱδρυθεῖσα ὑπό Ἀμμωνίου τοῦ Σακκᾶ, καί τῆς ὁποίας ψυχή ὑπῆρξε ὁ Πλωτῖνος μετά τοῦ μαθητοῦ του Πορφυρίου. Ἀπό αὐτούς ὁ Νεοπλατωνισμός εἶναι θεωρία ἐπιστημονική. β) **Ἡ Συρία Σχολή,** ὑπό τόν Ἰάμβλιχο, τόν μαθητή τοῦ Πορφυρίου, στήν ὁποία ὁ Νεοπλατωνισμός διαμορφώνεται σέ σύστημα θρησκευτικό πολυθεΐας, ἐν ἀντιθέσει πρός τόν Χριστιανισμό. γ) **Ἡ Ἀθηναϊκή Σχολή,** ὑπό τόν Πρόκλο καί τούς μαθητές του Ἰσίδωρο, Δαμασκηνό καί Σιμπλίκιο, τούς ἀσχολουμέ-

νους περί τήν μεθοδική ἐπεξεργασία τῶν νεοπλατωνικῶν ἰδεῶν κατά τό πρότυπα τοῦ Πλάτωνος καί τοῦ Ἀριστοτέλους. Τήν Σχολή αὐτή ἔκλεισε ὁ Ἰουστινιανός τό 529 μ.Χ.

49. **Κρόϋτσερ** (F. Creuzer) Φρειδερῖκος, γερμανός φιλόλογος καί ἀρχαιολόγος (1771-1858). Διετέλεσε ἐπί 44 ἔτη καθηγητής τῆς φιλοσοφίας καί ἀρχαίας ἱστορίας στό πανεπιστήμιο τῆς Ἀϊδελβέργης καί ὑπῆρξε ἕνας ἐκ τῶν κυριωτέρων ἱδρυτῶν τοῦ φιλολογικοῦ του σεμιναρίου (1807). Ἦταν μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιγραφῶν τῶν Παρισίων καί μυστικοσύμβουλος τοῦ ἀρχιδουκός τῆς Βάδης. Στό πρῶτο περίφημο ἔργο του: **«Συμβολική καί μυθολογία τῶν ἀρχαίων λαῶν καί ἰδίως τῶν Ἑλλήνων»** (1810-1812 τόμ. 4), ὑποστηρίζει ὅτι ἡ μυθολογία τοῦ Ὁμήρου καί τοῦ Ἡσιόδου, προελθοῦσα ἀπό τήν Ἀνατολή καί διαδοθεῖσα μέσῳ τῶν Πελασγῶν, δέν εἶναι παρά λείψανο τοῦ συμβολισμοῦ μιᾶς ἀρχαίας ἀποκαλύψεως. Οἱ μῦθοι εἶναι ἁπλῶς σύμβολα θρησκευτικῶν δογμάτων καί ἠθικῶν ἐντολῶν. Ὅταν, ἔπειτα, βοηθούσης καί τῆς φαντασίας τῶν ποιητῶν, λησμονήθηκε ἡ ἔννοια αὐτή τῶν συμβόλων, οἱ μῦθοι θεωρήθησαν ὡς ἱστορικά, πραγματικά γεγονότα. τήν συμβολική σημασία τούτων διετήρησαν μόνο οἱ μῦστες κάποιων θρησκευτικῶν ἑνώσεων, π.χ. τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων κ.λπ. Κατά τόν Κρόϋτσερ, ὁ πολυθεϊσμός εἶναι ἡ λαϊκή ἔκφραση ἀνωτέρων θρησκευτικῶν ἀληθειῶν, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦσαν, πρό τοῦ Ἀβραάμ, τίς δοξασίες τῶν πατριαρχῶν. Ὁ Κρόϋτσερ ἔγραψε καί ἄλλα σπουδαῖα ἔργα, ἀναγόμενα στήν ἑλληνική και ρωμαϊκή ἀρχαιότητα.

50. **Κάρολος Ο. Μύλλερ** (Muller Karl Otfried), πολυμαθής γερμανός, γεννηθείς στό Brieg τῆς Σιλεσίας τό 1797 καί πέθανε στήν Ἀθήνα τό 1840. Καθηγητής τῆς ἀρχαιολογίας στό Breslau καί ἔπειτα στό Coettingen, ταξίδεψε ἀκολούθως στήν Ἰταλία καί Ἑλλάδα. Ἔκανε ἀνασκαφές στούς Δελφούς, ὅπου προσεβλήθη ὑπό πυρετοῦ καί πέθανε. Ὑπῆρξε συγγραφεύς ἱκανός καί σοφός πρώτης γραμμῆς, διεθνοῦς φήμης. Ἔγραψε πολλά βιβλία περί τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, τά ὁποῖα διακρίνει βαθεία διανόηση καί ἀδιάσειστος κριτική, δείγματα τῆς πολυμεροῦς καί λελογισμένης ἐπιδόσεώς του. Μέ τό ἔργο τοῦ **«Ἐγχειρίδιο τῆς ἀρχαιολογικῆς τέχνης»** ἀπεκατέστησε ὁριστικῶς τήν ἀρχαιολογική ἐπιστήμη.

51. **Ζουλού ἤ Ἀμαζουλού,** διακεκριμένος κλάδος τῆς ὁμάδας τῶν ἀφρικανικῶν φυλῶν τῆς γνωστῆς ὑπό τό ὄνομα Μπαντού, κατοικῶν στήν Ν. Ἀφρική. Οἱ Ζουλού γενικῶς εἶναι εὔρωστοι καί γενναῖοι, παρά δέ τήν ἄλλη βαρβαρική κατάστασή τους, φιλόξενοι καί ἐλάχιστα ρέποντες στό ποτό καί τό ἔγκλημα. Εἶναι πολύγαμοι, ἐκτός τῶν ἐκχριστιανισθέντων. Μετά πολλούς περιπετειώδεις ἀγῶνες, ὑπετάγησαν στήν ἀγγλική κυριαρχία, ὑπό τήν ὁποία ἐξακολουθοῦν νά διατελοῦν.

52 **Μογγόλοι,** κάτοικοι τῆς Μογγολίας, Β. τμήματος τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας, περιλαμβανομένου μεταξύ τῆς Σιβηρίας, Μαντζουρίας, Κίνας καί τοῦ Ρωσσικοῦ Τουρκεστάν.

53. **Τιαμάτ** (Tiamat), ἕνα τῶν πρώτων ὄντων, κατά τήν βαβυλωνιακή μυθολογία, σύζυγος τοῦ Ἀψοῦ. Γιά νά ἀντισταθῆ κατά τῶν ἐν δημιουργίᾳ θεῶν, ἔπλασε καί αὐτή ἄλλα ὄντα, ἐνῶ δέ ὁ σύζυγός της ὑπετάγη στόν θεό Μαρδούκ, αὐτή πολέμησε ἐναντίον του. Ἡττήθη ὅμως ὑπό του Μαρδούκ, ὁ ὁποῖος ἀπό τό νεκρό της σώμα δημιούργησε τόν οὐράνιο θόλο.

54. **Ρᾶ καί Ρέ,** αἰγυπτιακή θεότης, προσωποποίηση τοῦ Ἡλίου, Παρίστατο συνήθως ὑπό μορφή ἀνθρώπου φέροντος ἐπί τῆς κεφαλῆς τόν δίσκο τοῦ Ἡλίου (Εἰκ. 15).

55 **Μαρδούκ** (Mardouk, ἀποκληθείς ὑπό τῶν ἑβραίων συγγραφεών Merodach), ὄνομα θεοῦ λατρευομένου στήν Βαβυλωνία ὡς ὑπερτάτου θεοῦ, ἐξ οὗ ὁ τίτλος τοῦ Bel (**ὁ Κύριος**), ὁ ὁποῖος τόν συγχέει με τήν ἀρχαία θεότητα Enlil, καί ἡ μορφή Bel-Mardouk, μέ τήν ὁποία συχνά σημειώνεται. Φαίνεται ὅτι ἀρχικῶς ἔχει ἀναπαραστήσει τόν πλανήτη Δία, ἀλλά ἀπό νωρίς τοῦ ἀπέδωσαν ἡλιακό χαρακτῆρα καί τόν θεώρησαν ὡς τόν νεαρό ἥλιο, τόν ἥλιο τοῦ πρωινοῦ καί τόν ἥλιο τῆς ἄνοιξης. Ἔπαιξε μεγάλο ρόλο στήν δημιουργία: αὐτός ἐξελέγει ὑπό τῶν θεῶν γιά νά τούς ὁδηγήση στόν ἀγῶνα τους ἐναντίον τῶν τεράτων τῶν καταγομένων ἀπό τό χάος καί ἀφοῦ ἐφόνευσε τήν Tiamat σέ μία μοναδική μάχη, διοργάνωσε τόν οὐρανό καί τήν γῆ μέ τά τεμάχια τοῦ πτώματος τῆς θεᾶς. Χρησίμευσε ὡς ἐνδιάμεσος μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καί τοῦ πατρός του **Ea**, πρωτογόνου θεοῦ, καί ἀπορρόφησε λίγο-λίγο τήν φύση καί τίς λειτουργίες τῶν ἄλλων θεῶν. Ἀφοῦ συνεταιρίσθηκε ἀρχικῶς μέ τον Nebo-Nabou, πέρασε μετά τοῦ θεοῦ τούτου ἀπό τοῦ βαβυλωνιακοῦ στό ἀσσυριακό πάνθεον.

Μετά τήν πτώση τοῦ ἀσσυριακοῦ κράτους τό 608 π.Χ., ἔγινε, μέ τούς **Nabopolassar** καί **Nabuchodonossor,** ὁ ἰσχυρότερος τῶν θεῶν τῆς Χαλδαίας, καί, ἀμέσως μετά ὁ **Nabounahid** προσπάθησε νά δημιουργήση ἐξ αὐτοῦ τόν μοναδικό θεό τοῦ βασιλείου του. Ἡ προσπάθεια αὐτή ἀπέτυχε καί οἱ ἴδιοι οἱ ἱερεῖς τοῦ Mardouk ἐξήγειραν τόν λαο ἐναντίον τοῦ Nabounahid. Ἔκτοτε ὁ Mardouk παρέμενε μόνο ὁ θεός τῆς Βαβυλωνείας, τῆς ὁποίας ἀκολούθησε τήν τύχη. Κάθε πρώτη τοῦ ἔτους, ἐτελεῖτο λιτανεία, κατά τήν ὁποία ὅλοι οἱ θεοί προσήγοντο στήν προσκύνηση τοῦ Mardouk. Παρίστατο ὄρθιος, μέ κατηστερισμένον μανδύα, μέ μεγάλα αὐτιά καί ρόπαλο στό χέρι, μέ τό ὁποῖο κατέβαλε τήν Tiamat, ἡ ὁποία βρίσκεται στά πόδια του. Ἡ παράλειψη τῆς λιτανείας του λόγῳ πολέμου ἤ ἄλλης θεομηνίας ἀνεγράφετο στά χρονικά ὡς μεγίστη συμφορά. Κυριευθείσης πολλές φορές τῆς Βαβυλῶνος ἀπήχθη τό ὁμοίωμά του, ἡ δέ παλινόστησή του ἦταν τό τεκμήριο τῆς βαβυλωνιακῆς νίκης. Οἱ βασιλεῖς τῆς Βαβυλῶνος ἦταν ἁπλοί ἐκτελεστές τῶν θελήσεων του Mardouk.

56 **Νιόβη,** θυγατέρα τοῦ Ταντάλου καί τῆς Διώνης, σύζυγος τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν, Ἀμφίονος. Στόν Ὅμηρο ἀναφέρεται εὐτυχής βασίλισσα, γεννήσασα καί ἀναθρέψασα 12 ὡραιότατα τέκνα, 6 υἱούς καί 6 θυγατέρες. Ἐπειδή ὑπερηφανεύθηκε γιά αὐτό, ἰσχυρισθεῖσα ὅτι αὐτή ἦταν ἀνωτέρα τῆς Λητοῦς, ἡ ὁποία εἶχε γεννήσει μόνο δύο τέκνα, τόν Ἀπόλλωνα καί τήν Ἄρτεμιν, ἡ θεά καί τά τέκνα της ἐξωργίσθησαν καί ἐφόνευσαν διά τόξου ὅλα τά τέκνα τῆς Νιόβης, τά ὁποῖα παρέμειναν ἐπί 9 ἡμέρες ἄταφα, ἐπειδή ὁ Ζεύς ἀπολίθωνε ὅσους ἐπιχειροῦσαν νά τά θάψουν· μόλις τήν δεκάτη ἡμέρα τά περισυνέλεξαν καί τά ἔθαψαν οἱ θεοί. Ἡ Νιόβη ἐκ τοῦ φρικαλέου κακουργήματος ἔμεινε ἄλαλος καί ἀκίνητος ὡς νά ἀπολιθώθηκε, μία θύελλα δέ, τήν ἅρπαξε κλαίουσα καί τήν μετέφερε ἐπί τοῦ ὄρους Σιπύλου τῆς Φρυγίας, ὅπου παρέμεινε ἔκτοτε, χύνουσα τά δάκρυά της. Ὁ φόνος ἔγινε σέ κάποιον ἐπίπεδο τόπο, λίγο μακρύτερα τῶν ἀνακτόρων τῶν Θηβῶν, ὅπου τά μέν ἄρρενα ἐγυμνάζοντο σέ διάφορους ἀγῶνες, τά δέ θήλεα ἔπαιζον. Οἱ τάφοι δέ χωριστά τῶν ἀρρένων καί χωριστά τῶν θηλέων ἐδεικνύοντο στίς Θῆβες πλησίον στίς Προιτίδες πύλες.

Η πλατωνικὴ διαλεκτικὴ

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς σοφιστάς, ὁ Πλάτων ὡς μέθοδον τῆς διδασκαλίας δέν χρησιμοποιεῖ τὸν συνεχῆ λόγον, ἀλλὰ τὸν κατ᾽ ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν διάλογον. Οἱονδήποτε πρόβλημα ἐξετάζεται ἀπὸ δύο ἀντιτιθεμένων ἀπόψεων, κατὰ τὰς ὁποίας ἀντιμετωπίζονται δύο ἀντιλήψεις ἀντίθετοι. Εἰς τὴν θετικὴν ἄποψιν ἀντιτίθεται μία ἀρνητικὴ θεώρησις καὶ ἐκ τῆς συγκρούσεώς των ἐπιδιώκεται νὰ εὑρεθῇ ἡ ἀλήθεια. Εἰς ὅλους τοὺς πλατωνικοὺς διαλόγους ἀνευρίσκομεν αὐτὸν τὸν τρόπον τῆς διερευνήσεως. Οὕτω καταδεικνύεται ὅτι ἡ γνῶσις δὲν εἶναι κάτι τὸ ἕτοιμον, ἀλλὰ δημιουργεῖται διὰ τῆς διηνεκοῦς κινήσεως τοῦ πνεύματος. Ἡ πλατωνικὴ ἐρώτησις ἔχει τὴν πρόθεσιν νὰ ἐξεγείρῃ τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ δογματικοῦ ὕπνου, εἰς τὸν ὁποῖον ἔχει περιπέσει. Ἀποκαλύπτει τὴν ἄγνοιαν, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει βυθισθῇ ἡ ψυχή, γεννᾷ τὴν ἀπορίαν καὶ ἐξεγείρει ἀκατασίγαστον ἔρωτα πρὸς τὴν γνῶσιν.

Ὁ πρῶτος σκοπὸς τῆς πλατωνικῆς ἐρωτήσεως εἶναι νὰ δημιουργήσῃ ἐν τῇ ψυχῇ τὴν ἀπορίαν νὰ καταδείξῃ τὴν ἐλλειπτικότητα τῆς γνώσεως καὶ νὰ ὠθήσῃ τὸν ἐρωτώμενον νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν ἄγνοιάν του. Ὅθεν ἡ διαλεκτικὴ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Πλάτωνος δὲν λαμβάνει τὴν μορφὴν τῆς ἀκάρπου ἀντιρρητικῆς καὶ ἐλεγκτικῆς, ἀλλὰ γεννᾷ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τὸν ἔρωτα πρὸς τὴν γνῶσιν καὶ τὴν θέαν τοῦ ἀληθοῦς.

Δι᾽ ἑνὸς ἐποπτικοῦ παραδείγματος εἰς τὸν «Μένωνα» ἀποδεικνύει ὁ Πλάτων τὴν θαυμαστὴν ἀποτελεσματικότητα, τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος. Ἐκεῖ παρουσιάζει ἕνα ἀπαίδευτον δοῦλον, ὅστις ἐρωτώμενος καταλλήλως ὑπὸ τοῦ Σωκράτους ἀνακαλύπτει σπουδαιοτάτας μαθηματικὰς ἀληθείας. Ὅθεν ἡ ἐρώτησις εἶναι κατὰ τὸν Πλάτωνα τὸ ὄργανον ἐκεῖνο, ὅπερ θέτει τὴν ψυχὴν εἰς κίνησιν καὶ τὴν καθιστᾷ ἱκανὴν νὰ ἀποστραφῇ ἀπὸ τὸν αἰσθητὸν κόσμον, νὰ περισυλλεγῇ εἰς τὸν ἑαυτόν της καὶ διὰ τῆς ἀναμνήσεως νὰ ἐνθυμηθῇ καὶ πάλιν τὰς αἰωνίους ἀληθείας, τὰς ὁποίας εἶχεν ἴδει κατὰ τὸν χρόνον τῆς προϋπάρξεώς της. Ὁ Πλάτων θεωρεῖ τὴν γνῶσιν ὡς «ἀνάμνησιν», ὡς ἀποτίναξιν τῆς «λήθης» εἰς ἣν βυθίζεται ἡ ψυχὴ ὅταν ἔρχεται νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ σῶμα. Πιστεύει ὅτι ἡ ἀλήθεια ὑπάρχει μέσα μας καὶ δύναται νὰ ἀνακαλυφθῇ ἂν στρέψωμεν τὸν ὀφθαλμὸν τῆς ψυχῆς μας εἰς τὸν ἐσωτερικόν μας κόσμον. Ἔχει κατανοήσει ὁ Ἀθηναῖος φιλόσοφος ὅτι ἔχει ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν κατοχήν του μίαν προϋφισταμένην γνῶσιν, ἥτις ὑπάρχει εἰς λανθάνουσαν κατάστασιν καὶ δύναται νὰ ἀφυπνισθῇ ἂν δοθῇ τὸ κατάλληλον ἐρέθισμα. Ἡ ἀναμνηστική του θεωρία προλαμβάνει τὰς περὶ γνώσεως «ἐκ τῶν προτέρων» ἀντιλήψεις τῆς καντιανῆς φιλοσοφίας. Τὸ βαθύτερον νόημα ὅλων αὐτῶν τῶν ἀντιλήψεων εἶναι ὅτι ἡ γνῶσις εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα δημιουργικῆς ἐργασίας τοῦ πνεύματος. Δὲν δύναται νὰ συλλεγῇ ἡ γνῶσις ἀπὸ τὴν ἐμπειρίαν. Ἡ ἐμπειρικὴ παρατήρησις μᾶς παρέχει μόνον γεγονότα ἐπισυμβαίνοντα εἰς ὡρισμένον τόπον καὶ χρόνον καὶ οὐχὶ γνώσεις ἀπολύτου κύρους. Τὸ κῦρος καὶ ἡ καθολικότης τῆς γνώσεως, διδάσκει ὁ Πλάτων διὰ τῆς ἀναμνηστικῆς θεωρίας, ἀντλεῖται ὄχι ἀπὸ τὴν ἐμπειρίαν ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἐνεργητικότητα τοῦ πνεύματος. Μέσον δὲ διὰ νὰ ἐξεγείρωμεν τὸ πνεῦμα εἰς ἐγρήγορσιν εἶναι ἡ διαλεκτικὴ καὶ ἀπορητικὴ ἐρώτησις. Ἄρα ἡ κατ᾽ ἐξοχὴν μέθοδος τῆς φιλοσοφίας εἶναι ὁ διάλογος ὡς μέσον διεγέρσεως τῆς ἀπορίας.

Δὲν περιορίζεται μόνον νὰ θέσῃ εἰς ἐνεργητικότητα καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἔρωτα πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος. Κατὰ τὸ δεύτερον στάδιόν της χρησιμεύει διὰ νὰ ἐκκαθαρίσῃ τελείως τὸν γνωσιολογικόν μας ὁρίζοντα ἀπὸ πᾶσαν ὑποθετικὴν προκατάληψιν, ἔστω καὶ ἂν ἐμφανίζεται αὕτη περιβεβλημένη τὸ κῦρος τῆς ἐπιστήμης. Ἐκτὸς τῆς ἀπορητικῆς ἡ διαλεκτικὴ ἔχει καὶ ἀναιρετικὴν ἀποστολήν. Χρησιμεύει νὰ καθιστᾷ φανερὸν τὸν ὑποθετικὸν χαρακτῆρα τῶν ἐπὶ μέρους ἐπιστημῶν. Οὕτω ὑψοῦται εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς κριτικῆς τῆς ἐπιστήμης, ἐπιλαμβανομένη τῆς ἐξετάσεως τῶν θεμελίων ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζονται αἱ ἐπιστῆμαι. Εἰς τὴν «Πολιτείαν» (510 C) ἔχει καταδείξει τὸν ὑποθετικὸν καὶ δογματικὸν χαρακτῆρα τῶν ἐπιστημῶν, λαμβάνων ὡς παράδειγμα τὴν ἀκριβεστάτην τῶν ἐπιστημῶν, τὴν μαθηματικήν. «Οἱ περὶ τὰς γεωμετρίας καὶ λογισμοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα πραγματευόμενοι, ὑποθέμενοι τό τε περιττὸν καὶ τὸ ἄρτιον καὶ τὰ σχήματα καὶ γωνιῶν τριττὰ εἴδη καὶ ἄλλα τούτων ἀδελφὰ καθ᾽ ἑκάστην μέθοδον, ταῦτα μὲν ὡς εἰδότες ποιησάμενοι ὑποθέσεις αὐτά, οὐδένα λόγον οὔτε αὐτοῖς οὔτε ἄλλοις ἔτι ἀξιοῦσι περὶ αὐτῶν

διδόναι ὡς παντὶ φανερῶν». (Οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὴν γεωμετρίαν, τὴν ἀριθμητικὴν καὶ τὰ παρόμοια, ἀφοῦ θέσουν ὡς βάσιν τὴν ἔννοιαν τοῦ περιττοῦ καὶ τοῦ ἀρτίου τὰ σχήματα καὶ τὰ τρία εἴδη τῶν γωνιῶν καὶ ἄλλας παρομοίας βάσεις ἀναλόγως μὲ τὸ θέμα των, ἀφοῦ λάβουν ὅλα αὐτὰ ὡς γνωστὰ καὶ ἀφοῦ τὰ θέσουν ὡς θεμέλια, δὲν φρονοῦν ὅτι ἀξίζει τὸν κόπον νὰ δώσουν λόγον περὶ αὐτῶν τῶν ὑποθετικῶν βάσεων οὔτε εις τὸν εαυτόν των, οὔτε εἰς τοὺς ἄλλους, διότι τὰ θεωροῦν ὡς φανερὰ εἰς ὅλους).

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς μαθηματικὰς ἐπιστήμας, αἵτινες ἐπαναπαύονται εἰς τὴν ἐνάργειαν τῶν ἀξιωματικῶν προτάσεων, ἡ διαλεκτικὴ ὑποβάλλει τὰς θεμελιώδεις βάσεις τῶν ἐπιστημῶν εἰς ἔλεγχον καὶ ἐξέτασιν καὶ καταδεικνύει τὸν δογματικὸν αὐτῶν χαρακτῆρα. Εἶναι ἄρα κριτικὴ ἔρευνα, ἥτις ἔχει ὡς ἀποστολὴν «νὰ ἀναιρέση τὰς ὑποθέσεις» καὶ νὰ ἀνοίξη τὴν θέαν πρὸς τὴν «ἀνυπόθετον» πρώτην ἀρχήν. Καταδεικνύει μὲ ἄλλους λόγους ὅτι αἱ ἐπιστῆμαι δὲν δύνανται νὰ εἴπουν τὴν τελευταίαν λέξιν περὶ τῆς ἀληθείας καὶ ὅτι ὑπάρχει μία κατὰ γνωσιολογικὴν τάξιν ἱεραρχία τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων, ὡς καὶ τῶν προεπιστημονικῶν ἀντιλήψεων. Οὕτω ἐργαζομένη ἡ διαλεκτική, ἐκπληροῖ τὴν ἀποστολὴν τῆς θεωρίας τῆς γνώσεως. Μᾶς λέγει ποίαν ἀξίαν ἔχει ἀπὸ ὀντολογικῆς ἀπόψεως ἕκαστον εἶδος τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως. Τὸ κατωτέρω παρατιθέμενον σχῆμα ἐκφράζει κατὰ τρόπον ἐποπτικὸν πόσα εἴδη γνώσεως διακρίνει ὁ Πλάτων καὶ ποίαν ὀντολογικὴν ἀξίαν ἀποδίδει εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν.

Κατὰ τὸ σχῆμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον περιγράφει ὁ Πλάτων εἰς τὴν «Πολιτείαν» του (509-511), ὑπάρχουν τέσσαρες βαθμῖδες γνώσεως, αἵτινες εἶναι κατὰ σειρὰν ἐκ τῶν κατωτέρων πρὸς τὰς ἀνωτέρας, ἡ **εἰκασία, ἡ πίστις, ἡ διάνοια καὶ ὁ νοῦς.** Ἡ εἰκασία ἔχει ὡς ἀντικείμενόν της τὰς σκιάς, τὰ ἀντικατοπτρίσματα τῶν ἀντικειμένων εἰς τὰ ὕδατα, καὶ ἐν γένει τὰς πάσης φύσεως ἀπεικονίσεις τῶν αἰσθητῶν ὄντων. Εἶναι ἡ κατωτέρα βαθμὶς τῆς γνώσεως, διότι δὲν μᾶς παρουσιάζει τὰ αἰσθητὰ ἀντικείμενα αὐτοπροσώπως, ἀλλὰ μᾶς δίδει μόνον τὰς εἰκόνας των. Εἰς τὴν εἰκασίαν ἀνάγονται καὶ ὅλα τὰ προϊόντα τῶν λεγομένων καλῶν τεχνῶν, αἱ εἰκόνες τῆς ζωγραφικῆς, τὰ ἀγάλματα, αἱ διὰ λόγων περιγραφαὶ καὶ ἀναπαραστάσεις ἀντικειμένων καὶ γεγονότων. Μίαν βαθμῖδα ὑπεράνω αὐτῆς ἵσταται ἡ πίστις ἥτις μᾶς παρουσιάζει τὰ ἴδια τὰ αἰσθητὰ ἀντικείμενα, ὅλην τὴν περιοχήν, ὅπως λέγομεν ἡμεῖς σήμερον, τῆς φυσικῆς καὶ ἀντικειμενικῆς πραγματικότητος. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὁ Πλάτων ἀπομακρύνεται ἀπὸ τοὺς ἐμπειριστὰς καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν καντιανὴν φιλοσοφίαν, διότι ὁ ἐμπειρισμὸς καὶ ὁ Κάντιος δέχονται ὅτι ἀληθὴς γνῶσις εἶναι δυνατὴ μόνον ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐμπειρίας. Ὁ Ἀθηναῖος φιλόσοφος χαρακτηρίζει τὴν ἐμπειρικὴν γνῶσιν οὐχὶ ὡς ἀλήθειαν ἀλλ᾽ ὡς πίστιν. Αἱ δύο κατώτεραι βαθμῖδες τῆς πίστεως καὶ τῆς γνώσεως ἀντιστοιχοῦν μὲ τὴν «δόξαν», τὴν ὑποκειμενικὴν δηλαδὴ ἀντίληψιν τῶν πραγμάτων, ἀναφέρονται δὲ οὐχὶ εἰς τὸν σταθερὸν κόσμον τοῦ εἶναι, ἀλλ᾽ εἰς τὰ ἀσταθῆ φαινόμενα τῆς γενέσεως καὶ φθορᾶς. Ὑπεράνω τῶν δύο

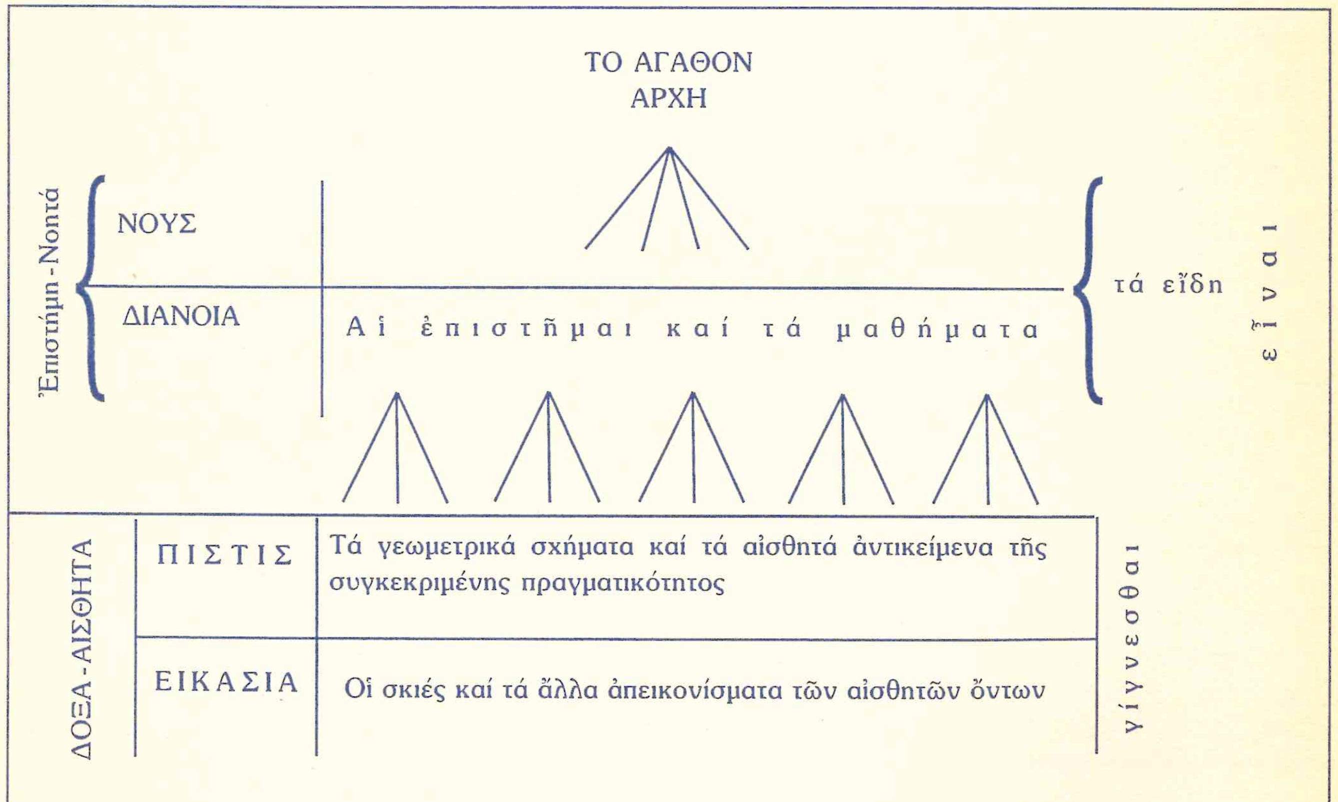

τούτων βαθμίδων ἵσταται ἡ τρίτη, ἥτις ἔχει ὡς ἀντικείμενόν της τὰς ἐπὶ μέρους ἐπιστήμας, ἤτοι τὴν ἀριθμητικήν, γεωμετρίαν κ.λπ. Ἡ σχετικὴ μὲ τὰς ἐν λόγῳ ἐπιστήμας ἐργασία γίνεται κατὰ τὸν Πλάτωνα διὰ τῆς «διανοίας».

Ἀσχολούμενοι μὲ τὰς ἐπιστήμας δὲν φθάνομεν εἰς τὰς πρώτας ἀρχὰς τῶν ὄντων, διότι σταματῶμεν εἰς τὰς ἀξιωματικὰς προτάσεις τὰς ὁποίας δεχόμεθα ὡς ἀληθεῖς. Πᾶσαι αἱ ἐπὶ μέρους ἐπιστῆμαι εἶναι κατὰ μὲν τὴν βάσιν των ὑποθετικαὶ κατὰ δὲ τὴν μέθοδόν των δογματικαί. Θέτουν μερικὰς βασικὰς ἀρχὰς καὶ ἀπ᾽ αὐτὰς προχωροῦν ἀναλυτικῶς πρὸς ἀνακάλυψιν νέων προτάσεων. Οἱ ἐπιστήμονες προσέτι χειρίζονται ἐννοίας, τὰς ὁποίας δὲν ὑποβάλλουν εἰς ἐξέτασιν. Οὕτω, π.χ., ὁ μαθηματικὸς ἐργάζεται μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀριθμοῦ, ὁ φυσικὸς μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς κινήσεως, χωρὶς νὰ γνωρίζουν τί εἶναι κατ᾽ οὐσίαν τὰ γνωσιολογικὰ ταῦτα ὄργανα ἅτινα χρησιμοποιοῦν. Δὲν βλέπουν λοιπὸν αἱ ἐπιστῆμαι τὰ ἀληθινὰ ὄντα, ἀλλὰ πλησιάζουν πρὸς αὐτὰ διὰ μέσου διαμέσων ἐννοιῶν καὶ προτάσεων. Διὰ τοῦτο ἡ ἐργασία των δὲν εἶναι ἀπ᾽ εὐθείας νόησις, ἀλλὰ διὰ μέσου ἄλλου τινὸς πλησίασις πρὸς τὰ νοητὰ «δια-νόησις».

Κατὰ τὸν Πλάτωνα ὁ «διανοούμενος» δὲν βλέπει αὐτὰ ταῦτα τὰ ὄντα· μεταξὺ τῶν ὄντων καὶ αὐτοῦ παρεμβάλλεται ὁ μηχανισμὸς τῶν ἐπιστημονικῶν μεθόδων. Διὰ νὰ ὑψωθῶμεν εἰς τὴν ἐνόρασιν τῶν ὄντων, πρέπει νὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὴν διανόησιν. Τὴν ἀπαιτουμένην ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὴν νόησιν τὴν ἐπιτελεῖ ἡ διαλεκτικὴ διὰ τῆς «ἀναιρέσεως τῶν ὑποθέσεων». Διὰ τοῦ διαλεκτικοῦ ἐλέγχου καταφαίνεται ὅτι αἱ ἐπιστημονικαὶ ὑποθέσεις καὶ ὁ ἐν γένει ἐπιστημονικὸς μηχανισμὸς ἔχει σχετικὴν ἀξίαν καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀγκιστρωθῶμεν εἰς τὸ πλέγμα του. Ὑπόδειγμα τοιαύτης διαλεκτικῆς ἀναιρέσεως μᾶς ἔδωκεν ὁ Πλάτων εἰς τὸν «Παρμενίδην» του. Ἀπελευθερούμενοι οὕτω ἀπὸ τὴν διάνοιαν, ὑψούμεθα εἰς τὴν τετάρτην βαθμῖδα τῆς διὰ τοῦ νοῦ ἐνοράσεως τῶν εἰδῶν καὶ τῶν ἀρχῶν (νόησις). Εἰς αὐτὴν βασιλεύει ἡ ἀπόλυτος ἀλήθεια καὶ ἡ σαφήνεια.

Ἐκ τῆς γενομένης περιγραφῆς τῶν σταδίων δι᾽ ὧν ἡ γνῶσις ὑψοῦται εἰς τὴν ἀλήθειαν καταφαίνεται ὅτι ἡ πλατωνικὴ γνωσιολογία δὲν δύναται νὰ ταυτισθῇ μὲ τὴν καντιανήν. Ὡς πρὸς τὸ ἀρχικὸν στάδιον ἐκ τοῦ ὁποίου ἀφορμᾶται ἡ γνῶσις, ἤτοι ὡς πρὸς τὴν εἰκασίαν, σημειοῦται σύμπτωσις τῶν ἀντιλήψεων τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Καντίου. Καὶ ὁ Πλάτων, τόσον εἰς τὸ χωρίον τὸ ὁποῖον ἀνελύσαμεν, ὅσον καὶ εἰς τὴν περίφημον παραβολὴν τῶν δεσμωτῶν τοῦ σπηλαίου, τὴν ὁποίαν θέτει εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑβδόμου βιβλίου τῆς «Πολιτείας» του συμφωνῶν μὲ τὸν Κάντιον, δέχεται ὅτι κατὰ πρῶτον ὁ ἄνθρωπος ἀντικρύζει σκιώδεις ἐνδείξεις καὶ φαινόμενα. Ἀλλ᾽ ἐνῶ ὁ Κάντιος φρονεῖ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ἴδη ἐξερχόμενος τῶν φαινομένων καὶ τῆς ἐμπειρίας τὴν ἀληθῆ οὐσίαν τῶν ὄντων, ὁ Πλάτων ἐξ ἀντιθέτου δέχεται ὅτι διὰ τῆς διαλεκτικῆς δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν τὰς ἰδέας, αἵτινες μᾶς παρέχουν γνησίαν ἄποψιν τοῦ ὄντως ὄντος.

Αἱ ἰδέαι κατὰ τὸν Κάντιον, εἶναι πλάσματα ἄνευ ὀντολογικοῦ ἀντικρύσματος, ὅσον δὲ περισσότερον πλησιάζομεν εἰς αὐτὰς τόσον περισσότερον βυθιζόμεθα εἰς τὴν πλεκτάνην τῆς «διαλεκτικῆς ἀπάτης». Τοὐναντίον ὁ Πλάτων φρονεῖ ὅτι αἱ ἰδέαι εἶναι ὄντως ὄντα καὶ ὅτι ἡ διαλεκτικὴ μᾶς πλησιάζει πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἑπομένως ἡ ἑρμηνεία τῆς πλατωνικῆς γνωσιολογίας, καθ᾽ ὃν τρόπον τὴν παρουσιάζει ὁ νεοκαντιανὸς Νάτορπ εἰς τὸ βιβλίον του «Ἡ περὶ τῶν ἰδεῶν θεωρία τοῦ Πλάτωνος» (ἑλληνικὴ μετάφρασις Μ. Τσαμαδοῦ, σελ. 195 κ.ἑ.), δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰ πλατωνικὰ κείμενα καὶ ὑποβάλλει εἰς τὸν Πλάτωνα καντιανὰς ἀντιλήψεις. Ὅταν γράφῃ ὁ Νάτορπ: «Ἡ ἰδέα ὡς μέθοδος, ὡς ἡ μέθοδος τῆς ριζικῆς θεμελιώσεως τῶν ἐπιστημῶν ἐν τῷ θεμελιώδει νόμῳ αὐτῆς τῆς διανοήσεως, ἰδοὺ ἡ τελευταία λέξις τῆς κατὰ Πλάτωνα Διαλεκτικῆς», παραγνωρίζει ὁλοκληρωτικῶς τὴν ὀντολογικὴν ἀξίαν τῆς ἰδέας καὶ τὴν μεταβάλλει εἰς λογικὴν μέθοδον.

Ἡ διαλεκτικὴ ὡς ἀνατρεπτικὴ μέθοδος ἔχει, ὡς εἴδομεν, τὴν ἀποστολὴν νὰ καταδεικνύη τὴν ὑποθετικότητα τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσεως καὶ νὰ ὑψώνη τὴν σκέψιν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς νοήσεως. Ἑπομένως ἀποτελεῖ ἄσκησιν προπαιδεύουσαν τὸν φιλόσοφον διὰ τὴν θέαν τῶν ἰδεῶν. Ὅπως ἐσημειώσαμεν ἀνωτέρω, ὁ Πλάτων εἰς τὸν «Παρμενίδην» του μᾶς παρέχει μίαν ὑποδειγματικὴν ἀναίρεσιν τῶν ὑποθέσεων. Ἐξετάζει ὑποθέσεις ἀντιφατικῶς ἀντιτιθεμένας καὶ καταδεικνύει ὅτι ἡ αὐτὴ ὑπόθεσις καταλήγει εἰς ἀντιφατικὰς ἀκολουθίας καὶ ὅτι δύο ἀντιφατικῶς ἀντιτιθέμεναι ὑποθέσεις καταλήγουν εἰς τὰς αὐτὰς ἀκολουθίας. Τίθενται δύο ὑποθέσεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν μία εἶναι θετικὴ ἡ δὲ ἑτέρα ἀρνητικὴ καὶ συνάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι δυνάμεθα νὰ καταλήξωμεν εἴτε εἰς θετικὰς εἴτε εἰς ἀρνητικὰς ἀκολουθίας. Συνοψίζων ὁ Πλάτων τὰ ἐξαγόμενα τῆς διαλεκτικῆς συζητήσεως εἰς τὸ τέλος τοῦ διαλόγου, γράφει: «Οὐκοῦν καὶ συλλήβδην εἰ εἴπομεν, ἓν εἰ μὴ ἔστιν, οὐδὲν ἔστιν, ὀρθῶς ἂν εἴποιμεν... εἰρήσθω τοίνυν τοῦτό τε καὶ ὅτι, ὡς ἔοικεν, ἓν εἴτ᾽ ἔστιν εἴτε μὴ ἔστιν, αὐτό τε καὶ τἆλλα καὶ πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα πάντα πάντως ἔστί τε καὶ οὐκ ἔστι καὶ φαίνεταί τε καὶ οὐ φαίνεται». (Καὶ γενικῶς λοιπὸν ἐὰν ἠθέλομεν εἴπει, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἕν, δὲν ὑπάρχει τίποτε, ἡ πρότασις αὐτὴ εἶναι ὀρθή. Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ εἴπωμεν καὶ τοῦτο καὶ ὅτι, ὅπως καθίσταται πιθανὸν ἀπὸ τὴν συζήτησιν, εἴτε ὑπάρχει εἴτε δὲν ὑπάρχει ἕν, αὐτὸ τοῦτο τὸ ἓν καὶ τὰ ἄλλα καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἑαυτόν τους καὶ ἐν σχέσει μὲ τὰ ἄλλα, ὅλα ἀπὸ πάσης ἀπόψεως εἶναι καὶ δὲν εἶναι, φαίνονται καὶ δὲν φαίνονται).

Δὲν χρειάζονται περισσότερα σχόλια διὰ νὰ καταστῇ φανερὸν ὅτι εἰς τὸν «Παρμενίδην» ἐμφανίζεται διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν παγκόσμιον φιλοσοφικὴν φιλολογίαν συστηματικῶς ἀναπτυσσομένη ἡ διαλεκτικὴ κίνησις ἐννοιῶν ἀντιφατικῶς ἀντιτιθεμένων. Τὴν ἀρχὴν τοῦ τοιούτου διαλεκτισμοῦ τὴν εἶχε θέσει, ὡς ἐσημειώσαμεν εἰς τὰ προηγούμενα, ὁ Ἡράκλειτος. Πρόκειται περὶ τῆς «διαλεκτικῆς ἀπάτης», τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποίησεν ὁ Κάντιος εἰς τὰς ἀντινομίας τοῦ καθαροῦ λόγου. Ὁ Ἕγελος ἐξεφράσθη μὲ ἐνθουσιασμὸν σχετικῶς μὲ τὸν «Παρμενίδην». Θεωρεῖ τοῦτον ὡς τὸ πρῶτον ἀπὸ ἱστορικῆς ἀπόψεως ἔργον εἰς τὸ ὁποῖον «ὁ πεπερασμένος ἀνθρώπινος λόγος ὑψοῦται εἰς τὴν θεώρησιν τοῦ ἀπολύτου λόγου καὶ πνεύματος».

Διὰ τῆς διαλεκτικῆς ἀπορητικῆς καὶ διὰ τοῦ διαλεκτικοῦ ἐλέγχου ἀπεσαφήνισεν ὁ Πλάτων ὁριστικῶς τὸ πρόβλημα τῆς γνώσεως. Εἰς τὸν «Θεαίτητον» ὑποβαλὼν εἰς ἀμείλικτον ἐλεγκτικὴν κριτικὴν τὰς ἀντιλήψεις τοῦ σοφιστοῦ Πρωταγόρου, ὅστις ἐταύτιζε τὴν γνῶσιν μὲ τὴν κατ᾽ αἴσθησιν ἀντίληψιν, κατεπολέμησε τὸν σκεπτικισμὸν καὶ τὸν σχετικισμόν. Ἀπέδειξεν ὅτι ἡ γνῶσις δὲν δύναται νὰ εἶναι οὔτε αἴσθησις, οὔτε δόξα, διότι ἀμφότεραι αὗται οὐδεμίαν σταθερότητα ἔχουν. Ἡ γνῶσις εἶναι σταθερὰ καὶ γενική, διότι ἀναφέρεται εἰς τὸν οὐσιαστικὸν καὶ ἀμετάβλητον πυρῆνα τῶν ὄντων. Ἀνυψούμενος ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς διανοήσεως καὶ τῆς διαλεκτικῆς νοήσεως εἰς τὴν ἐνόρασιν τῶν ἰδεῶν, ἀποκτᾷ γνῶσιν σταθεράν, ὑπερεμπειρικὴν καὶ ὑπερπροσωπικήν. Ἡ διαλεκτικὴ δὲν εἶναι μόνον τέχνη ἀναιρετικὴ καὶ ἀρνητική. Παρουσιάζει καὶ τὴν θετικήν της ὄψιν ὡς μέθοδος ἥτις μᾶς καθοδηγεῖ εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς γνώσεως. Μᾶς διδάσκει νὰ διαγιγνώσκωμεν τὰ θετικὰ γνωρίσματα τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν μέσα εἰς τὰ φθαρτὰ ὄντα καὶ νὰ ἀναγνωρίζωμεν εἰς αὐτὰ τὴν παρουσίαν τῆς ἰδέας. Ὁ διαλεκτικὸς ἀντικρύζων τὴν ποικιλίαν τῶν δεδομένων, κατορθώνει καὶ συναθροίζει, «συνάγει» τὴν διάχυτον ποικιλίαν εἰς μίαν σταθερὰν ἑνότητα, ἥτις δὲν εἶναι τίποτε ἄλλοτε παρὰ ἡ ὁρατὴ ἐμφάνισις τῆς ἰδέας.

Ὁ διαλεκτικὸς εἶναι «συνοπτικός» (Πλ. Πολιτ. 537 Γ). Ὅταν ἔχῃ, π.χ., πρὸ αὐτοῦ πολλὰ συγκεκριμένα ἀντικείμενα ἅτινα ἐμφανίζονται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ὡς ὡραῖα, δύναται νὰ συναγάγῃ ὅλας αὐτὰς τὰς μερικὰς ἐμφανίσεις τῆς ὡραιότητος εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ «καλοῦ». Εἰς τὸν «Φαῖδρον» (265 Δ) καθορίζεται ἡ σύνοψις τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἐπιτελέσῃ ὁ διαλεκτικὸς διὰ τῶν ἑξῆς: «Εἰς μίαν τε ἰδέαν συνορῶντα ἄγειν τὰ πολλαχῇ διεσπαρμένα, ἵν᾽ ἓν ἕκαστον ὁριζόμενος δῆλον ποιῇ περὶ οὗ ἂν ἀεὶ διδάσκειν ἐθέλῃ». [Διὰ συνοπτικῆς θεωρήσεως νὰ ἀνάγῃ τὰ εἰς πολλὰ μέρη διεσπαρμένα στοιχεῖα εἰς μίαν ἰδέαν, ἵνα, δίδων ὁρισμόν, καθιστᾷ φανερὸν ἐκεῖνο, περὶ τοῦ ὁποίου ἔχει τὴν πρόθεσιν (ὁ διαλεκτικός) νὰ μᾶς διδάξῃ].

Ὥστε ἡ πρώτη φάσις τῆς ζητήσεως εἶναι ὁ διὰ τῆς συνοπτικῆς θεωρήσεως ὁρισμός, ὅστις γίνεται διὰ τῆς ἀναγωγῆς τοῦ ὁριζομένου εἰς μίαν ἰδέαν. Οὕτω, π.χ., ἀντικρύζοντες πολλοὺς ἀνθρώπους, ἀναγόμεθα δυνάμει τῶν κοινῶν χαρακτηριστικῶν εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ δεύτερον στάδιον τῆς ἐργασίας τοῦ διαλεκτικοῦ εἶναι τὸ ἀκόλουθον: «Τὸ πάλιν κατ᾽ εἴδη δύνασθαι τέμνειν, κατ᾽ ἄρθρα, ᾗ πέφυκε, καὶ μὴ ἐπιχειρεῖν καταγνύναι μέρος μηδέν». (Τὸ νὰ δύναται πάλιν νὰ διαιρῇ κατὰ εἴδη, σύμφωνα μὲ τὴν φυσικὴν διάρθρωσιν, καὶ νὰ μὴ ἐπιχειρῇ νὰ κατασυντρίβῃ κανὲν ὀργανικὸν μέλος). Ἡ δευτέρα αὕτη φάσις τῆς διαλεκτικῆς διαδικασίας ἀποτελεῖ τὴν «διαίρεσιν». Εἰς τοὺς τελευταίους διαλόγους του ὁ Πλάτων χρησιμοποιεῖ τὴν διαίρεσιν ὡς μέθοδον ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης τῆς συγκεκριμένης πραγματικότητος.

Δι᾽ αὐτῆς ἐπιχειρεῖ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ πλέγμα τῶν ἰδεωδῶν σχέσεων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἔχει σχεδιασθῇ καὶ συγκροτηθῇ ὁ κόσμος τῆς συγκεκριμένης πραγματικότητος. Εἰς τὸν «Σοφιστήν» παρέχει τὴν ἀπόδειξιν ὅτι τὸ πλέγμα τῶν σχέσεων τὰς ὁποίας ἀνακαλύπτει ἡ διαίρεσις ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἀναλόγους συνδυασμοὺς ὑφισταμένους εἰς τὸν κόσμον τῶν ἰδεῶν, αἵτινες εὑρίσκονται πρὸς ἀλλήλας ἐν ἐπικοινωνίᾳ. Ὁ «Σοφιστής» μᾶς παρέχει ὑποδείγματα διαιρέσεων, διὰ τῶν ὁποίων ἐκκινοῦντες ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου γένους καταλήγομεν εἰς τὸ ἔσχατον ἄτομον εἶδος. Ἀφορμώμενοι, π.χ., ἀπὸ τὴν γενικωτάτην ἔννοιαν τοῦ ὄντος καταλήγομεν εἰς τὸ εἶδος, ἄνθρωπος. Πέραν αὐτοῦ κατὰ τὸν Πλάτωνα ἡ ἐπιστήμη δὲν δύναται νὰ προχωρήσῃ διότι ἀρχίζει ἡ περιοχὴ τοῦ ἀπείρου.

Ὁ Πλάτων ὅπως καὶ ὁ Ἀριστοτέλης δέχονται ὅτι ἡ ἐπιστήμη ἀναφέρεται εἰς τὴν γενικότητα καὶ δύναται νὰ προσδιορίσῃ τὰ οὐσιαστικὰ χαρακτηριστικὰ ἑνὸς ὄντος· δὲν δύναται ὅμως νὰ διατυπώσῃ κρίσεις ἀληθεῖς ἀναφερομένας εἰς τὰ συμβεβηκότα τὰ ὁποῖα σχετίζονται μὲ τὴν ἀτομικὴν ὑπόστασιν καὶ μὲ τὰ μὴ θεμελιώδη γνωρίσματα τῶν ὄντων.

Ἡ διαιρετικὴ μέθοδος εἶναι ἡ μεθοδολογικὴ ὁδὸς διὰ τῆς ὁποίας δυνάμεθα νὰ ἐξερευνήσωμεν τὴν δεδομένην πραγματικότητα. Αὕτη εἶναι κάτι τὸ μικτὸν ἀπαρτιζόμενη ἐκ τῆς ἀναμίξεως τοῦ ἀπείρου καὶ τοῦ πεπερασμένου. Πᾶσα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὑπάρχουσα ἀντικειμενικὴ οὐσία εἶναι «μικτὴ καὶ γεγενημένη», παρήχθη ἐκ μίξεως κατόπιν γενετικῆς διαδικασίας.

Εἰς τὸν «Φίληβον» ἔνθα ἐξετάζεται ἡ συγκεκριμένη πραγματικότης διακρίνονται ὡς παράγοντες συντελοῦντες διὰ τὸν ἀπαρτισμόν της, τὸ «ἄπειρον», τὸ «πεπερασμένον», τὸ «μικτόν» καὶ ἡ «αἰτία τῆς μίξεως». Ἡ μῖξις τοῦ ἀπείρου καὶ πεπερασμένου καταλήγει εἰς «γένεσιν, εἰς οὐσίαν», ἤτοι εἰς γενετικὴν διαδικασίαν, ἥτις

ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐμφάνισιν ἑνὸς συγκεκριμένου ὄντος. Εἰς τὴν συγκεκριμένην πραγματικότητα ἀνευρίσκεται κλιμάκωσις ἀξιῶν, ἥτις ὡς ὑψίστην ἀξίαν ἀναγνωρίζει τὸ «μέτρον», μετὰ τοῦτο ἐπακολουθεῖ ἡ «ἀναλογία καὶ τὸ κάλλος». Εἰς τὴν τρίτην θέσιν τίθεται ἡ «φρόνησις», εἰς τὴν τετάρτην ἡ «ἐπιστήμη» καὶ εἰς τὴν πέμπτην καὶ τελευταίαν ἡ «ἡδονή». Τοιουτοτρόπως διὰ τῆς διαιρετικῆς διερευνήσεως μᾶς δίδει ὁ Πλάτων καὶ ἀπὸ ὀντολογικῆς καὶ ἀπὸ ἀξιολογικῆς ἀπόψεως καθωρισμένην ἱεραρχικὴν τάξιν ἰσχύουσαν ὡς πρὸς τὴν ἐγκοσμίαν αἰσθητὴν πραγματικότητα.

Διαλεκτικὴ καὶ Ἔρως

Εἰς τὸν Πλάτωνα ἡ διαλεκτικὴ οὐδέποτε ἐκφυλίζεται εἰς ἐννοιολογικὴν ὀρθολογιστικὴν λογοκοπίαν. Ὁ πλατωνικὸς διάλογος συνοδεύεται πάντοτε ἀπὸ ἰσχυρὰν συναισθηματικότητα. Διὰ τοῦ διαλόγου ἀναρριπίζεται μέσα εἰς τὴν ψυχὴν ἡ δύναμις τοῦ ἔρωτος, ἥτις ὠθεῖ τὸν διαλεγόμενον εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀληθοῦς. Συγχρόνως ἡ διαλεκτικὴ ἐξέτασις τοῦ αὐτοῦ προβλήματος συντελεῖ, ὥστε οἱ διαλεγόμενοι νὰ συνδεθοῦν εἰς κοινότητα, ἥτις ἐνδιαφέρεται διὰ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Ἑπομένως ὁ πλατωνικὸς ἔρως ἐμφανίζει δύο κατευθύνσεις: Ἀφ᾽ ἑνὸς μὲν εἶναι ἡ διὰ δεσμῶν φιλίας σύνδεσις τῶν διαλεγομένων, ἀφ᾽ ἑτέρου δὲ δυναμικὴ τάσις προχωρήσεως πρὸς τὴν θέαν τῶν ἰδεῶν. Ἡ πλατωνικὴ ἀνάμνησις εἶναι φαινόμενον κατὰ τὸν Πλάτωνα ἐρωτικόν. Πράγματι καὶ εἰς τὰς κοινὰς ἐρωτικὰς σχέσεις οἱ ἄνθρωποι ὁμιλοῦν πάντοτε περὶ μνήμης καὶ ἀναμνήσεως.

Τὸ ἐρωτικὸν φαινόμενον εἶναι ἀδιανόητον ἄνευ μνήμης. Τὸ νὰ μὴ ἀγαπῶμεν ἓν πρόσωπον εἶναι ταυτόσημον μὲ τὸ λησμόνημά του. Ἡ ἀνάμνησις τῶν ἰδεῶν προέρχεται ἐκ τῆς ἐρωτικῆς σχέσεως τὴν ὁποίαν συνῆψε μὲ αὐτὰς ἡ ψυχή, ὅταν διατρίβουσα εἰς τὴν οὐρανίαν περιοχὴν τὰς εἶχεν ἀντικρύσει. Ἡ παρουσία τῆς ἰδέας εἰς τὴν ψυχὴν διὰ τῆς ἀναμνήσεως, εἶναι παρουσία κατὰ βάσιν «ἐρωτική». Ἡ ἱκανότης τοῦ διαλεκτικοῦ νὰ διακρίνῃ τὰς ἰδέας δὲν εἶναι γεγονὸς καθαρῶς λογικόν κατὰ τὸν Πλάτωνα, ἀλλὰ ἀναμνηστικόν-ἐρωτικόν: «Δεῖ γὰρ ἄνθρωπον συνιέναι κατ᾽ εἶδος λεγόμενον, ἐκ πολλῶν ἰὸν αἰσθήσεων εἰς ἓν λογισμῷ συναιρούμενον· τοῦτο δ᾽ ἐστὶν ἀνάμνησις ἐκείνων ἅ ποτ᾽ εἶδεν ἡμῶν ἡ ψυχὴ συμπορευθεῖσα Θεῷ καὶ ὑπεριδοῦσα ἃ νῦν εἶναί φαμεν καὶ ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄν ὄντως. Δι᾽ ὃ δὴ δικαίως μόνη πτεροῦται ἡ τοῦ φιλοσόφου διάνοια· πρὸς γὰρ ἐκείνοις ἐστί, πρὸς οἷσπερ Θεὸς ὢν Θεῖός ἐστι» (Φαιδρ. 249 Β). (Διότι πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ καθοδηγῇ τὴν νόησίν του λαμβάνων ὡς πρότυπον τὸ λεγόμενον εἶδος, τὸ ὁποῖον, ἂν καὶ ἔρχεται ἀπὸ πολλὰς αἰσθήσεις, συνενώνεται διὰ τοῦ λογισμοῦ εἰς ἑνότητα. Τοῦτο δὲ εἶναι ἀνάμνησις ἐκείνων τὰ ὁποῖα κάποτε εἶδεν ἡ ψυχή μας ἀκολουθήσασα τὴν πορείαν τοῦ Θεοῦ καὶ καταφρονήσασα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα νομίζομεν εἰς τὴν ἐδῶ ζωήν μας ὡς ὑπαρκτά, ἀφ᾽ οὗ ὕψωσε τὸ βλέμμα της εἰς τὸ ὄντως ὄν. Διὰ τοῦτο λοιπὸν δικαίως μόνη ἡ διάνοια τοῦ φιλοσόφου ἀποκτᾷ πτερὰ διότι διατρίβει πλησίον ἐκείνων τῶν ὄντων κοντὰ εἰς τὰ ὁποῖα ὑπάρχων ὁ Θεὸς ἀποκτᾷ τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς θεότητος).

Ἡ διαλεκτικὴ ἑπομένως εἶναι λειτουργία δι᾽ ἧς ἐνθυμεῖται κινούμενος ὑπὸ ἔρωτος ὁ φιλόσοφος τὸ ὅραμα τῶν ἰδεῶν. Ἡ φιλοσοφία εἶναι φιλία, καὶ ἔρως πρὸς ἐκεῖνα τὰ ὄντα πλησίον τῶν ὁποίων διατρίβει ὁ Θεός, δηλαδὴ πρὸς τὰς ἰδέας. Ὁ ἔρως εἶναι ὁ σύνδεσμος, ὅστις συνδέει τὴν ψυχὴν μὲ τὰς ἰδέας καὶ μὲ τὸ ὄν. Διὰ τοῦτο, χαρακτηρίζεται ὡς κίνησις πρὸς τὸ ἀληθινὸν ὂν ὡς «ἐπορέγεσθαι τοῦ ὄντος». Ἀπὸ τὰ αἰσθητὰ λαμβάνει τὴν πρώτην ὤθησιν ἡ ψυχὴ διὰ νὰ ἐνθυμηθῇ τὰς ἰδέας, ὁ ἔρως ἐνδυναμώνει τὴν μνήμην της καὶ τὴν βοηθεῖ διὰ νὰ ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα, ἥτις ἄγει ἀπὸ τὸν αἰσθητὸν κόσμον εἰς τὸν νοητόν.

Τοὺς ἀναβαθμοὺς μιᾶς τοιαύτης ἀναβάσεως μᾶς περιέγραψεν ἀριστοτεχνικῶς ὁ Πλάτων εἰς τὸ «Συμπόσιον» λαμβάνων ὡς παράδειγμα τὴν ἰδέαν τοῦ κάλλους: «Τοῦτο γὰρ δή ἔστι τὸ ὀρθῶς ἐπὶ τὰ ἐρωτικὰ ἰέναι ἢ ὑπὸ ἄλλου ἄγεσθαι, ἀρχόμενον ἀπὸ τῶνδε τῶν καλῶν ἐκείνου ἕνεκα τοῦ καλοῦ ἀεὶ ἐπανιέναι, ὥσπερ ἐπαναβαθμοῖς χρώμενον, ἀπὸ ἑνὸς ἐπὶ δύο καὶ ἀπὸ δυοῖν ἐπὶ πάντα τὰ καλὰ σώματα, καὶ ἀπὸ τῶν καλῶν σωμάτων ἐπὶ τὰ καλὰ ἐπιτηδεύματα, καὶ ἀπὸ τῶν καλῶν ἐπιτηδευμάτων ἐπὶ τὰ καλὰ μαθήματα, ἕως ἀπὸ τῶν μαθημάτων ἐπ᾽ ἐκεῖνο τὸ μάθημα τελευτήσῃ, ὅ ἐστιν οὐκ ἄλλου ἢ αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ καλοῦ μάθημα καὶ γνῷ αὐτὸ τελευτῶν ὃ ἔστιν καλόν» (Συμπ. 211 Γ). [Διότι αὐτὸς εἶναι ὁ ὀρθὸς δρόμος, νὰ προχωρῇ κανεὶς ὁ ἴδιος εἰς τὰ ἐρωτικὰ ἢ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἄλλου. Νὰ ἀρχίζῃ δηλαδὴ ἀπὸ τὰς ἐν τῷ παρόντι κόσμῳ εὑρισκομένας καὶ ἔχων ὡς τελικὴν ἐπιδίωξιν τὴν ὡραιότητα, ἥτις εὑρίσκεται εἰς τὸν (ὑπερβατικόν) ἐκεῖνον κόσμον νὰ ἀνυψώνεται διαρκῶς, χρησιμοποιῶν ὡσὰν βαθμῖδας ἀπὸ τὸ ἓν ὡραῖον σῶμα εἰς τὰ δύο ὡραῖα σώματα, καὶ ἀπὸ τὰ δύο εἰς πάντα τὰ ὡραῖα σώματα, καὶ ἀπὸ τὰ ὡραῖα σώματα εἰς τὰς ὡραίας ἐνασχολήσεις εἰς τὰ ὡραῖα μαθήματα, ἕως ὅτου φθάσῃ τελικῶς ἀφορμώμενος ἀπὸ τὰ ὡραῖα μαθήματα εἰς ἐκεῖνο τὸ μάθημα, τὸ ὁποῖον δὲν ἀναφέρεται εἰς ἄλλο μάθημα, ἀλλὰ εἶναι μάθημα τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς ἀντικείμενόν του αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ἴδιον τὸ ὡραῖον, καὶ ἕως ὅπου ἀποκτήσῃ ἐν τέλει τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ καθαυτὸ ὡραίου, δηλαδὴ τῆς ἰδέας τοῦ καλοῦ].

Ἡ ἀνάβασις ἄρα ἥτις μᾶς ὑψώνει εἰς τὴν αὐτοπρόσωπον ἐνατένισιν τῆς ἰδέας τοῦ καλοῦ (ὡραίου) διατρέχει τέσσαρας βαθμῖδας. Ἡ πρώτη βαθμὶς εἶναι ἡ ἐπίγνω-

σις τοῦ φυσικοῦ καὶ σωματικοῦ καλοῦ· ἡ δευτέρα εἶναι τὸ νὰ ἴδωμεν τὴν ἠθικὴν ὡραιότητα. Τρίτον στάδιον εἶναι τὸ τῆς γνωσιολογικῆς ὡραιότητος καὶ τὸ τέταρτον ἡ ἐνόρασις τῆς ἰδέας τοῦ καλοῦ ἀπηλλαγμένου ἀπὸ κάθε ἀντιπροσώπευσιν. Ὅταν ὑψωθῇ κανεὶς εἰς τὸ τέταρτον στάδιον τότε βλέπει «τὸ πολὺ πέλαγος τοῦ καλοῦ», ἀντικρύζει ὁλόκληρον πέλαγος ὡραιότητος καὶ γεννᾶ «πολλοὺς καὶ καλοὺς λόγους καὶ μεγαλοπρεπεῖς καὶ διανοήματα ἐν φιλοσοφίᾳ ἀφθόνῳ» (πολλοὺς καὶ ὡραίους καὶ μεγαλοπρεπεῖς λόγους, καὶ διανοήματα μέσα εἰς μίαν ἀνεξάντλητον ἐρωτικὴν ἐπιδίωξιν τῆς σοφίας).

Κατὰ τὸν Πλάτωνα ἡ φιλοσοφία δὲν εἶναι ξηρὰ λογοκρατικὴ ἐνασχόλησις. Τὸ οὐσιῶδες χαρακτηριστικὸν συνίσταται εἰς τὸ ὅτι εἶναι «φιλία» τῆς «σοφίας», ἐρωτικὴ ἐπιδίωξις ἔχουσα ὡς τέρμα της τὴν σοφίαν. Ἀλλ᾽ εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως λόγῳ τῆς πεπερασμένης της ὑποστάσεως, ἔγκειται νὰ μὴ γίνεται ποτὲ κάτοχος τῆς σοφίας. Μόνον ὁ Θεὸς εἶναι σοφός. Ἡ κατοχὴ τῆς σοφίας εἶναι διὰ τὸν ἄνθρωπον διαρκὴς καὶ συνεχὴς κίνησις πρὸς τὴν σοφίαν, διαρκής, ἀτελεύτητος καὶ ἀκοίμητος ἔρως.

Δὲν εἶναι δεδομένον εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους νὰ διανύουν ὅλα τὰ στάδια καὶ νὰ ὑψοῦνται εἰς τὴν ἐνόρασιν τῆς ἰδέας τοῦ καλοῦ. Τὸ βάρος τῆς γηΐνης ὑποστάσεως σταματᾶ πολλοὺς ἐκ τῶν θνητῶν εἴτε εἰς τὸ στάδιον τῆς λατρείας τῆς σωματικῆς ὡραιότητος, εἴτε εἰς τὴν βαθμῖδα τῆς ἠθικῆς καὶ γνωσιολογικῆς ὡραιότητος. Ἡ κατωτέρα βαθμὶς εἶναι ὁ σωματικὸς ἔρως, ὅστις ζητεῖ νὰ γίνῃ μέτοχος τῆς ἀθανασίας διὰ τῆς γεννήσεως. Ἡ θνητὴ ὕπαρξις καταλαμβανομένη ἀπὸ ἀγωνίαν ἐνώπιον τοῦ θανάτου, ζητεῖ νὰ ἀντιδράσῃ κατὰ τοῦ ἐκμηδενισμοῦ ἀφήνουσα σωματικοὺς ἀπογόνους. Ἐνίοτε ὑπερισχύει ὁλοκληρωτικῶς τὸ γηΐνον στοιχεῖον καὶ τότε ὁ ἔρως ἐκφυλίζεται εἰς τὴν βάναυσον ἡδυπάθειαν τῆς Πανδήμου Ἀφροδίτης. Τοῦτο ἀποτελεῖ ἐκτροπὴν καὶ κατάπτωσιν εἰς τὴν σκοτεινὴν περιοχὴν τῆς ἀκολασίας καὶ τῆς ὕβρεως. Ὁ ἀληθὴς ἔρως μεταξὺ δύο ψυχῶν εἶναι ὁ στηριζόμενος εἰς τὴν κοινὴν ἀγάπην ἑνὸς κοινοῦ ἰδεώδους εἰς τὸ ὁποῖον συναντῶνται αἱ δι᾽ ἔρωτος συνδεόμεναι ψυχαί.

Ὁ Πλάτων ἐστιγμάτισε τὴν ἐκτροπὴν τοῦ ἔρωτος εἰς ἣν ὁδηγεῖ ἡ ἐπιδίωξις ἁπλῆς ἡδυπαθείας. Κατενόησεν ὅτι ἡ γνησία ἐρωτικὴ σχέσις σφυρηλατεῖται μόνον ἐπὶ τῇ βάσει κοινῶν ἰδεωδῶν. Εἰς τὸν «Φαῖδρόν» του ὑπεδήλωσε τὴν ἀλήθειαν ταύτην χρησιμοποιήσας πρὸς ἔκφρασίν της τὸν μῦθον. Εἰς τὸν οὐράνιον τόπον οἱ θεοὶ προεξάρχοντος τοῦ Διός, διεξέρχονται διὰ τοῦ οὐρανίου θόλου θεώμενοι τὴν λάμψιν, ἣν ἐκπέμπουσιν αἱ εἰς τὸν ὑπερουράνιον τόπον ἐνοικοῦσαι ἰδέαι. Αἱ ψυχαὶ ἀκολουθοῦν ἑκάστη κατὰ τὰς προτιμήσεις της εἰς τὴν πομπήν, τὴν ὁδηγουμένην ὑφ᾽ ἑκάστου τῶν θεῶν. Ὅταν ἐκπίπτουν εἰς τὸν γηΐνον κόσμον αἱ ψυχαί, διατηροῦσαι τὴν ἀνάμνησιν ἐκείνων τῶν θεαμάτων προσπαθοῦν νὰ διαμορφώσουν τὴν ζωήν των κατὰ τὸ παράδειγμα ἐκείνου τοῦ θεοῦ, τὴν πομπὴν τοῦ ὁποίου εἶχον ἀκολουθήσει κατὰ τὰς οὐρανίους διαδρομάς. Ἐκλέγουν δὲ καὶ τοὺς φίλους των συμφώνως πρὸς τὴν προτίμησίν των αὐτήν. Οἱ ἀκολουθήσαντες, π.χ., τὴν πομπὴν τοῦ Διός, ἀναζητοῦν φίλον, ὅστις νὰ εἶναι ἡγεμονικὸς καὶ φιλόσοφος κατὰ τὴν φύσιν. Οἱ ἀκολουθήσαντες τὸν Ἄρη ἐπιζητοῦν νὰ συνδέωνται διὰ φιλίας μὲ ἀνθρώπους πολεμικούς. Ὥστε ἡ γνησία ἐρωτικὴ σχέσις δὲν στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἐπιδιώξεως ἡδονῆς ἀλλὰ θεμελιοῦται ὑπὸ τῆς ἀναγνωρίσεως μιᾶς ὡρισμένης ἀξίας, ὡς ὑπερεχούσης ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας. Τοιουτοτρόπως ἡ ἐρωτικὴ κοινωνία εἶναι συγχρόνως καὶ κοινωνία ἰδεῶν. Καὶ αὐτὴ ἡ πολιτικὴ κοινότης, κατὰ τὸν Πλάτωνα, εἶναι σύνδεσμος συγκροτούμενος ἐκ τῆς κοινῆς ἀναγνωρίσεως πνευματικῶν ἰδεωδῶν.

Διὰ τῆς περὶ ἔρωτος θεωρίας ὑπερενίκησεν ὁ Πλάτων τὰ στενὰ ὅρια τῆς λογικοκρατίας καὶ ὑπεγράμμισε τὴν ἀξίαν τὴν ὁποίαν κέκτηται ἡ ἄμεσος διὰ τοῦ συναισθήματος ἀντίληψις τῆς πραγματικότητος. Κατώρθωσε νὰ συνδυάσῃ ἰσχυροτάτην λογικὴν διανόησιν πρὸς ἔντονον καὶ διεισδυτικὴν ἐναίσθησιν. Εἶναι συγχρόνως μέγας ἐπιστήμων, χωρὶς ἡ ἐπιστημονικότης νὰ παραβλάπτῃ τὴν ἄμεσον συναισθηματικὴν κατανόησιν.

Ἐκ τῶν φιλοσόφων τῶν νεωτέρων χρόνων ἀνάλογα χαρίσματα ἐμφανίζει ὁ Σπινόζας καὶ περισσότερον ὁ Πασκάλ. Εἰς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Σπινόζα εὑρίσκομεν κυριαρχούσας δύο τάσεις: ἀφ᾽ ἑνὸς μὲν ἐπιδιώκεται νὰ ἐξηγηθῇ ὁ κόσμος διὰ τῆς γεωμετρικῆς ἀποδεικτικῆς μεθόδου, ἀφ᾽ ἑτέρου δὲ ἐξαίρεται ἡ σημασία τοῦ νοητοῦ ἔρωτος (ἄμορ ἰντελλεκτουάλις) ὡς ἐνεργήματος, ὅπερ στρέφει τὴν ψυχήν μας πρὸς τό θεῖον ὄν. Ὁ Πασκάλ μέγας καὶ αὐτὸς μαθηματικός, ὅπως καὶ ὁ Πλάτων δέχεται ὅτι ὑπάρχει μία ἰδιαιτέρας φύσεως ἄμεσος συναισθηματικὴ κατανόησις, ἡ «λογικὴ τῆς καρδίας». Ἐκ τῶν συγχρόνων μας φιλοσόφων, ὁ Μὰξ Σέλερ καὶ ὁ Νικολάϊ Χάρτμαν ὑπεστήριξαν ὅτι διὰ τῶν μυθικῶν συγκινησιακῶν ἐνεργημάτων εὐρύνεται ὁ ὀντολογικὸς ὁρίζων καὶ ἀποκαλύπτεται ὁ ἰδεώδης κόσμος τῶν ἀξιῶν.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΟΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΑΙ ΚΑΙ ΥΒΡΙΣΤΑΙ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΗΜΩΝ

Καί κατά τό ἀπώτερον παρελθόν, ἀλλά καί προσφάτως πολλοί ἐκ τῶν κυριαρχούντων ἐλέῳ Ἑλληνικοῦ Κράτους καί οὐχί τῇ συναινέσει τῶν ἐλευθεροφρόνων καί ἀδογματίστων Ἑλλήνων εἰς τά θρησκευτικά πράγματα τῆς Ἱερᾶς μας Πατρίδος καί ἐν γένει τοῦ Ἑλληνισμοῦ ρασοφόροι, ἀποβάλλουν, κατά καιρούς τό προσωπεῖον τοῦ δῆθεν φίλα διακειμένου πρός τήν Ἐθνικήν μας Παράδοσιν καί τήν Ἐλευθεροβουλίαν – τόν Αὐτοπροσδιορισμόν τοῦ ἀτόμου εἰς θέματα Συνειδήσεως καί Μεταφυσικῆς, καί ἀποκαλύπτονται ὡς ἀποκρουστικοί φορεῖς τοῦ βακίλλου τοῦ Ὁλοκληρωτισμοῦ, τόν ὁποῖον τοῖς μετέδωκεν ὁ συντάκτης τῶν κειμένων καί «δημιουργός» τοῦ «θεοῦ» τῆς «Πεντατεύχου», ἄλλοτε ἀνθυποϊερεύς τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ Ἡλίου-Φαέθωνος τῆς Ἡλιουπόλεως Αἰγύπτου Μουσᾶ ἢ Μοσέ ἢ Μωϋσῆς. Τοῦτ᾽ αὐτό ἔπραξεν καί διά μίαν εἰσέτι φοράν ὁ ἀμετροεπής χωροεπίσκοπος Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἄνθιμος: Καθύβρισεν, ὁ ὑβριστής καί συκοφάντης, ἅμα τῷ θέρει ἀρχομένῳ τοῦ ἔτους 2001 μ. Α.Τ. καπηλικώτατα ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχονται τῆς Πατρογονικῆς ἡμῶν Θρησκευτικότητος, δηλαδή τῆς Θρησκείας τῶν Ὀλυμπίων – τῆς Πνευματοδόξου Φυσιολατρείας, καί ἀποστρεφομένους τά μισελληνικά, τά ἀνελεύθερα, τά ἀπάνθρωπα, τά ἀντιφυσικά δόγματα τοῦ... «εὐαγγελιστοῦ» τοῦ χριστιανισμοῦ Σαοῦλ ἢ Παύλου, ὡς τάχα.. διαπνεομένους ἀπό τά ἴδια... χούγια τῶν γνωστῶν εἰς τό Πανελλήνιον, ἕνεκα ραδιοτηλοψίας, μοναζόντων εἰς τήν... γνωστήν μονήν φαιορασοφόρων ἐπί γῆς τῶν ἄλλοτε λατρευόντων τήν ὑπέροχον Κυθηραίαν Θεάν τῆς Εὐμορφίας καί τῆς Οὐρανίας Γνώσεως, τῆς νήσου τῶν Κυθήρων!!! Καλόν εἶναι διά τόν ἴδιον καί τούς συναντιλήπτοράς του νά σιωποῦν. Νά μήν ὁμιλοῦν περί τοιούτων θεμάτων, ἤγουν περί γενετησίων ἀνωμαλιῶν καί συναφῶν. Διότι ἐκτίθενται. Ἐκτίθενται ἀνεπανορθώτως.

ΟΙ ΑΛΗΣΤΟΥ ΜΝΗΜΗΣ... ΣΥΝΘΛΙΒΙΑΙ ΨΥΧΑΝΩΜΑΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΤΗΡΕΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΓΟΝΙΚΟΥ ΗΜΩΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ.

Οἱ Ἕλληνες ἔχουν κάποιαν ἐπαφήν μέ τήν ἱστορίαν τοῦ Τόπου των σήμερον καί γνωρίζουν, – ὡς γνωρίζουν τό καλόν... ἐλαιόλαδον καί τόν ἐξ αὐτοῦ... σάπωνα, ἵνα ἐνθυμηθῶμεν τό πασίγνωστον ἀνέκδοτον τοῦ... μοναστικοῦ λουτῆρος!: –, ποῖοι καί διατί ἠρνήθησαν τήν Φυσικήν Τάξιν καί ἐγένοντο εἰσαγωγεῖς, στά καθ᾽ ἡμᾶς, τῆς Μή φυσικῆς ζωῆς, ὅπερ ἐστί ἴδιον οὐχί τοῦ Ἑλληνικοῦ, ἀλλά ἀλλοτρίων περιβαλλόντων καί δή τῶν... περιτεμνομένων! Διότι διά τί νά ὁμιλήσωμεν; Διά τούς... σινδονοφοροῦντας... συμπροσευχητάς τοῦ ὄρους τῶν... «Ἐλαιῶν» ἢ διά τούς ἐπί πέντε συναπτούς αἰῶνας λυμανθέντας τόν Ἑλληνικόν Κόσμον καί βίον... Συνθλιβίας (ὀπαδούς, αἱρέσεως... ἐμπνεομένους ἀπό τόν δολοφόνον Σαοῦλ!), περί ὧν ποιοῦνται λόγον οἱ χρονογράφοι τοῦ παρ᾽ ἡμῖν ἑβραιοχριστιανισμοῦ καί δή ὁ Θεοδώρητος Κύρου (ὅρα τόμον Ε ἐργογραφιῶν αὐτοῦ, ἐν κεφαλαίῳ «Πρός Δαμάσιον», 297 ἐπ. ,κ.ἄ.π.). Ἤτοι τῶν συμμοριῶν ἐκείνων τῶν ἀρνητῶν τῆς φύσεως τῶν τρομοκρατῶν, οἱ ὁποῖοι, –φαιοχίτωνες!–, μέ σφύρας καί πυρσούς κατέσπασαν καί συνέτριψαν τά Ἐθνικά μας Ἱερά καί ἔκαυσαν τάς Ἱεράς, τάς Ἁγίας ἡμῶν Γραφάς καί τά Ἱερά μας Ἄλση καί Δάση, κατεδίωξαν δέ μέχρις γενοκτονίας τούς Ἕλληνας καί μετέβαλον τήν Ἑλλάδα εἰς ἔρημον, εἰς... «κρανίου τόπον», κατά τά προσφιλῆ των... πρότυπα!; Αὐτοί ἦσαν οἱ Συνθλιβίαι τοῦ Σαοῦλ: τοῦ ἀπορριφθέντος, – αὐτοῦ τοῦ διαπρεποῦς. μανιακοῦ διώκτου καί δολοφόνου (συμμετεῖχεν ἐνεργῶς καί εἰς τήν δολοφονίαν τοῦ μέλους τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἰεχοσουάχ ἢ Ἰησοῦ Στεφάνου) μελῶν τῆς ἰουδαϊκῆς αἱρέσεως τοῦ ἑβραιοχριστιανισμοῦ –, ὡς ὑποψηφίου αὐτοῦ γαμβροῦ ἀπό τόν ἰουδαῖον ἀρχιερέα Γαμαλιήλ, διό καί, ἀλλάξας... στρατόπεδον, γλείψας ἐκεῖ, ὅπου ἔπτυνεν, ἐστράφη κατά τοῦ ἰουδαϊκοῦ Συνεδρίου (ἐκ παραφθορᾶς τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως Συνέδριον) καί γέγονεν διαφημιστής ὡς ὑπερτέρου τῶν κριτῶν Ἰουδαίας τοῦ ἐν Δαμασκῷ οἰκουροῦντος παρ᾽ ὀλίγον θύματός του Ἰεχοσουάχ ἢ Ἰησοῦ...

ΤΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΛΛΟΤΕ ΙΕΡΟΥ ΤΟΠΟΥ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΟΛΙΟΥ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΝΟΥΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ-ΦΟΙΒΗΣ

Διά τά ἐπί δέκα συναπτούς αἰῶνας εἰς τόν χῶρον τοῦ τλήμονος Ἄθωνος λαμβάνοντα ἐν ταῖς μοναῖς αὐτοῦ χώραν τέρατα καί σημεῖα; Διά τά ἔργα καί τάς ἡμέρας των τοῦ «ἐπισκοπάτου»; Ὑπάρχουν τόμοι μαρτυριῶν διά τάς ἀνομίας, τούς βίους καί τάς... Πωλητίας πάσης ἀξιοπρεπείας των. Ὡς ἐκ τούτου, διατί μᾶς προκαλοῦν; Ἡμεῖς εἴμεθα Ἕλληνες Θρησκευταί. Οὐδεμίαν σχέσιν ἔχομεν πρός τόν ἑβραιοχριστιανισμόν τοῦ «ἐπισκοπάτου» των. Διότι ἡμεῖς σεβόμεθα τήν Μακράν καί Προαιωνίαν Ἐθνικήν ἡμῶν Θρησκευτικήν Παράδοσιν καί Ζωήν. Ἡμεῖς

ἔχομεν Θρησκείαν ἐκείνην τοῦ Προμηθέως, τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἐνανθρωπίσαντος τόν ἄνθρωπον καί τοῦ Θεολόγου ἡμῶν τοῦ Ὀρφέως, τοῦ Καλοῦ Ποιμένος Ὑμνῳδοῦ τῆς Παμμήτορος Φύσεως. Ὅσοι παρά πᾶσαν ἔννοιαν λογικῆς καί δικαίου ἐμμένουν νά ἐμφανίζονται ὡς «ποιμένες» ἀνθρώπων καί δή Ἑλλήνων (ὡς ἐάν πρόκειται περί ἐθνότητος... τσαντηριοβιώτων τῆς ἐρήμου Σινᾶ ψοφοδέων ὀνταρίων!), ὡς «διαβουκολοῦντες» ἀνθρώπινα ὄντα... «ἀρχιμανδρῖται» (!!!)(σ.σ.: ἄρα τά περί... «ἐκκλησίας» τοῦ χριστιανισμοῦ εἶναι ἐξωμύθια. Ὁ συναφής ὅρος τῆς... ἐνσταυλίσεως τῶν... θρησκευτικῶν αἰχμαλώτων Ἑλλήνων Τε καί ἄλλων ἦτο: ἀρχῆθεν ἀπό Σαοῦλ, ΜΑΝΔΡΑ ΤΩΝ ΓΑΛΙΛΑΙΩΝ (ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ!))... Καί νά δοξάζουν τόν στυγερόν μισάνθρωπον καί μισόκοσμον (ἰδιαίτερα μισογύνην) θεόν των Ἰεχωβᾶ ἤ Ἀλλάχ (Ἀλ-Ἰάχ) διά τῆς ἀθλίας ἐκείνης ἐπωδοῦ... «Ἀλληλούγια» («Δόξα τῶ Ἰεχωβᾶ-Ἀλλάχ»)!!!

ΤΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΚΙΝΗΜΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Αἰσθάνονται οἱ ρασοφόροι ὅτι τό Κίνημα τῆς Ἐθνικῆς Θρησκευτικῆς Ἀναγεννήσεως θά τούς ζητήσει κάποιαν ἡμέραν τόν λόγον, θά τούς ζητήσει καί λογαριασμόν διά ὅ,τι ἔπραξαν οἱ προκάτοχοί των καί ὅ,τι οἱ ἴδιοι πράττουν διαβάλλοντες τόν Ἑλληνισμόν, ἀφανίζοντες τόν Ἐθνικόν του Πολιτισμόν, μεταβάλλοντες τά Ἱερά του εἰς ἐρείπια, μετατρέποντες τόν Ἐλεύθερον καί Φίλον τῶν Θεῶν Ἕλληνα εἰς τλήμονα... δοῦλον τοῦ Μισέλληνος Ἰεχωβᾶ, τοῦ κάποτε φυλάρχου ὁμάδων ἐρημιτῶν κτηνοτρόφων! Θά τούς ζητήσει ἐξηγήσεις διατί ἐπιδιώκουν νά τόν ...πείσουν πώς ἔχει... γενάρχας τούς ἀλήτας τῆς Γῆς Παλαιστινίων Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καί Ἰακώβ καί ὄχι τόν Προμηθέα, τόν Ὀρφέα καί τόν Ἡρακλέα; Θά τούς ζητήσει νά τοῦ ἀποδώσουν πᾶν ὅ,τι κατέχουν, κατόπιν λαφυραγωγήσεως τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν Περιουσίας. Θά τούς ζητήσει νά ξεκουμπισθοῦν ἀπό τούς Ἱερούς μας Χώρους, ἐκεῖ ὅπου, ἐπί βάθρων τῶν Ναῶν τοῦ Ἐθνικοῦ ἡμῶν Πανθέου, ἀνήγειρον τάς μάνδρας των. Καί θά ζητήσει ἀπό τό Ἑλληνικόν Κράτος νά ἄρει τήν πρός αὐτούς παρεχομένην δαψιλῆ ...ἐπιχορήγησιν, μισθοδοσίαν καί ...προστασίαν... Διότι, ἐάν ἐξακολουθήσει, παρά πᾶσαν ἔννοιαν λογικῆς καί Δικαίου, νά τήν διατηρεῖ εἰσέτι, τότε ὀφείλει νά τήν γενικεύσει πρός τούς ἐκπροσώπους, τόσον τῆς Ἐθνικῆς Ὀλυμπιακῆς Θρησκείας ὄντως Κληρικούς Ἱερεῖς, ὅσον καί πάσης ἄλλης θρησκείας, ὡς λ.χ. τοῦ βουδισμοῦ κ.λ.π.

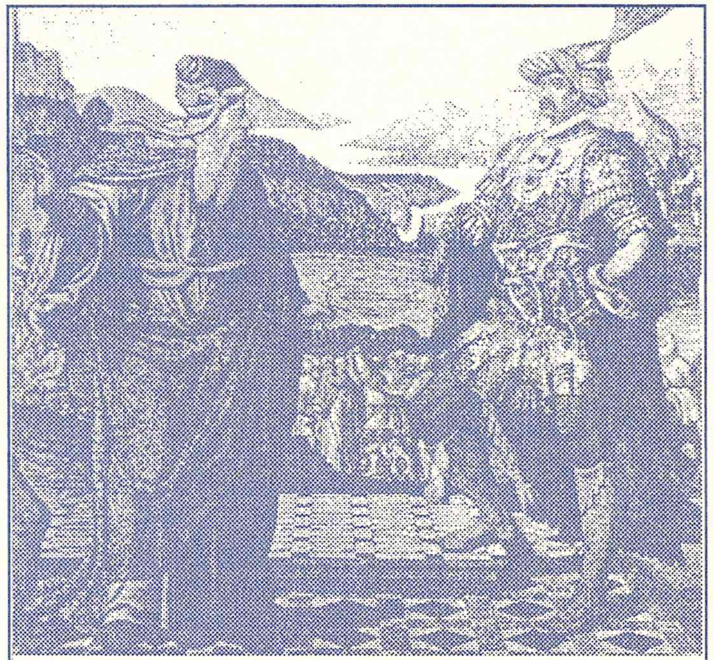
Γεώργιος Κουρτέσης (Γεννάδιος Σχολάριος) στήν περίφημη συνάντησή του μέ τόν Μεχμέτ τόν Β΄.
(Ἀθῆναι Γεννάδιος Βιβλιοθήκη)

ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΤΩΝ ΡΑΣΟΦΟΡΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΩΑΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Καθ' ὅτι ἀφορᾶ στάς χυδαίας ὕβρεις τοῦ κ. Ἀνθίμου κατά τῶν Ἑλλήνων Ἐθνικῶν Θρησκευτῶν (τούς ἀποκαλεῖ, μετά χυδαιότητος, ποταπότητος, ὡς ρέποντας εἰς τήν ...παιδεραστίαν, ὁ αἰσχρολόγος οὗτος ρασοφόρος!), μέ τάς ὁποίας ἐπιχειρεῖ νά σπιλώση τήν τιμήν καί τήν ὑπόληψιν χιλιάδων Ἑλλήνων ἐντός καί ἐκτός τῆς Ἑλλάδος, ἥγουν νά κατασυκοφαντήση αὐτούς, οἱ ὁποῖοι διακρίνονται τό πλεῖστον διά ἕν: ΤΗΝ ΓΕΝΕΤΗΣΙΑΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ ΤΩΝ, διά χαρακτηρισμῶν, οἱ ὁποῖοι ὄζουν τακτικῆς τοῦ Ὁλοκληρωτισμοῦ, λέγομεν ὅτι αἱ τοιαῦται ὕβρεις ἐπιστρέφονται εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι μόνον τό ἀνδρικόν γένος δέν ἐτίμησαν καί δέν τιμοῦν. Εἶναι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι βδελύττονται τήν Ἡρωολατρείαν καί ἐπιδιώκουν νά ἐπισκιάσουν τό ἔργον τῶν ἡρώων μας Πρηκτήρων τοῦ Πολιτισμοῦ μας, μέ τούς ἀναιμικούς καί ψοφοδεεῖς «ἁγίους» των! Καί μέχρι τό 1830 ἀρνοῦνται οἱασδήποτε ἀναφορᾶς καί τιμῆς εἰς τούς Ἐθνικούς μας ἥρωας, ὡς τόν Ἡρακλέα, τόν Θησέα, τόν Περικλέα, τόν Λεωνίδα, τόν Ἀλέξανδρον, τόν Φιλοποίμενα κ.ἄ.π. ἐνῶ... λατρεύουν μετ' αὐταπαρνήσεως τόν ἑβραῖον δολοφόνον τοῦ Ἕλληνος-Παλαιστινίου Κολλιάτου (Γολιάθ)... Δαυίδ, τόν δολοφόνον καί ἄλλων ὄντως ἀνδρείων ἀνδρῶν (Οὐρίας κ.λ.π.) καί ἅρπαγα γυναικῶν ἄλλων!!! Αἱ τοιαῦται πράξεις των σπιλώσεως τῶν Προγόνων ἡμῶν διά τῆς «ρετσινιᾶς» τοῦ ἀφίλου τῆς φυσικῆς τάξεως παρά τῶν δούλων τοῦ Ἰεχωβᾶ ρασοφόρων εἶναι ἄνανδροι. Εἶναι πρόστυχοι. Ἐνῶ τάς ἐκστομίζουν –καί σήμερον– μόνον ἐπίγονοι ὅλων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι προσέβαλον τήν ἀνδρικήν φύσιν!.

Οἱ Ἕλληνες τοῦ σήμερον καί τοῦ χθές, πλήν μιᾶς μικρᾶς ...μειονότητος ἰδιορρύθμων (καί ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΩΝ βιούντων ἐν ἰδιορρύθμοις χώροις, μακράν τῆς τύρβης τῶν πολλῶν, μακράν τῆς κοινωνίας...) ἀγαποῦν τάς Ἑλληνίδας, ὡς τάς ἠγάπων οἱ Φυσιολογικοί Πρόγονοί των. Διά ἀνωμαλίας περί τά γενετήσια ὁ κ. Ἄνθιμος θά πρέπει νά στρέψει ἀλλοῦ τήν προσοχήν του καί τό ἐνδιαφέρον του: εἰς τήν χορείαν ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι κατά τό παρελθόν ἔλεγον μέχρι τό 1830 μ. Α.Τ. πώς: «...Καίτοι Ἕλληνες φαίημεν, οὐκ Ἕλληνες ἐσμέν, ἀλλά χριστιανοί...» (Γεώργιος Κουρτέσης ἤ Σχολάριος ἤ «Γεννάδιος», ὁ ἐθνοπροδότης μέ τά πολλά ἐπώνυμα)!!!

ΠΡΟΣ ΚΕΝΤΡΑ ΛΑΚΤΙΖΟΥΝ

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΤΟ ΗΦΑΝΗΣΑΝ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ Η ΘΕΜΙΣ ΚΑΙ Η ΝΕΜΕΣΙΣ

Δέν πρέπει νά μᾶς προκαλεῖ οὔτε ὁ κ. Ἄνθιμος οὔτε ἄλλος τίς ἐκ τοῦ ἐπισκοπάτου. Ἡμεῖς δέν ἀσχολούμεθα μετ' αὐτῶν. Ἐπιτελοῦμεν τό Ἐθνικόν ἡμῶν Ἱερόν Καθῆκον. Ἀσχολούμεθα μέ τά Πάτρια Θρησκευτικά μας Θέσμια καί Καταπιστεύματα. Δέν ἀσχολούμεθα μέ τά ...κατηχητικά καί τά δόγματα τοῦ ἑβραιοχριστιανισμοῦ. Διότι πᾶν ὅ,τι εἶπεν ἐπ' ἐσχάτων ὁ κ. Ἄνθιμος ἅπτεται τῶν διατάξεων τοῦ Ποινικοῦ Νόμου περί Κακοβούλου Βλασφημίας, περί Καθυβρίσεως Θρησκείας, περί Διαταράξεως Θρησκευτικῆς Συναθροίσεως Θρησκευτῶν Γνωστῆς Θρησκείας (Ὀλυμπιακή Θρησκεία τῶν Ἑλλήνων), περί Περιϋβρίσεως Νεκρῶν («παιδερασταί» κατά κ. Ἄνθιμον, οἱ Ἕλληνες Πρόγονοί μας!), περί **Ἐξυβρίσεως**, περί Ἀπροκλήτου Ἐμπράκτου Ἐξυβρίσε**ως**, περί Δυσφημίσεως, περί Συκοφαντικῆς Δυσφημίσεως κ.λ.π. Αὐτά ἀπό τήν Ποινικήν Πλευράν καί τάς σχετικῶς ἐπαπειλουμένας τιμωρίας κατά τῶν Ποινικῶν Παραβατῶν ἤ τῶν Ἀποστατῶν τῆς Δημοσίας Τάξεως. Καί ἀπό τήν Ἀστικήν τοιαύτην ὑπάρχει πάντοτε τό ἀγώγιμον δικαίωμα τῆς ἱκανοποιήσεως διά Δυσφημιστικάς Διαδόσεις.

Ταῦτα κατά τό παρόν.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ πόλει τοῦ Καδμίλλου Καβείρου

Δημητρίου 15 Ἰουνίου 2002 μ. Α.Τ.

Οἱ Θεοί ἡμῶν μεθ' ἡμῶν

Βασίλειος Γούσιος
Ἕλλην Θρησκευτής

Στό προηγούμενος τεῦχος τοῦ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΥ ὁ «δαίμων» τοῦ τυπογραφείου παρέλειψε τό ὄνομα τοῦ συντάκτου τοῦ ἀφιερώματος στόν Ὑμηττό. Εἶναι ὁ Ν. Νέζης ὁ ὁποῖος μόλις κυκλοφόρησε ἕνα ἐξαίρετο βιβλίο μέ θέμα **«Τά βουνά τῆς Ἀττικῆς».**

Τό βιβλίο «Τά βουνά τῆς Ἀττικῆς» τοῦ ἐρευνητή Ν. Νέζη, Γεν. Γραμματέα τῆς Ἑλληνικῆς Ὁμοσπονδίας Ὀρειβασίας Ἀναρρίχησης, ἀποτελεῖ τόν καρπό πολύχρονων ἐρευνῶν στά ἐξεταζόμενα βουνά καί μελέτης ἑκατοντάδων βιβλίων, ἄρθρων καί χαρτῶν. Στό βιβλίο παρουσιάζονται:
- 20 βουνά, 1300 τοπωνύμια, 50 μοναστήρια,
- 100 σπήλαια-βάραθρα.
- 350 εἴδη χλωρίδας καί πανίδας.
- 575 τίτλοι βιβλίων γιά τήν γεωγραφία, τήν φύση καί τά μνημεῖα τῆς Ἀττικῆς.

Στό κάθε βουνό ἀναφέρονται:
- Ἡ ἐτυμολογία καί τό ἱστορικό τῆς ὀνομασίας του.
- Ἡ ἀρχαία ἱστορία, τά μνημεῖα του καί πλήρη στοιχεῖα γεωγραφίας
- Γεωλογία καί σπήλαια, χλωρίδα, πανίδα.
- Ἀναρριχητικά πεδία καί καταφύγια
- Ὅλα τά μοναστήρια καί τά ἐρημοκκλήσια του.
- Τά μονοπάτια καί οἱ πηγές

καί κάθε ἄλλη σχετική μέ τό βουνό πληροφορία.

Τά κείμενα συνοδεύνται ἀπό: -135 ἔγχρωμες φωτογραφίες. -14 λεπτομερεῖς χάρτες σέ κλίμακα 1:50.000. Τό βιβλίο ἀπευθύνεται στούς ὀρειβάτες, φυσιολάτρες, σπηλαιολόγους, φιλομαθεῖς ἀναγνῶστες καί σέ μελετητές ὅλων τῶν εἰδικοτήτων.
Μπορεῖτε νά τό προμηθευθεῖτε τηλεφωνῶντας στό 52.37.543

ΤΟ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ
ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ
ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΔΙΑΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ
ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΣΑΣ ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ
ΝΑ ΥΙΟΘΕΤΗΣΕΤΕ
ΕΝΑ ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΟΝΟΜΑ
ΤΙΜΩΝΤΑΣ ΤΟ
ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΟΠΩΣ ΔΙΑΔΩΣΕΤΕ
ΑΥΤΟ ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΓΟΝΟΥΣ ΣΑΣ

ΚΑΘΕ ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΟ ΚΑΙ ΙΣΗΜΕΡΙΑ
ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΣΤΟΝ ΧΩΡΟ
ΤΟΥ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΔΟΣΙΕΣ

ΟΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΟΙ
ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΟΥΝ
010.52.37.543 & 010.75.12.156

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

301-302. Ὁ Πάρθος χριστανός προσυλητιστής Γρηγόριος, πού ἀργότερα ἀπεκλήθη «φωτιστής τῆς Ἀρμενίας», κατορθώνει, ἐκμεταλλευόμενος, στή διάρκεια μίας «θεομηνίας», τήν ἀνατολική δεισιδαιμονία, νά βαπτίσει χριστιανό τόν βασιλιᾶ τῆς Ἀρμενίας Τιριδάτ Γ΄ (τόν «Μέγα»). Ὁ Τιριδάτ, ἐμπνεόμενος ἀπό τόν προφήτη Ἐλάϊα (Ἠλία «θεός μου εἶναι ὁ Γιαχβέ») στό Καρμίλλον ὄρος, διατάσσει τήν κατασφαγή τοῦ ἐθνικοῦ ἱερατείου καί τήν μετατροπή ὅλων τῶν Ναῶν τοῦ Μίθρα, τῆς Ἀναΐτιδος, τοῦ Ὁρμοῦσδ καί τῶν διαφόρων Ἑλληνορωμαϊκῶν θεῶν σέ ἐκκλησίες ἤ οἴκους κηρύγματος. Ὅλες οἱ θαυμαστές βιβλιοθῆκες τῆς Ἀρμενίας, ἱδρυθεῖσες πρίν ἀπό αἰῶνες ἀπό τούς Ἑλληνιστές ἡγεμόνες της, πυρπολοῦνται ὡς ...«κιβωτοί δαιμονικῆς γνώσεως». Ὁ Γρηγόριος στέφεται πρῶτος ἐπίσκοπος τῆς χώρας καί πλήθη προσηλυτιστῶν ἀπό τή Συρία συρρέουν στήν Ἀρμενία ἡ ὁποία μετατρέπεται πλέον στό πρῶτο στήν ἱστορία χριστιανικό Κράτος.

309. Σέ ἐπίδειξη δυνάμεως, οἱ σκληροπυρηνικοί χριστιανοί πυρπολοῦν τό Ναό τῆς θεᾶς Φορτοῦνα.

312. Πρώτη καί ὑποκριτική προπαγανδιστική χρήση τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν καιρῷ πολέμου. Στίς 28 Ὀκτωβρίου, ὁ ἡλιολάτρης Φλάβιος Βαλέριος Κωνσταντῖνος κατανικᾶ τόν ἐπίσης ἐθνικό ἀντίπαλό του Μαξέντιο μέ χριστιανικά ἐμβλήματα στίς ἀσπίδες τῶν –κυρίως Γαλατῶν– στρατιωτῶν του. Οἱ ἀνατολικές ἐπαρχίες τῆς Αὐτοκρατορίας δέχονται συνεχεῖς ἐπιθέσεις τοῦ χριστιανοῦ βασιλιᾶ τῆς Ἀρμενίας ὡς ἀντιπερισπασμό στήν προσπάθεια τοῦ Μαξιμίνου Ντέα νά διαλύση τούς χριστιανούς τῶν περιοχῶν πού διοικεῖ.

313. Δεύτερη ὑποκριτική προπαγανδιστική χρήση τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν καιρῷ πολέμου. Ἕνας δηλωμένος ἄθεος (ὁ Λικίνιος) κατανικᾶ, στίς 30 Ἀπριλίου, τόν ἐθνικό Αὔγουστο τῆς Ἀνατολῆς Μαξιμίνο Ντέα. Τά στρατεύματά του μπαίνουν ὡστόσο στή μάχη ψάλλοντας τό «Summe Sancte Deus!» («Ὦ Ἀνώτατε καί Ἅγιε Θεέ!»). Ὁ ἡττημένος Ντέα ἐκδίδει μετά ἀπό μερικές ἡμέρες τό Διάταγμα τῆς Νικομηδείας μέ τό ὁποῖο χορηγεῖται πλήρης θρησκευτική ἐλευθερία σέ ὅλους ὅσους ὑπακούουν ἁπλῶς στή Ρωμαϊκή ἐξουσία. Καταδιωκόμενος ὡστόσο ἀπό τόν Λικίνιο, ὁ Ντέα αὐτοκτονεῖ μετά ἀπό 3-4 μῆνες μέ δηλητήριο. Μετά τόν θάνατό του, ὅλα τά γραπτά καί τά ἀγάλματά του καταστρέφονται ἀπό τόν Λικίνιο καί τούς χριστιανούς. Τό γελοῖο τῆς ἱστορίας ὡστόσο εἶναι ὅτι πέντε ἔτη ἀργότερα ὁ ὑποτιθέμενος «τῶν χριστιανῶν φίλος» Λικίνιος, θά ἡττηθεῖ ἀπό τόν ἡλιολάτρη Κωνσταντῖνο, πάλι στό ὄνομα τοῦ Θεοῦ τῶν χριστιανῶν ἀφοῦ οἱ στρατιῶτες τοῦ τελευταίου, κατά τήν μυθιστορία τουλάχιστον τοῦ Εὐσεβίου, ἔψαλλαν τό «Deus Summus Salvator!» («Ὦ Θεέ Ἀνώτατε Σωτῆρα»). Πρίν συγκρουσθοῦν πάντως μεταξύ τους, μέ τό Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων (γιά τή Δύση), τό ὁποῖο ἦλθε νά συμπληρώση ἐκεῖνο τῆς Νικομηδείας πού εἶχε ἐκδώσει (γιά τήν Ἀνατολή) ὁ Μαξιμίνος Ντέα, οἱ Αὔγουστοι Λικίνιος καί Φλάβιος Βαλέριος Κωνσταντῖνος ἐγγυῶνται καί αὐτοί πλήρη θρησκευτική ἐλευθερία σέ ὅλους ὅσους ὑπακούουν στή Ρωμαϊκή ἐξουσία.

Οἱ χριστιανοί, πολυάριθμοι πιά καί ἔχοντας πρό πολλοῦ σταματήσει τά κηρύγματά τους κατά τῆς δημοσίας τάξεως καί τοῦ στρατοῦ, ὑποτίθεται ὅτι ἀπολαμβάνουν πλέον τά ἴδια δικαιώματα μέ τούς ἐθνικούς. Αὐτοί ὡστόσο δέν ἀρκοῦνται ἐκεῖ, ἀλλά ἐκμεταλλεύονται τήν εὔνοια τοῦ Κωνσταντίνου, πού ἐλέγχεται ἀπολύτως ἀπό τήν ἀρνητική πρός τίς ἐθνικές λατρεῖες μητέρα του,γιά νά καταστρέψουν ΟΛΕΣ τίς ἄλλες λατρεῖες. Ὁ ἐπίσκοπος Εἰρηναῖος εἶχε ἄλλωστε ἤδη διακηρύξει ὅτι οἱ χριστιανοί «δέν χρειάζονται τούς νόμους, διότι βρίσκονται πολύ ὑπεράνω αὐτῶν». Ὁ («Ἅγιος») Ἀντώνιος τῆς Αἰγύπτου, ἱδρυτής τοῦ μοναχισμοῦ, προτρέπει ἤδη ἀνοικτά σέ ἄμεσο ἀφανισμό τοῦ «εἰδωλολατρικοῦ» κόσμου μέ... φωτιά(....).

314. Ἀμέσως μετά τήν νομιμοποίησή της ἀπό τόν ἡλιολάτρη Ρωμαῖο Αὐτοκράτορα Φλάβιο Βαλέριο Κωνσταντῖνο, ἡ Χριστιανική Ἐκκλησία ἀρχίζει τήν ἐπίθεσή της κατά τῶν θρησκειῶν τῶν ἐθνικῶν. Ἡ Σύνοδος τῆς Ἀγκύρας ταυτίζει πτυχές τῆς λατρείας τῆς Θεᾶς Ἀρτέμιδος (Diana) μέ... μαγεία καί.... λατρεία τοῦ Σατανᾶ τῶν χριστιανῶν.

315. Στίς 13 Αὐγούστου (Ζωναράς Annales, Bibliotheca Haglographica Graeca 365 καί Χρονικό Γεωργίου Μοναχοῦ XI, 1) γίνεται διαγωνισμός ἀνάμεσα σέ δέκα Ἑβραίους ραβίνους καί τόν ἐκ Ρώμης γνωστό «ἐξορκιστή» ἐπίσκοπο Συλβέστρο γιά τό ἄν ὁ αὐτοκράτωρ καί ἡ μητέρα του Ἑλένη θά ἀσπασθοῦν τήν Ἰουδαϊκή Ὀρθοδοξία ἤ τόν σχισματικό Χριστιανισμό. Ἡ θαυματοποιΐα τοῦ Συλβέστρου ἀποδεικνύεται πιό δυνατή καί ἐντυπωσιάσας τήν Ἑλένη γίνεται ὁ προσωπικός της «πνευματικός».

319. Ὁ Κωνσταντῖνος ἐκδίδει διάταγμα μέ τό ὁποῖο ἀπαλλάσσει πλήρως τήν Ἐκκλησία ἀπό φόρους καί τούς χριστιανούς κληρικούς ἀπό στρατιωτικές ὑποχρεώσεις.

324. Ὁ Κωνσταντῖνος ἀνακηρύσσει τόν Χριστιανισμό μόνη ἐπίσημη λατρεία τῆς Αὐτοκρατορίας.

Λεηλατεῖ τό Μαντεῖο τοῦ Διδυμαίου Ἀπόλλωνος καί θανατώνει μέ βασανιστήρια ὅλους τούς ἱερεῖς του μέ τήν κατηγορία τῆς ἐσχάτης προδοσίας. Στό ἱερό ὄρος Ἄθως ἐξαπολύεται μέγας διωγμός κατά τῶν ἐθνικῶν καί καταστρέφονται ὅλα τά ἐκεῖ Ἑλληνικά ἱερά.

326. Μέ προτροπή τῆς μητέρας του Ἑλένης, ὁ Κωνσταντῖνος δολοφονεῖ τήν σύζυγό του Φαῦστα. Ἡ Ἑλένη φεύγει μέ τούς «πνευματικούς» της γιά τήν Ἱερουσαλήμ, ὅπου, παρά τό ὅτι οἱ νόμοι τῶν Ἰουδαίων προέβλεπαν τήν καύση ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν σταυρῶν μετά τίς θανατώσεις, ἡ Ἑλένη, καί ὅπως βεβαίως θά ἰσχυρισθῆ ἡ χριστιανική γραμματεία 114 χρόνια ἀργότερα, «ἀνακάλυψε» (μέ τή βοήθεια φυσικά Ἑβραίων ραβίνων!!) ἄθικτο τόν λεγόμενο «Τίμιο Σταυρό» πού πάνω του εἶχε σταυρωθεῖ σύμφωνα μέ τήν χριστιανική παράδοση ὁ ραβί Τζεσουά. Μέ προτροπή τῆς Ἑλένης, ὁ υἱός της ἐκθεμελιώνει τό Ἱερό τοῦ Θεοῦ Ἀσκληπιοῦ στίς Αἰγές τῆς Κιλικίας καί χρησιμοποιεῖ τούς κίονές του στήν κατασκευή ἐκκλησιῶν. Ἐπίσης, καταστρέφει τόν Ναό τῆς Θεᾶς Ἀφροδίτης πάνω στόν ὑποτιθέμενο τάφο τοῦ ραβί Τζεσουά, ἀλλά καί ἄλλους τῆς ἰδίας Θεᾶς ὅπως λ.χ. στήν Ἀφάκα Λιβάνου, τήν Μάμβρη, τήν Φοινίκη καί τή Βααλβέκ (Ἡλιόπολη).

330. Οἱ χριστιανοί λεηλατοῦν καί πυρπολοῦν στό Bayeux τό ἱερό τοῦ κελτορωμαϊκοῦ Θεοῦ Βαλένου Ἀπόλλωνος καί λυντσάρουν τούς ἱερεῖς του. Ὁ Κωνσταντῖνος, σέ ἡμερομηνία πού τοῦ ὑπέδειξαν οἱ ἀστρολόγοι (11 Μαΐου, «Ἥλιος στόν Τοξότη μέ ἐπιρροές Καρκίνου, ἄρα μία πόλη θρησκευτική») μεταφέρει τήν πρωτεύουσα τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἀνατολικά, στήν ἱδρυθεῖσα ἀπό αὐτόν Κωνσταντινούπολη, τήν ὁποία διακοσμεῖ λεηλατῶντας τά Ἱερά τῶν ἐθνικῶν.

331. Ὁ Κωνσταντῖνος συνεχίζει τήν καταλήστευση τῶν Ἱερῶν τῶν ἐθνικῶν σέ ὁλόκληρη τήν Αὐτοκρατορία. Παραβιάζονται τά θησαυροφυλάκια ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν «εἰδωλολατρικῶν» Ναῶν.

335. Ἐγκαίνια τῆς Ἐκκλησίας τοῦ... «Ἁγίου Τάφου», ὁ ὁποῖος κτίσθηκε στή θέση τοῦ Ναοῦ τῆς Θεᾶς Ἀφροδίτης πού ὁ Κωνσταντῖνος κατέστρεψε τό 326-327. Γιά τόν διάκοσμό του λεηλατοῦνται ὅλα τά ἐθνικά Ἱερά τῆς Παλαιστίνης καί τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Μέ εἰδικό αὐτοκρατορικό διάταγμα σταυρώνονται ὡς... ὑπαίτιοι τῆς κακῆς συγκομιδῆς ἐκείνου τοῦ ἔτους (...) ὅλοι οἱ «μάγοι καί μάντεις», καί ἀνάμεσά τους μαρτυρεῖ ὁ νεοπλατωνικός φιλόσοφος Σώπατρος πού εἶχε προσωπικά ἐπιχειρήσει νά ξαναφέρη τόν Κωνσταντῖνο στόν ἐθνισμό μέσῳ τῆς φιλοσοφίας καί εἶχε συγκεντρώσει πάνω του τό μίσος τῶν χριστιανῶν αὐλικῶν.

337. Ὁ ἑτοιμοθάνατος Κωνσταντῖνος βαπτίζεται ἀπό τόν ἀρειανό ἐπίσκοπο Εὐσέβειο Νικομηδείας.

341. Ὁ αὐτοκράτωρ Φλάβιος Ἰούλιος Κωνστάντιος κηρύσσει διωγμό «κατά τῶν μάντεων καί τῶν Ἑλληνιζόντων». Πολλοί ἐθνικοί φυλακίζονται ἤ ἐκτελοῦνται.

346. Μέγας διωγμός στήν Κωνσταντινούπολη κατά τῶν ἐθνικῶν. Ὁ ρήτωρ Λιβάνιος ἐξορίζεται μέ τήν κατηγορία τῆς «γοητείας» (μαγείας).

353. Ἔδικτο τοῦ Κωνσταντίου ἀπαγορεύει ἐπί ποινῇ θανάτου τήν λατρεία διά θυσιῶν καί ἀγαλμάτων.

354. Νέο ἔδικτο τοῦ Κωνσταντίου ἐπαναλαμβάνει τήν ἀπαγόρευση ἐπί ποινῇ θανάτου τῆς λατρείας διά θυσιῶν καί ἀγαλμάτων καί διατάσσει τό σφράγισμα ὅλων τῶν ἐθνικῶν Ἱερῶν ἤ τή βεβήλωσή τους μέ παράδοσή τους σέ χαρτοπαῖκτες καί πόρνες γιά κυβευτήρια ἤ πορνοστάσια. Ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης Λιβέριος (Liberius) ὁρίζει τόν ἑορτασμό τῆς γεννήσεως τοῦ ραβί Τζεσουά στίς 25 Δεκεμβρίου, ἡμέρα κατά τήν ὁποία οἱ ἐθνικοί ἑόρταζαν παλαιότερα τή γέννηση τοῦ Θεοῦ Ἀνικήτου Ἡλίου (Sol Invictus).

355. Χορηγεῖται ἀπό τόν αὐτοκράτορα Φλάβιο Ἰούλιο Κωνστάντιο πλήρης ἀσυλία τῶν χριστιανῶν ἐπισκόπων ἀπέναντι στά ὅποια δικαστήρια.

Ἐξῆλθε νικῶν ὁ Ναζωραῖος, φέρων τόξο, ἔφιππος ἵνα νικήση εἰδωλολάτρας, αἱρετικούς καί ἐθνικούς

354. Νέο ἔδικτο τοῦ Κωνσταντίου μέ τό ὁποῖο «ἐπιβάλλει αὖθις τήν ποινή τοῦ θανάτου εἰς τούς θύοντας... καί τά Ἱερά καί τούς Ναούς τούς μέν ἔκλεισε τούς δέ κατέσκαψε» ὅπως γράφει ὁ Λιβάνιος. Σέ ὅλη τήν Αὐτοκρατορία στήνονται ἀσβεστοκάμινα δίπλα στά ἐθνικά Ἱερά ὅπου μετατρέπεται σέ ἀσβέστη ἡ γλυπτική καί ἀρχιτεκτονική τῶν εἰδωλολατρῶν. Ἀρχίζουν οἱ πρῶτες πυρπολήσεις μεγάλων βιβλιοθηκῶν.

356. Ὁ Κωνστάντιος διά νόμου ἐπιβάλλει τό κλείσιμο ὅλων τῶν «εἰδωλολατρικῶν ναῶν». Ταυτόχρονα ἀπαγορεύει φυσικά καί τίς θυσίες πού ἐτελοῦντο σ' αὐτούς. Ἡ ποινή γιά τούς παραβάτες εἶναι ὁ θάνατος.

357. Ὁ Κωνστάντιος θέτει ἐκτός νόμου ἐπί ποινῇ θανάτου ὅλες τίς μαντικές μεθόδους, συμπεριλαμβανομένης καί τῆς Ἀστρολογίας. Σέ ἐπίσκεψή του στή Ρώμη σφραγίζει τό Ναό τοῦ Θεοῦ Ἀπόλλωνος, φυλακίζει τούς ἱερεῖς καί ἀφαιρεῖ τόν βωμό τῆς Νίκης ἀπό τήν αἴθουσα συνεδριάσεων τῆς Συγκλήτου. Ἡ Θεά Νίκη (Βικτόρια) ἀποτελοῦσε ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Διοκλητιανοῦ «284-305» τμῆμα τῆς ἀνωτάτης Τριάδος (Jupiter, Hercules, Victoria) τοῦ Πανθέου τῶν ἐθνικών.

359. Ἡ λατρεία τῶν Διοσκούρων κηρύσσεται ἐκτός νόμου ὡς... «μαγική», θανατώνονται οἱ ἱερεῖς της καί κλείνονται τά Ἱερά της. Στή Σκυθόπολη τῆς Συρίας στήνονται τά πρῶτα «στρατόπεδα θανάτου», ὀργανωμένα δηλαδή κέντρα βασανισμοῦ καί θανατώσεως τῶν ἐθνικῶν.

360. Στό Παρίσι, τό Φεβρουάριο τοῦ 360, ὁ 28χρονος Καίσαρ καί Ὕπατος Κλαύδιος Ἰουλιανός, σπουδαγμένος στίς φιλοσοφικές σχολές τῶν Ἀθηνῶν (355) νικητής τῶν Ἀλαμανῶν, τῶν Σαλίων Φράγκων καί τῶν Χαμαβῶν στίς τέσσαρες «Γαλατικές ἐκστρατεῖες» του (356-359), στέφεται Αὐτοκράτωρ ἀπό τίς Ρωμαϊκές λεγεῶνες.

361-363. Κήρυξη πλήρους ἀνεξιθρησκείας ἀπό τόν αὐτοκράτορα Ἰουλιανό πού μπαίνει στήν Κωνσταντινούπολη στίς 11 Δεκεμβρίου τοῦ 361. Ὁ Γρηγόριος Ναζιανζηνός (Invective versus Julianus,I 58-61) διαμαρτύρεται ὅτι στέρησε τούς χριστιανούς τῆς πόλεως ἀπό τήν... χαρά τοῦ μαρτυρίου (...).

363. Ὁ Ἰουλιανός διατάσσει τήν ἀπομάκρυνση ἀπό τό Ναό τοῦ Ἀπόλλωνος στή Δάφνη τῆς Ἀντιοχείας τοῦ μιάσματος τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Βαβύλα (ἐπισκόπου Ἀντιοχείας πού ὑποτίθεται ὅτι εἶχε μαρτυρήσει ἐπί Δεκίου, ἀλλά στήν πραγματικότητα εἶχε ἐκτελεστεῖ ἀπό τόν χριστιανό αὐτοκράτορα Φίλιππο τόν Ἄραβα ἐπειδή, ὡς ἐπιτίμιο γιά τήν δολοφονία τοῦ Γορδιανοῦ, τοῦ εἶχε ἀρνηθεῖ τήν «θεία κοινωνία», Lieu, 1989, σελ. 48). Χριστιανοί ἐμπρηστές πυρπολοῦν τό Ναό μετά τήν ἀπομάκρυνση τῶν λειψάνων. Στίς 26 Ἰουνίου, ὁ Ἰουλιανός δολοφονεῖται ἄνανδρα ἀπό χριστιανό ἀκόλουθό του, ἐνῶ πολεμᾶ κατά τῶν Περσῶν.

364. Στίς 11 Σεπτεμβρίου ἐκδίδεται ἔδικτο μέ τό ὁποῖο ἀπαγορεύεται ἡ ἐθνική λατρεία ἐπί ποινῇ θανάτου. Στά χρησιμοποιούμενα βασανιστήρια κατά τῶν ἐθνικῶν προστίθεται ὁ κατακομματιασμός τῶν πλευρῶν μέ σιδερένια ἄγκιστρα. Μέ θάνατο τιμωροῦνται καί οἱ σπλαχνοσκοπήσεις: sileat omnibus perpetuo divinandi curiositas («γιά νά πάψει διά παντός ἡ μαντική περιέργεια»). Μέ τρία διατάγματα (τῆς 4ης Φεβρουαρίου, 9ης Σεπτεμβρίου καί 23ης Δεκεμβρίου) ξανακατάσχονται οἱ περιουσίες τῶν ἐθνικῶν Ἱερῶν πού εἶχαν ἐπιστραφεῖ ἀπό τόν Ἰουλιανό καί ἀπαγορεύονται ἀκόμη καί οἱ ἰδιωτικές σπονδές, θυσίες καί ἐπωδές. Ἡ Σύνοδος τῆς Λαοδικείας εἰσηγεῖται τήν ποινή τοῦ θανάτου γιά ἀστρολόγους καί τούς χριστιανούς πού ἑορτάζουν τά Σάββατα.

365. Ἔδικτο τῆς 17ης Νοεμβρίου ἀπαγορεύει στούς ἐθνικούς ἀξιωματικούς νά διατάσσουν χριστιανούς στρατιῶτες.

367. Ὁ ἐθνικός Βέττιος Ἀγόριος Πραιτεξτάτος ἀναστυλώνει στή Ρώμη μέ δικά του ἔξοδα καί παρά τίς διαμαρτυρίες τοῦ Πάπα, τό Ἱερό τῶν Δώδεκα Ὀλυμπίων Θεῶν.

370. Ὁ αὐτοκράτωρ Βάλης ἐξαπολύει μεγάλο διωγμό κατά τῶν ἐθνικῶν σέ ὁλόκληρη τήν Ἀνατολική Αὐτοκρατορία μέ κέντρο τήν Ἀντιόχεια (ὅπου μαρτυροῦν ὁ πρώην κυβερνήτης Φιδούστιος, οἱ ἱερεῖς Ἰλάριος καί Πατρίκιος κ.ἄ.). Σωροί βιβλίων καίγονται στίς πλατεῖες καί θανατώνονται ἢ βασανίζονται χιλιάδες ἀθῶοι ἄνθρωποι πού ἁπλῶς ἀρνοῦνται νά προδώσουν τήν λατρεία τῶν προγόνων τους. Στά θύματα τοῦ διωγμοῦ συμπεριλαμβάνονται καί ὅλοι οἱ ἐπιφανεῖς συνεργάτες τοῦ Ἰουλιανοῦ (Ὀρειβάσιος, Σαλλούστιος, Πηγάσιος, κ.ἄ.). Μετά ἀπό φρικτά βασανιστήρια καίγεται ζωντανός ὁ φιλόσοφος Σιμωνίδης καί ἀποκεφαλίζεται, στίς 12 Μαρτίου, ὁ φιλόσοφος Μάξιμος.

370-371. Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Δύσεως Βαλεντινιανός πού «μισοῦσε τούς καλοντυμένους, τούς μορφωμένους, τούς πλούσιους καί τούς εὐγενεῖς» (ὅπως ὑπογραμμίζει ὁ ἱστορικός Ἀμμιανός Μαρκελλῖνος), ἐξαπολύει μεγάλο διωγμό, κατά τῶν Ρωμαίων ἐθνικῶν. Χιλιάδες ἐξορίζονται, βασανίζονται ἢ θανατώνονται καί ὅλων ἡ περιουσία κατάσχεται καί ἀποδίδεται στήν Ἐκκλησία.

372. Ὁ κατεχόμενος ἀπό ὑστερικό φόβο πρός τήν μαγεία αὐτοκράτωρ Βάλης, ἐξουσιοδοτεῖ τόν ἀνθύπατο Ἀσίας Φῆστο νά ἀφανίσει ὅλους τούς ἐθνικούς καί τά ἔργα τους. Ἔντρομοι οἱ ἄνθρωποι ἀρχίζουν νά καῖνε μόνοι τους τίς βιβλιοθῆκες τους γιά νά γλυτώσουν. Οἱ ὑπόλοιποι παραδίδονται στούς δήμιους.

373. Ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἀπαγόρευση τῶν μαντικῶν πρακτικῶν καί τῆς Ἀστρολογίας. Πρωτοχρησιμοποιεῖται ὁ ὅρος pagani (παγανιστές, ἄνθρωποι τῆς ὑπαίθρου) ὡς ταπεινωτικός προσδιορισμός τῶν ἐθνικῶν.

375. Ὁ «Ἅγιος» Μαρτῖνος ὁλοκληρώνει τήν καταστροφή τῶν ἐθνικῶν Ἱερῶν τῆς Γαλατίας καί κτίζει πάνω στά ἐρείπια μοναστήρια. Οἱ χριστιανοί τῆς Ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας κλείνουν τό Ἀσκληπιεῖο τῆς Ἐπιδαύρου καί ποινικοποιοῦν ἀκόμη καί τίς παράλληλες ἐκδηλώσεις τῆς λατρείας, συμπεριλαμβανομένων τῶν θεατρικῶν παραστάσεων.

376. Ὁ ἄβουλος αὐτοκράτωρ τῆς δύσεως Γρατιανός ἐπιτρέπει στήν χριστιανική κοινότητα τῆς Ρώμης νά καταστρέψη πολλά Μιθραῖα καί Ἱερά τῶν παραδοσιακῶν ἐθνικῶν λατρειῶν μέσα στήν «Αἰώνια Πόλη», καταργεῖ τό ἀφορολόγητο τῶν κτημάτων πού ἀνήκουν στά «εἰδωλολατρικά» ἱερατεῖα, ἀπαγορεύει τήν κληροδότηση νέων περιουσιῶν σέ αὐτά καί κατάσχει ὅλη τήν κινητή τους περιουσία. Ἐπίσης, ὑπό τήν καθοδήγηση τῶν ἐπισκόπων Ἀμβροσίου καί Δαμάσου διατάσσει τήν νέα ἀπομάκρυνση τοῦ Βωμοῦ τῆς Νίκης ἀπό τήν αἴθουσα συνεδριάσεων τῆς συγκλήτου ὅπου τόν εἶχε ἐπανατοποθετήσει ὁ Ἰουλιανός. Ἐπίσης ἀπαρνεῖται δημοσίως τόν τίτλο του Pontifex Maximus, ὡς ἀξίωμα τῶν «εἰδωλολατρῶν». Τό ἀποκηρυχθέν ἀξίωμα ὡστόσο ἰδιοποιεῖται ἀμέσως ὁ ἐπίσκοπος Δάμασος καί ἀπό ἐκεῖ περνᾶ ἔκτοτε στήν Παποσύνη τῆς Ρώμης.

378. Μέ νόμο τοῦ χριστιανοῦ ἐπάρχου τοῦ Πραιτωρίου Γράκχου καί προγραφή ὅλων τῶν ἱερέων τοῦ Θεοῦ Μίθρα, τά ἀνά τήν αὐτοκρατορία «Μιθραῖα» κατεστρέφονται ἀπό τούς χριστιανούς μέ φωτιά καί θάβονται.

379. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως υἱοθετεῖ τήν 25η Δεκεμβρίου τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης Λιβερίου (354) γιά τόν ἑορτασμό τῆς γεννήσεως τοῦ ραβί Τζεσουά στίς 25 Δεκεμβρίου.

380. Στίς 27 Φεβρουαρίου, ὁ αὐτοκράτωρ Φλάβιος Θεοδόσιος ἀπαγορεύει ὅλες τίς θρησκεῖες πλήν τῆς χριστιανικῆς. Ὅλοι οἱ μή χριστιανοί χαρακτηρίζονται στό ἑξῆς «σιχαμεροί, αἱρετικοί, μωροί καί τυφλοί». Ὁ ἐπίσκοπος Μεδιολάνου Ἀμβρόσιος ἐξουσιοδοτεῖται νά καταστρέψη ὅλους τούς Ναούς τῶν ἐθνικῶν καί νά κτίση ἐπάνω στά θεμέλιά τους ἐκκλησίες. Οἱ ἀρχηγοί μερικῶν γοτθικῶν φυλῶν βαπτίζονται χριστιανοί. Καθοδηγούμενος ἀπό τό μισαλλόδοξο ἱερατεῖο, ὁ χριστιανικός ὄχλος ἐπιτίθεται στό Ἑλληνικό Ἱερό τῆς Ἐλευσῖνος, τό βεβηλώνει καί ἀπειλεῖ νά λυντσάρη τούς ἱερεῖς Νεστόριο καί Πρίσκο. Ὁ 95χρονος Ἱεροφάντης Νεστόριος, γεμᾶτος θλίψη καί ἀγανάκτηση, ἀνακοινώνει τό ὁριστικό τέλος τῶν πανάρχαιων Ἐλευσινίων Μυστηρίων καί τήν ἀπαρχή τῆς ἐπί γῆς βασιλείας τοῦ πνευματικοῦ σκότους. Ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος ἀποκαλεῖ σέ διάταγμά του «παράφρονες» ὅλους ὅσους διαφωνοῦν μέ τό χριστιανικό δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος καί ἀπαγορεύει κάθε διαφωνία μέ τίς θελήσεις τῆς Ἐκκλησίας.

381. Μέ νέο νόμο ὁρίζεται, ὅτι οἱ Χριστιανοί πού θά ἐπέστρεφαν στήν Ἑλληνική θρησκεία θά ἐτιμωροῦντο μέ στέρηση τῶν πολιτικῶν τους δικαιωμάτων. Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἔρχεται νά ὁλοκληρώσει τό ἔργο τοῦ Κωνστάντιου μέ τήν συστηματική λαφυραγώγηση τῶν ἱερῶν καί τῶν ναῶν τῶν Ἑλλήνων. Ἔτσι πολλά φημισμένα ἔργα τέχνης πῆραν τόν δρόμο γιά τά χυτήρια καί τήν καταστροφή. Οὔτε οἱ ὀρειχάλκινες πύλες τους οὔτε οἱ πλάκες τῆς στέγης των γλύτωσαν. Στήν συνέχεια ὁ Κωνσταντῖνος θέλοντας νά ἐπισημοποιήση ἀκόμα περισσότερο τίς ἐνέργειές του προχώρησε καί στόν διορισμό δύο ἐπιτρόπων, πού ἀντικειμενικός τους στόχος ἦταν ἡ δήμευση ὅλων τῶν χρυσῶν ἀντικειμένων τῶν ναῶν καί ἡ ἀφαίρεση ἀκόμα καί τῆς ἐξωτερικῆς ἐπένδυσης τῶν λατρευτικῶν ἀγαλμάτων καί ἡ δήμευση τῶν κτημάτων τῶν ναῶν.

381. Στίς 2 Μαΐου ἐκδίδεται ἀπό τόν Θεοδόσιο ὁ νόμος κατά τῶν «ἀποστατῶν» πού τιμωρεῖ μέ πλήρη στέρηση ἀτομικῶν δικαιωμάτων ὅλους τούς πρώην χριστιανούς πού ἀπογοητευμένοι ἀπό τήν χριστιανική μισαλλοδοξία ἀποκηρύσσουν μαζικά τήν κρατοῦσα θρησκεία καί ἐπιστρέφουν στήν ἀνεκτική καί καταφάσκουσα ζωή, τήν ἐθνική καί παραδοσιακή λατρεία.

381. Στίς 21 Δεκεμβρίου, ἐκδίδεται ἔδικτο τοῦ Θεοδοσίου μέ τό ὁποῖο ἀπαγορεύεται κάθε θυσία ἤ ἁπλή ἐπίσκεψη σέ ἐθνικούς Ναούς. Κῦμα λεηλασιῶν, βεβηλώσεων, πυρπολήσεων καί κάθε εἴδους καταστροφῶν σαρώνει ἀπό ἄκρου σέ ἄκρο τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας τούς Ναούς, τά μνημεῖα καί τίς βιβλιοθῆκες τῶν Ἐθνικῶν. Στήν Κωνσταντινούπολη μετατρέπεται σέ πορνοστάσιο ὁ Ναός τῆς Θεᾶς Ἀφροδίτης καί σέ ἀποθῆκες οἱ Ναοί τοῦ Ἡλίου καί τῆς Ἀρτέμιδος.

382. Στίς χριστιανικές ἐκκλησίες καθιερώνεται τό «ἀλληλούϊα» (hallelu-Jah) δηλαδή «δόξα στόν Ἰαχωβᾶ». Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Δύσεως Γρατιανός διατάσσει τό σβήσιμο τῆς «αἰωνίας» Ἱερᾶς Πυρᾶς τῆς Θεᾶς Βέστα καί τόν διωγμό τῶν ἱερειῶν της. Ἡ μεγάλη περιουσία τῶν φυλακισμένων Ἑστιάδων, μεταβιβάζεται στήν ἐκκλησία.

Τό δόγμα τοῦ «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθῆ» ἔχει καταργηθεῖ ἀπό τό οἰκουμενικό πατριαρχεῖο. Ἡ εἴσοδος στήν ὀρθή δόξα τοῦ Χριστιανισμοῦ γίνεται μέ ἀνορθόδοξο τρόπο. Στήν εἰκόνα μας φαίνεται καθαρά ἕνας ἀπό αὐτούς τούς τρόπους (Μαδρίτη - ἐθνική Βιβλιοθήκη)

384. Οἱ ἐθνικοί Βέτιος Ἀγόριος Πραιτεξτάτος (ἔπαρχος Πραιτωρίου) καί Αὐρήλιος Σύμμαχος (ἔπαρχος ἄστεως), ἐξουσιοδοτημένοι ἀπό τήν Σύγκλητο, κάνουν ἔκκληση στόν διάδοχο τοῦ Γρατιανοῦ Βαλεντινιανό Β´ νά παλινορθώση τόν Βωμό τῆς Νίκης. Ὁ ἐπίσκοπος Ἀμβρόσιος ἀπειλεῖ μέ ἀφορισμό τόν νεαρό αὐτοκράτορα καί τό αἴτημα ἀπορρίπτεται. Ὁ φωτισμένος Πραιτεξτάτος πεθαίνει ἀπό τήν θλίψη του λίγους μῆνες ἀργότερα. Ὁ Θεοδόσιος διορίζει ὕπαρχο Ἀνατολῆς τόν φανατικό Μάτερνο Κυνήγιο πού ἐπιστρατεύει, σέ συνεργασία μέ τούς ἀνά τόπους ἐπισκόπους, στρατιές μοναχῶν καί λαϊκῶν γιά τήν καταστροφή τῶν ἐθνικῶν Ναῶν τῆς Βορείου Ἑλλάδος καί τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

385-388. Ὁ Μάτερνος Κυνήγιος καί ἐπίσκοπος («Ἅγιος») Μάρκελλος, καταστρέφουν ἀμέτρητα Μικρασιατικά Ἱερά. Ἀνάμεσά τους καί ὁ Ναός τῆς Ἐδέσσης, τά Καβείρεια Ἴμβρου, ὁ Ναός τοῦ Ἀπαμείου Διός, τό Διδυμαῖο Ἱερό, ὅλα τά Ἱερά τῆς Παλμύρας κ.ἄ. Στά στρατόπεδα θανάτου τῆς Σκυθοπόλεως μαρτυροῦν μυριάδες ἀθῷοι ἄνθρωποι: «Καί ἀπό τά πιό ἀπομακρυσμένα σημεῖα τῆς Αὐτοκρατορίας σέρνονταν δεμένοι μέ ἁλυσίδες ἀμέτρητοι πολῖτες κάθε ἡλικίας καί κάθε κοινωνικῆς τάξεως. Καί ἀπό αὐτούς πολλοί πέθαιναν στήν διαδρομή ἤ στίς ἀνά τόπους φυλακές. καί ὅσοι κατόρθωναν νά ἐπιζήσουν, κατέληγαν στήν Σκυθόπολη, μία ἀπόκεντρη πόλη τῆς Παλαιστίνης, ὅπου εἶχαν στηθεῖ τά ὄργανα τῶν βασανιστηρίων καί τῶν ἐκτελέσεων» γράφει ὁ Ἀμμιανός Μαρκελλῖνος.

386. Νόμος τῆς 16ης Ἰουνίου ἀπαγορεύει κάθε φροντίδα τῶν ἔρημων ἐθνικῶν Ἱερῶν. Νέες συλλήψεις ἐθνικῶν καί πυρπολήσεις ἰδιωτικῶν βιβλιοθηκῶν.

387. Ἀπαγορεύονται ἀπό τόν αὐτοκράτορα τῆς Δύσεως Βαλεντινιανό οἱ τελευταῖες ἐθνικές ἑορτές τῶν Ρωμαίων. Ὁ ἐπίσκοπος Μεδιολάνων (Μιλάνου) Ἀμβρόσιος ἀποκτᾶ πλήρη πνευματικό ἔλεγχο πάνω στόν αὐτοκράτορα τῆς Ἀνατολῆς Θεοδόσιο.

388. Ἀπαγορεύονται ἀπό τόν αὐτοκράτορα Θεοδόσιο ὅλες οἱ δημόσιες συζητήσεις γιά θρησκευτικά ζητήματα. Ὁ γηραιός ρήτωρ Λιβάνιος δικάζεται μαζί μέ ἄλλους ἐθνικούς γιά... «μαγεία» ἀλλά ἀθωώνεται ἀπό τόν ἐθνικό δικαστή Τατιανό. Μετά τήν ἀθώωσή του στέλνει στόν Θεοδόσιο τήν ἔκκληση «Ὑπέρ τῶν Ἱερῶν» μέ τήν ὁποία τόν παρακαλεῖ νά σταματήση τήν καταστροφή τῶν ἐθνικῶν Ναῶν.

389. Κηρύσσεται ἐκτός νόμου κάθε μή χριστιανική μέθοδος χρονολογήσεως. Πλήθη μοναχῶν τῆς ἐρήμου εἰσβάλλουν στίς πόλεις τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καί καταστρέφουν μέ μανία ἀγάλματα, βωμούς καί Ἱερά, λυντσάρουν ἐθνικούς καί πυρπολοῦν βιβλιοθῆκες. Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Θεόφιλος κινητοποιεῖ τόν φανατισμένο χριστιανικό ὄχλο γιά νά κάνη μεγάλους διωγμούς κατά τῶν ἐθνικῶν. Μετατρέπει σέ ἐκκλησία τόν Ναό τοῦ Θεοῦ Διονύσου, πυρπολεῖ τό Μιθραῖο καί καταστρέφει τόν Ναό τοῦ Διός. Ὁ ἱερεύς τοῦ Διός, Ἑλλάδιος, γλυτώνει τό λυντσάρισμα σκοτώνοντας 9 ὀχλοκρᾶτες. Ὁ ὄχλος διαπομπεύει ἀνά ὁμάδες τούς ἐθνικούς ἱερεῖς σκοτώνοντάς τους στή συνέχεια μέ λιθοβολισμό. Τά ἱερά σύμβολα καί ἀγάλματα παραδίδονται στή χλεύη τῶν χριστιανῶν περιφερόμενα πάνω σέ γαϊδούρια προτοῦ καταστραφοῦν.

Δεκέμβριος τοῦ 390. Ὁ Γότθος στρατηγός Βοθέριχος, ἀρχηγός τῆς Βυζαντινῆς φρουρᾶς τῆς Θεσσαλονίκης, προσπαθεῖ νά ἐπιβάλη τόν ἐκχριστιανισμό τῶν Ἑλλήνων κατοίκων τῆς πόλεως. Ἀποτέλεσμα, ἡ ἐξέγερσις τοῦ λαοῦ πού προσπαθοῦσε ἀπεγνωσμένα νά κρατήση τήν ταυτότητά του. Ἡ Γοτθική φρουρά τῆς πόλεως στήν ἀρχή αἰφνιδιάζεται καί πολλοί ἀξιωματικοί καί στρατιῶτες σκοτώνονται. Ὅταν ὅμως ὁ Θεοδόσιος πληροφορεῖται τό συμβάν, μέ δόλιο τρόπο, τάχα γιά νά ἐξευμενίση τά ὀξυμένα πνεύματα, καλεῖ τόν λαό τῆς πόλεως στόν ἱππόδρομο, γιά νά παρακολουθήσουν δῆθεν τήν ἱπποδρομία. Ἐκεῖ μέσα μόνο σέ 3 ὧρες κατασφάζει μέ τήν βοήθεια τῶν Γότθων πάνω ἀπό 7.000 (κατ' ἄλλους 15.000) Ἕλληνες, πού δέν ἤθελαν νά βαπτισθοῦν. Βέβαια κανονικά ἡ ἐκκλησία καταδικάζει τόν Θεοδόσιο γιά τήν γενοκτονία αὐτή, γιά νά προλάβη νέες ταραχές καί γενικευμένη ἐξάπλωση τῆς ἐξέγερσης σέ ὅλη τήν αὐτοκρατορία. Τοῦ ἐπέβαλε τήν τιμωρία νά μή

μπορῆ νά μπῆ στήν Ἐκκλησία γιά ἕνα χρονικό διάστημα καί νά μετανοιώση γιά τήν πράξη του.

390. Οἱ μισάνθρωποι μοναχοί παραμένουν στίς πόλεις καί τρῶνε τίς περιουσίες τῶν θυμάτων τῶν ἐθνικῶν, ἀλλά ἐπεκτείνουν τήν κακοποιό δράση τους καί στούς μή ἐθνικούς. Στίς 2 Σεπτεμβρίου ἐπιχειρεῖται ἀνεπιτυχῶς μέ διάταγμα τοῦ Θεοδοσίου ἡ ἐκδίωξή τους ἀπό τίς πόλεις τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

391. Στίς 24 Φεβρουαρίου ἔδικτο τοῦ Θεοδοσίου ἀπαγορεύει κάθε ἐπίσκεψη στούς ἐθνικούς Ναούς ἀλλά καί τό ἁπλό ἀκόμη... κοίταγμα τῶν ἀγαλμάτων. Νέος μεγάλος διωγμός σέ ὁλόκληρη τήν Αὐτοκρατορία. Στήν Ἀλεξάνδρεια, οἱ ἐλάχιστοι ἐθνικοί ἐξεγείρονται μέ ἐπικεφαλῆς τόν φιλόσοφο Ὀλύμπιο καί κλείνονται στό Ἱερό τοῦ Σεράπιδος. Οἱ χριστιανοί τό καταλαμβάνουν μέ δόλο, τό ἰσοπεδώνουν καί πυρπολοῦν τήν ὀνομαστή Βιβλιοθήκη του πού φιλοξενοῦσε τμῆμα τῆς θρυλικῆς συλλογῆς τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἀλεξανδρείας.

392. Στίς 22 Αὐγούστου ἀνακηρύσσεται αὐτοκράτωρ τῆς Δύσεως στό Λούγδουνο ἀπό τούς ἐθνικούς, ὁ ρήτωρ Φλάβιος Εὐγένιος πού ἀποκηρύσσει τό βάπτισμά του καί ἐπιστρέφει στήν ἐθνική λατρεία. Στίς 8 Νοεμβρίου ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἀνατολῆς Θεοδόσιος θέτει ἐκτός νόμου ὅλες τίς μή χριστιανικές λατρεῖες, τίς ὁποῖες χαρακτηρίζει «ἐθνικές δεισιδαιμονίες» (gentilicia superstitio). Στή Γαλατία σφάζονται ὅλοι οἱ ἱερεῖς καί κατάσχονται οἱ περιουσίες ὅλων τῶν ἐθνικῶν Ναῶν πού στή συνέχεια πυρπολοῦνται καί ἐκθεμελιώνονται.

392. Νέος νόμος ἀπό τόν αὐτοκράτορα Θεοδόσιο τόν Α´. Μέ αὐτόν κηρύσσεται καί πάλι ἐκτός νόμου ἡ Ἑλληνική θρησκεία. Ἀπαγορεύεται ἡ λατρεία τῶν οἰκογενειακῶν καί οἰκιακῶν θεοτήτων, ὅπως καί ἡ μαντεία ἀπό τά σπλάγχνα τῶν θυσιαζομένων ζώων. Ἔτσι ὁρίζεται, ὅτι γιά κάθε σπίτι στό ὁποῖο θά ἐκαίετο θυμίαμα, θά ἐπεβάλλετο ἡ δήμευσίς του. Ὅμως φαίνεται, ὅτι δέν ἦταν ἀρκετή ἡ ἀπαγόρευσις τῆς ἀσκήσεως τῆς Ἑλληνικῆς λατρείας, ἀλλά ἐθεωρεῖτο ἐπικίνδυνη ἀκόμα καί ἡ παρακολούθησή της ἀπό τρίτους. Σάν συνέπεια λοιπόν ὑπῆρξε τό γεγονός ὅτι, ἀκόμα καί αὐτοί πού παρακολουθοῦσαν σάν θεατές μία θυσία, τιμωροῦντο.

392. Νέος μεγάλος διωγμός κατά τῶν ἐθνικῶν σέ ὁλόκληρη τήν Αὐτοκρατορία. Σβήνουν τά Μυστήρια τῆς Σαμοθράκης μετά ἀπό κατασφαγή τῶν ἱερέων καί ὅλων τῶν θρησκευτῶν ἀπό ἀπόσπασμα «διωγμιτῶν» πού ἀποβιβάσθηκε στό νησί. Καταστροφή τοῦ Μαντείου τοῦ Ἄμμωνος Διός στήν Ἄφυτο τῆς Χαλκιδικῆς. Στίς αἴθουσες τῶν δικαστηρίων «κυλοῦν ρυάκια αἵματος», ὅπως χαρακτηριστικά γράφει ὁ Λιβάνιος. Στήν Κύπρο, ὁ ἑβραϊκῆς καταγωγῆς ἐπίσκοπος («Ἅγιος») Ἐπιφάνειος καί ὁ «Ἅγιος» Τύχων ἐκχριστιανίζουν μαζικά καί μέ τήν ἀπειλή τοῦ φασγάνου καί τῆς πυρᾶς χιλιάδες ἐθνικούς καί καταστρέφουν ὅλα τά Ἱερά τῆς νήσου. Παύουν ὁριστικά τά Κυπριακά Μυστήρια τῆς Ἀφροδίτης. Τό σχετικό διάταγμα τοῦ Θεοδοσίου δηλώνει κυνικά: «Ὁποιος δέν ὑπακούσει στόν πατέρα Ἐπιφάνειο δέν ἔχει θέση πάνω στό νησί». Στίς μεσανατολικές πόλεις Πέτρα, Ἀερόπολη, Ράφια, Γάζα καί Βααλβέκ (Ἡλιόπολη) ξεσποῦν ἀπελπισμένες ἐξεγέρσεις τῶν ἐθνικῶν κατά τῶν διωγμιτῶν, τῶν χριστιανῶν ὀχλοκρατῶν καί τῶν μοναχῶν ροπαλοφόρων. Στήν πόλη Σοῦφες τῆς Β. Ἀφρικῆς, 60 χριστιανοί πληρώνουν μέ τήν ζωή τους τήν προσπάθειά τους νά γκρεμίσουν τό ἐκεῖ ἄγαλμα τοῦ Ἡρακλέους.

393. Ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ θέση πού κράτησε ὁ Θεοδόσιος ἀπέναντι στήν Ἰουδαϊκή θρησκεία. Τό 393 ὁρίζει, ὅτι ἡ Ἰουδαϊκή θρησκεία εἶναι ἀνεκτή καί δέν ἐπιτρέπεται ἡ καταστροφή τῶν ἰουδαϊκῶν συναγωγῶν ἀπό Χριστιανούς. Εἶναι ὁπωσδήποτε ἀπορίας ἄξιο, γιατί ὁ αὐτοκράτωρ αὐτός μετά ἀπό τόσα διατάγματα κατά τῶν Ἑλλήνων ἀποφασίζει ταυτόχρονα τήν προστασία τῶν Ἰουδαίων τῆς αὐτοκρατορίας.

Ἐπί τῆς βασιλείας τοῦ διαδόχου τοῦ Θεοδοσίου, τοῦ Ἀρκαδίου, συνεχίζεται τό ἔργο τῶν προκατόχων του. Τότε συμβαίνει καί ἡ μεγάλη ἐπιδρομή τοῦ Ἀλάριχου κατά τῆς Ἑλλάδος. Αὐτός εἰσβάλλει ἀρχικά ἀπό τήν Μακεδονία στήν Θεσσαλία καταστρέφοντας ὁ,τιδήποτε εὕρισκε στόν δρόμο του μέ σαφῆ προτίμηση στά ἀρχαῖα Ἑλληνικά οἰκοδομήματα. Συνοδοί του καί σύγχρονοι ἐφιάλτες στήν ἀνίερη αὐτή του ἐκστρατεία πλήθη Χριστιανῶν, μοναχῶν καί ἱερέων. Πηγές μας γι' αὐτήν τήν φρικιαστική συμμαχία ὁ Ζώσιμος καί ἱστορικός Εὐνάπιος, ὁ ὁποῖος χαρακτηριστικά ἀναφέρει: «*τοιαύτας αὐτῷ τάς πύλας ἀπέδειξε τῆς Ἑλλάδος ἡ τῶν τά φαιά ἱμάτια ἐχόντων ἀκωλύτως προσπαρεισελθοῦσα ἀσέβεια*». Τά «*φαιά ἱμάτια*» εἶναι τά ράσα, πού ἀργότερα ἄλλαξαν σέ μαῦρα.

393. Ὁ αὐτοκράτωρ Εὐγένιος φθάνει στήν Ἰταλία, ὅπου ὁ διανοούμενος στρατηγός Βίριος Νικόμαχος Φλαβιανός ξαναστήνει τόν Βωμό τῆς Νίκης στήν αἴθουσα τῆς Συγκλήτου καί ἐπαναφέρει τήν λατρεία τῶν παραδοσιακῶν Θεῶν. Στήν Ἀνατολή, ὁ Θεοδόσιος καταργεῖ τά Πύθια, τά Ἄκτια καί τούς Ὀλυμπιακούς Ἀγῶνες. Δήωση τῆς Ὀλυμπίας καί ἰσοπέδωση ὅλων τῶν βωμῶν της.

394. Πλήρης παλινόρθωση τοῦ Ρωμαϊκοῦ Ἐθνισμοῦ στή Δυτική Αὐτοκρατορία. Ὁ Φλαβιανός, μέ τό ἀξίωμα τοῦ ὑπάτου Ρώμης καί ὑποστηριζόμενος ψυχικά ἀπό τήν εὐσεβῆ σύζυγό του, ἀναβιώνει ὅλες τίς καταργηθεῖσες ἀπό τούς χριστιανούς λατρεῖες. Στήν Ὄστια ἐπαναλειτουργεῖ τό Ἱερό τοῦ Ἡρακλέους.

Στίς 27 Μαρτίου, 1 Ἀπριλίου καί 28 Ἀπριλίου ἕως 3 Μαΐου οἱ Ρωμαῖοι ξαναεορτάζουν μέ μεγαλοπρέπεια τήν ἑορτή τῆς Κυβέλης, τήν ἑορτή τῆς Βίνους Βερτικόρντια, τά Μεγαλήσια καί τά Φλοράλια. Κατά χιλιάδες οἱ Χριστιανοί ἐπιστρέφουν στήν ἐθνική Θρησκεία φοβούμενοι τό ὁριστικό τέλος τοῦ Χριστιανισμοῦ.

394. Καί πάλι ὁ Θεοδόσιος καταργεῖ μέ νόμο τούς Ὀλυμπιακούς ἀγῶνες. Ἀπαγορεύτηκε μέ βαρεῖες χρηματικές ποινές καί ἀργότερα μέ τήν ποινή τοῦ θανάτου ἡ Ἑλληνική θρησκεία, ἡ εἴσοδος στούς ναούς, οἱ θυσίες, ἡ ὁποιαδήποτε πρᾶξις λατρείας σύμφωνη μέ τό Ἑλληνικό πνεῦμα.

Ἡ ἐφαρμογή τῶν νόμων αὐτῶν πού κατάφορα καταπατοῦσαν κάθε ἔννοια σεβασμοῦ πρός τό θεῖο καί τήν ἄσκηση λατρείας πρός αὐτό, ἔγινε μέ σκληρό καί ἀπεχθῆ τρόπο. Οἱ ἴδιοι οἱ ἱερεῖς τῆς θρησκείας τοῦ Ναζωραίου, «τῆς θρησκείας τῆς ἀγάπης», ἦταν αὐτοί πού πρωτοστατοῦσαν στό γκρέμισμα ἱερῶν, στίς δολοφονίες Ἑλλήνων καί ἐν τέλει στόν διασυρμό ἑνός τρόπου ζωῆς, τοῦ Ἑλληνικοῦ. Ἀναφέρει χαρακτηριστικά ὁ Χριστιανός χρονογράφος Σωζομενός: «τῶν ἑλληνιστῶν μικροῦ πάντες κατ' ἐκεῖνο διεφθάρησαν (ἐδολοφονήθησαν), καί οἱ μέν πυρί, οἱ δέ ξίφει ἀπολέσθαι προσετέθησαν. Παραπλησίως δέ διά τήν αὐτήν αἰτίαν διεφθάρησαν οἱ ἀνά πᾶσαν τήν ἀρχομένην λαμπρῶς φιλοσοφοῦντες. Ἀλλά καί εἰς μή φιλοσόφους ἔσθητι δέ ἐκείνων χρωμένους ἐχώρει ὁ φόνος».

Ὁ Λιβάνιος μέσα ἀπό τόν περίφημο λόγο του «περί ἱερῶν» προσπαθοῦσε νά συγκινήση τήν σκληρή ψυχή τοῦ Θεοδοσίου. Ὅμως ὁ κύβος εἶχε ριφθεῖ. Ὁ Ἑλληνισμός ἀνέβαινε τόν δικό του Γολγοθά. Ἡ πορεία τοῦ μαρτυρίου εἶχε πλέον γιά τά καλά ἀρχίσει. Ἕνα πλῆθος ναῶν πολύ γνωστῶν καί λιγότερο γνωστῶν γκρεμίζεται ἐκ βάθρων σέ ὅλη τήν αὐτοκρατορική ἐπικράτεια. Μοναχοί καί ἐπίσκοποι, ὅπως εἴπαμε καί παραπάνω, πρωτοστατοῦν στό ἔργο τῆς καταστροφῆς καί «χωροῦσι τοίνυν διά τῶν ἀγρῶν, ὥσπερ χείμαρρος κατασύροντες διά τῶν ἱερῶν τούς ἀγρούς». Χῶροι ἀπόδοσης σεβασμοῦ πρός τό θεῖο μετατρέπονται ἀκόμα σέ κυβευτήρια (χαρτοπαικτεῖα), πορνοστάσια ἤ ἀποθῆκες. Ἐκ βάθρων γκρεμίζεται ὁ ναός τοῦ Σεράπιδος στήν Ἀλεξάνδρεια, ὁ ναός τοῦ Διός στήν Ἀπάμεια. Πλῆθος ἄλλων στήν Συρία καί τήν Αἴγυπτο. Μόνο στήν κυρίως Ἑλλάδα φαίνεται νά ὑπῆρξε μία μικρότερης εὐτυχῶς ἔκτασης καταστροφή λόγῳ τοῦ ἰσχυροῦ ἐθνικοῦ αἰσθήματος τῶν Ἑλλήνων, πού τούς ὡδήγησε ἀκόμα καί στήν ἀμφισβήτηση τῆς ἰσχυρῆς βυζαντινῆς ἐξουσίας καί τήν ἀντίσταση κατ' αὐτῆς. Τό τίμημα ὅμως ἦταν μεγάλο.

394. Στίς 5 καί 6 Σεπτεμβρίου συγκρούονται οἱ στρατοί τῶν ἐθνικῶν (ὑπό τόν Φλαβιανό) καί τῶν χριστιανῶν (ὑπό τόν αὐτοκράτορα τῆς Ἀνατολῆς Θεοδόσιο) στήν κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ Φρίγδου. Οἱ κατά πολύ ὀλιγώτεροι ἐθνικοί ἡττῶνται καί κατασφάζονται. Ὁ αὐτοκράτωρ Εὐγένιος συλλαμβάνεται, βασανίζεται, ἀποκεφαλίζεται καί τό κεφάλι του περιφέρεται πάνω σέ παλούκι σέ ὁλόκληρη τήν Δυτική Αὐτοκρατορία γιά παραδειγματισμό. Ὁ Φλαβιανός αὐτοκτονεῖ γιά νά μή πέση στά χέρια τῶν χριστιανῶν.

395. Νόμοι τῆς 22ας Ἰουλίου καί 7ης Αὐγούστου, κηρύσσουν νέους διωγμούς κατά τῶν ἐθνικῶν.

395. Ὁ εὐνοῦχος πρωθυπουργός τοῦ αὐτοκράτορος Ἀρκαδίου Ρουφίνος κατευθύνει τίς ὀρδές τῶν, ὑπό τόν Ἀλάριχο, χριστιανῶν Γότθων πρός τόν Ἑλλαδικό χῶρο. Ἀκολουθούμενοι ἀπό πλήθη φανατισμένων μοναχῶν, οἱ Γότθοι τοῦ Ἀλαρίχου (ὁ ὁποῖος εἶχε πολεμήσει μέ τόν Θεοδόσιο κατά τῶν ἐθνικῶν τοῦ Φλαβιανοῦ) κατασφάζουν ἀμέτρητους ἐθνικούς Ἕλληνες καί καταστρέφουν πόλεις καί Ἱερά στό Δίον, τή Θεσσαλία, τούς Δελφούς, τή Βοιωτία, τήν Ἀττική, τά Μέγαρα, τήν Κόρινθο, τήν Φενεό, τό Ἄργος, τήν Νεμέα, τήν Λυκόσουρα, τήν Σπάρτη, τήν Μεσσήνη, τήν Φιγαλεία, τήν Ὀλυμπία. Στήν Ἐλευσῖνα πυρπολεῖται τό ἐκεῖ πανάρχαιο Ἱερό καί θανατώνονται στήν πυρά ὁ Θεσπιεύς Ἱεροφάντης Ἱλάριος καί ὅλοι οἱ ἱερεῖς τῶν Μυστηρίων τά ὁποῖα εἶχαν ἀναβιώσει ἀπό τούς Μιθραϊστές λίγο μετά τόν θάνατο τοῦ Νεστορίου.

Ἡ συνεργασία ὅμως μεταξύ βαρβάρων καί Χριστιανῶν ἐπεξετάθη ἀκόμα καί σέ αὐτοκρατορικό ἐπίπεδο. Ἔτσι στήν ἀρχή κρατῶντας τά προσχήματα ἀλλά στήν συνέχεια ἀφαιρῶντας τελείως τό προσωπεῖο τῆς δῆθεν προστασίας τῶν Ἑλληνικῶν πληθυσμῶν ἡ αὐτοκρατορική ἐξουσία ὁλοκληρώνει τό ἔργο τοῦ Ἀλάριχου διορίζοντάς τον τό 398 γενικό ἀρχηγό τοῦ Ἰλλυρικοῦ θέματος. Ἔτσι ἐκεῖ πού ἀπέτυχαν οἱ νόμοι τοῦ Ἀρκαδίου (γιατί καί αὐτός θεσμοθέτησε κατά τῶν Ἑλλήνων) πέτυχε τό ξίφος τοῦ Ἀλάριχου. Οἱ νόμοι αὐτοί τοῦ Ἀρκαδίου ἐπανελάμβαναν τό πνεῦμα καταδίκης καί ἀφανισμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καί πνεύματος.

396. Ἀφαιροῦνται ἀπό τούς ἱερεῖς καί τούς προϊσταμένους τῶν Ἑλληνικῶν ναῶν ὅλα τους τά προνόμια. Ταυτόχρονα μέ τήν ἐπιδρομή τοῦ Ἀλάριχου ὁ Ἀρκάδιος διατάσσει τήν ἰσοπέδωση («εἰς ἔδαφος φέρειν») καί ὄχι ἁπλά τήν καταστροφή ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν ναῶν, ἐπιβάλλοντας στήν συνέχεια, τό ὑλικό τους νά χρησιμοποιηθῆ γιά τήν κατασκευή ἄλλων οἰκοδομημάτων οὕτως, ὥστε νά χαθοῦν παντελῶς τά ἴχνη τους.

Ὁ Ἀλάριχος ἐν τῷ μεταξύ συνεχίζοντας τόν περίπατο καταστροφῆς στήν Ἑλλάδα φτάνει καί στίς

Θερμοπύλες. Λίγο πρίν φτάσει – καί ἐδῶ εἶναι τό ἀποκαλυπτικό γεγονός τῆς συμμαχίας αὐτῆς – ἀνήγγειλε τήν ἄφιξή του στόν ἀνθύπατο Ἀντίοχο καί τόν ἀρχηγό τῆς φρουρᾶς τῶν Θερμοπυλῶν Γερούσιο, ζητῶντας νά ἀφήσουν ἐλευθέρα τήν δίοδό του στήν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα, πρᾶγμα πού αὐτοί ἔκαναν. Ἔτσι οἱ βάρβαροι πάντα μέ τήν συνοδεία τῶν μοναχῶν πλημμυρίζουν Φωκίδα, Λοκρίδα, Βοιωτία, Ἀττική λεηλατοῦντες καί κατασφάζοντες Ἕλληνες ἄνδρες, γυναῖκες καί παιδιά ἀδιακρίτως. Στήν Ἀττική ἰσοπεδώνουν τόν ναό τῆς Δήμητρας καί τῆς Περσεφόνης στήν Ἐλευσῖνα θανατώνοντας καί ὅλους τούς ἱερεῖς καί πιστούς πού βρίσκονταν ἐκεῖ μέ πρῶτο τόν Ἱλάριο. Στήν συνέχεια διασχίζουν τήν Μεγαρίδα καί εἰσβάλλουν στήν Πελοπόννησο, ὅπου συνεχίζουν τό βανδαλικό χριστιανικό τους ἔργο. Φυσικά οἱ βυζαντινές φρουρές κρατοῦσαν στάση θεατῆ. Πρῶτα καταστρέφεται ἡ Κόρινθος, ὕστερα τό Ἄργος καί τελευταία ἡ Σπάρτη, πόλεις ἄλλοτε ξακουστές μά ὑπό τήν βυζαντινή κατοχή ἀποδυναμωμένες, χωρίς προνόμια καί στρατό, καταδικασμένες στήν καταστροφή καί τόν ὄλεθρο. Ἡ ἡρωική ἀντίσταση τῶν Ἑλλήνων κατοίκων τῆς Σπάρτης δυστυχῶς δέν εἶχε ἄλλο ἀποτέλεσμα παρά τόν ἔνδοξο θάνατό τους. Στήν συνέχεια καταστρέφοντας καί πάλι τούς Ἑλληνικούς ναούς καί τά ἱερά πού εὕρισκε στόν δρόμο του ὁ συρφετός τῶν ἀμαθῶν καί τυφλωμένων ἀπό μίσος ἰσοπεδώνει τόν ναό τοῦ Διός στήν Νεμέα, τά Ἀρκαδικά ἱερά τῆς Λυκόσουρας, τά περίλαμπρα ἱερά τῆς Ὀλυμπίας.

Καί οἱ καταστροφές θά συνεχίζονταν, ἐάν οἱ προσωπικές φιλοδοξίες ἑνός Γότθου στρατηγοῦ, τοῦ Στιλίχωνος, δέν τόν ἔκαναν νά παρακούση τίς ἐντολές τοῦ Ἀρκαδίου καί νά ἀποβιβαστῆ στό Λέχαιο τῆς Κορίνθου, ὅπου μέ μικρές σχετικά δυνάμεις μπόρεσε νά κατατροπώση τόν Ἀλάριχο καί νά ἀποδείξη τελικά πόσο εὔκολη θά ἦταν, ἐάν κάποιοι ἤθελαν, ἡ ἐξ ἀρχῆς ἀποτροπή τῆς βαρβαρικῆς εἰσβολῆς καί ἡ ἀποφυγή τῆς τρομακτικῆς καταστροφῆς πού προκλήθηκε σέ ὅλη τήν Ἑλληνική ἐπικράτεια καί τόν πολιτισμό.

396. Νόμος τῆς 23ης Μαρτίου, ἀπαγορεύει σέ ὁλόκληρη τήν Ἀνατολική Αὐτοκρατορία ἀκόμη καί τήν ἁπλή παρατήρηση «εἰδωλολατρικῶν» τελετῶν.

396. Στίς 7 Δεκεμβρίου νόμος τοῦ αὐτοκράτορα Φλαβίου Ἀρκαδίου, ἐξισώνει τήν ἐθνική λατρεία μέ προδοσία κατά τοῦ Κράτους. Οἱ τελεταῖοι ἐθνικοί ἱερεῖς καί ἱεροφάντες καθαιροῦνται καί φυλακίζονται.

397. Νέος νόμος τοῦ Ἀρκαδίου ἀπαιτεῖ τήν ἰσοπέδωση ὅλων τῶν ἐθνικῶν Ναῶν τῆς Ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας πού τυχόν στέκουν ἀκόμη ὄρθιοι.

398. Ἡ Τέταρτη Σύνοδος τῆς Καρθαγένης ἀπαγορεύει ἀκόμη καί στούς ἐπισκόπους τήν ἀνάγνωση τῶν βιβλίων τῶν ἐθνικῶν. Ὁ («Ἅγιος») ἐπίσκοπος Γάζης Πορφύριος κλείνει τούς περισσότερους ἐθνικούς Ναούς τῆς πόλεώς του. Σέ Δύση καί Ἀνατολή ἀμέτρητα φιλοσοφικά καί ἐπιστημονικά βιβλία τοῦ προχριστιανικοῦ κόσμου ἐξαφανίζονται στήν πυρά. Ὁ ἐκχριστιανισμένος Βάνδαλος στρατηγός Στιλίχων πρωτοστατεῖ σέ καταστροφές ἐθνικῶν Ἱερῶν καί σφαγές ἱερέων καί θρησκευτῶν. Μέ διάταγμα τοῦ Ἀρκαδίου ἐξουσιοδοτοῦνται οἱ τοπικές ἀρχές νά ξυλοκοποῦν τούς φανατικούς μοναχούς πού συνεχίζουν νά ἐπιτίθενται, νά ἀποσποῦν ἀπό τά χέρια τῶν στρατιωτῶν καί νά λυντσάρουν τούς συλλαμβανομένους ἐθνικούς.

399. Νέος νόμος (13 Ἰουλίου) τοῦ αὐτοκράτορος Ἀρκαδίου ἀπαιτεῖ τήν ἰσοπέδωση καί τῶν ἐλαχίστων πλέον Ναῶν τῶν ἐθνικῶν πού ἐδῶ κι ἐκεῖ ἔστεκαν ἀκόμη ὄρθιοι, κυρίως σέ ἀγροτικές περιοχές. Ἀνάμεσα σέ ἄλλα Ἱερά ἰσοπεδώνονται καί οἱ Δελφοί. Στή Βόρειο Ἀφρική οἱ διῶκτες Ἰόβιος καί Γαυδέντιος κτυποῦν ὅλα τά ἀστικά κέντρα τῶν ἐθνικῶν, καταστρέφουν τούς Ναούς, καῖνε τίς βιβλιοθῆκες καί θανατώνουν τούς ἱερεῖς.

400. Ὁ ἐπίσκοπος Νικήτας καταστρέφει τό Μαντεῖο τοῦ Διονύσου τῶν Βεσσῶν καί ἐκχριστιανίζει μέ τήν βία ὅλη τήν γύρω περιοχή.

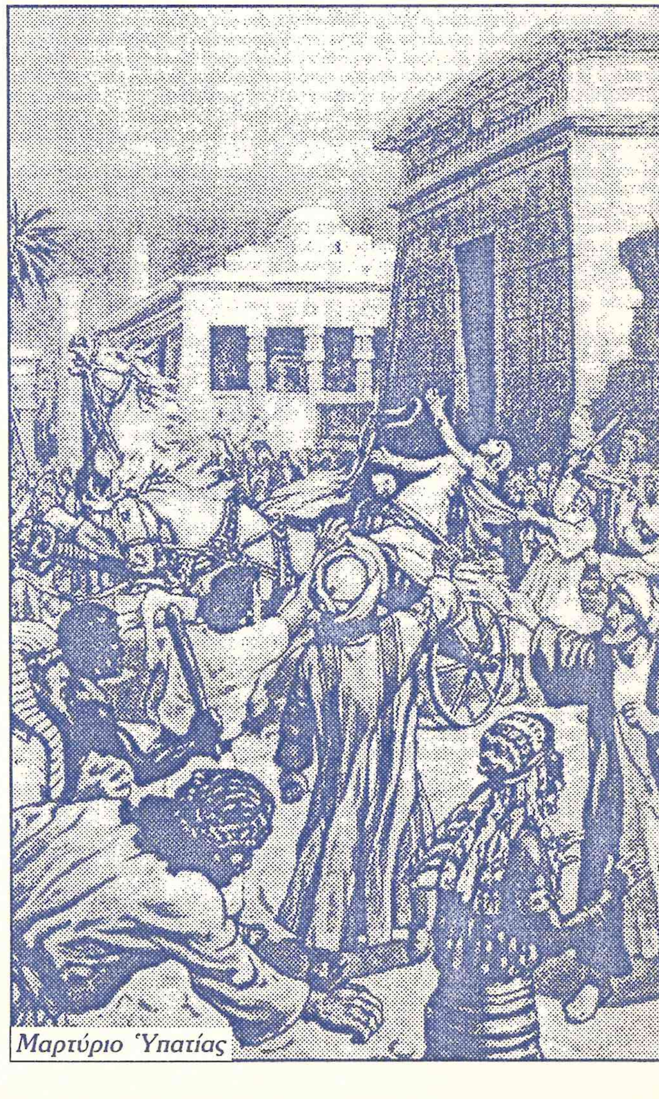

Μαρτύριο Ὑπατίας

401. Ὁ χριστιανικός ὄχλος τῆς Καρχηδόνος λυντσάρει ἐθνικούς καί καταστρέφει Ναούς καί ἀγάλματα. Ὁ («Ἅγιος») ἐπίσκοπος Πορφύριος, ὀργανώνει μαζικά λυντσαρίσματα ἐθνικῶν καί καταστρέφει μέ τή βοήθεια τοῦ φανατισμένου ὄχλου τούς ὀκτώ ἐν ἐνεργείᾳ Ναούς τῆς Γάζης.

Ἡ ΙΕ΄ Σύνοδος τῆς Καρχηδόνος, ἐκδίδει κανόνα μέ τόν ὁποῖο ἀφορίζονται ἀκόμη καί μετά θάνατον ὅλοι ὅσοι δημιουργοῦν συγγένειες μέ ἐθνικούς ἤ δέν ἀποκληρώνουν τούς ἤδη συγγενεῖς τους πού παραμένουν ἐθνικοί.

402. Ὁ στρατηγός Στιλίχων καίει στή Ρώμη τά περίφημα Σιβυλλικά Βιβλία.

405. Ὁ Ἰωάννης, ὁ λεγόμενος «Χρυσόστομος», στέλνει ὀρδές ροπαλοφόρων μοναχῶν νά σαρώσουν τά «εἴδωλα» (Ναούς, ἀγάλματα καί βωμούς) ὅλης τῆς Παλαιστίνης.

406. Ὁ Ἰωάννης «Χρυσόστομος» συγκεντρώνει χρήματα ἀπό θεομανεῖς προσήλυτες γιά τίς ἐργασίες διαλύσεως τῶν ἐθνικῶν Ναῶν. Τό ἴδιο ἔτος διατάσσει τήν ἐκθεμελίωση καί πυρπόληση τοῦ θαυμαστοῦ Ναοῦ τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος. Στήν Σαλαμῖνα τῆς Κύπρου οἱ «Ἅγιοι» Ἐπιφάνειος καί Εὐτύχιος συνεχίζουν τίς καταστροφές τῶν Ἱερῶν καί τήν κατασφαγή ὅσων ἀρνοῦνται νά βαπτισθοῦν.

407. Νέος νόμος ἀνανεώνει τήν ποινικοποίηση κάθε μή χριστιανικῆς τελετῆς.

408. Ἀνεβαίνει στόν θρόνο ὁ Θεοδόσιος ὁ Β΄, πολλοί Ἕλληνες πίστεψαν ὅτι ἴσως θά περιόριζε, ἄν ὄχι θά σταματοῦσε τούς φοβερούς διωγμούς ἐναντίον τους, ἀλλά ἡ συνέχεια δέν τούς δικαίωσε στό ἐλάχιστο. Ἀποτέλεσμα τῆς ἀνθελληνικῆς πολιτικῆς καί αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορα ἦταν ἡ κατάργηση στήν Ἀθῆνα τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ θεσμοῦ τῶν θεσμοθετῶν καί τῶν ὑπολοίπων Ἑλληνικῶν δικαστηρίων. Στήν Σπάρτη ὁμοίως καταργήθηκαν ὅλοι οἱ πολιτειακοί θεσμοί. Οἱ ναοί ἐξακολουθοῦν νά καταστρέφονται καί τό 429 μέ νέο διάταγμα ὁρίζεται, ὅτι μποροῦν νά μετατρέπονται καί σέ χριστιανικές ἐκκλησίες. Στήν συνέχεια ἀπαγορεύεται καί πάλι ἡ τέλεσις ἱεροτελεστιῶν καί ἑορτῶν, καί μέ ἐμπρησμό καταστρέφεται ὁλοσχερῶς ὁ ναός τοῦ Διός στήν Ὀλυμπία.

408. Κοινός νόμος τῶν Ἀρκαδίου καί Ὀνωρίου διατάσσει τήν ἀφαίρεση τοῦ κάθε εἴδους γλυπτοῦ διακόσμου ἀπό τά ἀρχαῖα μνημεῖα ἤ ἀπό τά συντρίμμια τῶν ἐθνικῶν Ναῶν. Ἀκόμη καί οἱ ἰδιῶτες ὀφείλουν νά παραδώσουν ὅλα τ᾽ ἀγαλματίδια πού τυχόν ἔχουν στήν κατοχή τους. Ὁ Στιλίχων ληστεύει στή Ρώμη τόν χρυσό τοῦ Ναοῦ τοῦ Καπιτωλίου Διός. Νέοι διωγμοί καί καταστροφές βιβλιοθηκῶν ὑπό τήν ἄμεση ἐποπτεία τῶν ἀνά τόπους ἐπισκόπων. Οἱ δικαστές πού φαίνονται ἐπιεικεῖς πρός τούς «εἰδωλολάτρες» μετατρέπονται αὐτομάτως σέ κατηγορούμενους. Στήν πόλη Καλάμα τῆς σημερινῆς Ἀλγερίας, ἡ σκληρότητα τῶν διωγμῶν προκαλεῖ μεγάλη ἐξέγερση τοῦ πληθυσμοῦ μέ πυρπολήσεις ἐκκλησιῶν ἡ ὁποία ὅμως πνίγεται στό αἷμα ὑπό τήν ἐποπτεία τοῦ «Ἁγίου» Αὐγουστίνου.

409. Ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἐπί ποινῇ θανάτου ἀπαγόρευση ὅλων τῶν μαντικῶν πρακτικῶν καί τῆς Ἀστρολογίας.

410. Ὁ αὐτοκράτωρ Ὀνώριος κηρύσσει νέο διωγμό κατά τῶν ἐθνικῶν. Στό σχετικό διάταγμά του ἀναφέρει: «Ἄς μάθουν λοιπόν ὅλοι αὐτοί πού δροῦν ἐνάντια στούς ἁγίους νόμους ὅτι ἡ ἐμμονή τους στήν αἱρετική δεισιδαιμονία, τοῦ νά ἀσκοῦν λατρεία σέ ἀπόμακρα μαντεῖα, τιμωρεῖται μέ ἐξορία ἤ αἷμα, ὥστε νά μήν ξανατολμήσουν νά συγκεντρωθοῦν σέ τέτοια μέρη γιά τίς ἐγκληματικές τους δραστηριότητες».

410. Στίς 24 Αὐγούστου, ὁ Ἀλάριχος καταλαμβάνει μετά ἀπό προδοσία τήν Ρώμη καί ἐπί τρεῖς ἡμέρες λεηλατεῖ τούς θησαυρούς της, καταστρέφει τά ἔργα τέχνης καί τά βιβλία τῶν ἐθνικῶν καί κατασφάζει τούς κατοίκους τῆς «Αἰωνίας Πόλεως». Τό χάλκινο ἄγαλμα τῆς Θεᾶς Βίρτους (Ἀνδρείας) καταστρέφεται στό χυτήριο ἀπό τούς φανατικούς μοναχούς.

415. Λίγο πρίν τό Πάσχα, κατά προτροπή τοῦ ἐπισκόπου Κυρίλλου, ἡ ἐθνική φιλόσοφος Ὑπατία δολοφονεῖται μέ ἄγριο τρόπο ἀπό τόν χριστιανικό ὄχλο τῆς Ἀλεξανδρείας. Ὁδηγεῖται στήν πατριαρχική ἐκκλησία τοῦ «Ἁγίου Μιχαήλ», ὅπου οἱ χριστιανοί τήν κόβουν κομμάτια καί περιφέροντάς τα στούς δρόμους τῆς πόλεως, τά καῖνε τελικά μαζί μέ τά συγγράμματα τῆς φιλοσόφου σέ μία τεράστια πυρά στή θέση Κυναρῶν. Στίς 30 Αὐγούστου ἐκδίδεται ἔδικτο πού ἀπαιτεῖ νά συλλαμβάνωνται καί νά σταυρώνωνται ἤ νά καίγωνται ζωντανοί ὅλοι οἱ ἐθνικοί ἱερεῖς τῆς Βορείου Ἀφρικῆς.

416. Στίς 7 Δεκεμβρίου, καθαιροῦνται ὅλοι οἱ μή χριστιανοί στρατιωτικοί, αὐλικοί, δημόσιοι ὑπάλληλοι καί δικαστικοί. Ὁ μοναχός Ὑπάτιος, ἐπονομαζόμενος «Ἡ Σπάθα τοῦ Θεοῦ», περιοδεύει τήν Βιθυνία καί ἐντοπίζει «κρυφούς» λάτρεις τῶν ἀρχαίων Θεῶν, τούς ὁποίους ἐξοντώνει μαζί μέ τίς οἰκογένειές τους δίχως μεσολάβηση δίκης.

421. Ἰσοπεδώνεται τό μεγάλο Ἱερό τῆς Κελαιστίδος στήν Καρχηδόνα. Νέες σφαγές ἐθνικῶν σέ ὁλόκληρη τήν Βόρειο Ἀφρική.

423. Στίς 8 Ἰουνίου, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἀνατολῆς Θεοδόσιος ὁ ἐπονομαζόμενος «Μικρός», ἐκδίδει

νόμο του μέ τόν ὁποῖο τιμωρεῖται μέ φυλάκιση καί βασανιστήρια ἡ παραδοσιακή λατρεία, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται «λατρεία τῶν δαιμόνων».

429. Δήωση τοῦ Παρθενῶνος τῶν Ἀθηνῶν καί μέγας διωγμός τῶν ἐκεῖ... «ὀπαδῶν τῶν δαιμόνων».

431. Τό ἱερό σύμβολο τῶν ἐθνικῶν, ὁ Σταυρός, ὡς χριστιανικό πλέον σύμβολο, εἰσάγεται στίς ἐκκλησίες.

435. Νέος νόμος τοῦ Θεοδοσίου ἀπειλεῖ στίς 14 Νοεμβρίου μέ θάνατο ὅλους τούς «αἱρετικούς» καί ἐθνικούς τῆς Αὐτοκρατορίας. Μόνο ὁ Ἰουδαϊσμός γίνεται ἀποδεκτός ὡς νόμιμη θρησκεία, ἄν καί καθίσταται ἀδύνατη ἡ σχέση ἤ ἁπλή ἐπικοινωνία μεταξύ χριστιανῶν καί Ἰουδαίων. Σέ περίπτωση κρυφοῦ μικτοῦ γάμου ἡ χριστιανή γυναῖκα θανατώνεται ὡς... μοιχαλίδα. Μέ τόν ἴδιο νόμο ὁρίζεται ὁ ἐξαγνισμός καί στή συνέχεια χρήση ὡς ἐκκλησία τοῦ κάθε Ναοῦ τῶν ἐθνικῶν πού δέν ἔχει ἀκόμη γκρεμισθεῖ.

438. Ἔδικτο τοῦ Θεοδοσίου, ὑπενθυμίζει στίς 31 Ἰανουαρίου τήν ὕπαρξη τῆς θανατικῆς ποινῆς γιά τιμωρία τῆς «εἰδωλολατρείας» τήν ὁποία κατηγορεῖ μάλιστα ὡς αἰτία ἑνός προσφάτου λιμοῦ!!

440-450. Καταστροφή ὅλων τῶν μνημείων, βωμῶν καί Ναῶν πού ἔστεκαν ἀκόμη στήν Ἀθῆνα, τήν Ὀλυμπία καί τίς ἄλλες Ἑλληνικές πόλεις.

448. Ὁ Θεοδόσιος διατάσσει νά παραδοθοῦν στίς φλόγες ὅλα τά «ἀντιχριστιανικά» βιβλία. Ἀνάμεσά τους καταστρέφονται καί τά βιβλία τοῦ νεοπλατωνικοῦ Πορφυρίου πού βῆμα πρός βῆμα ξεσκέπαζαν τήν ἀληθινή φύση τοῦ Χριστιανισμοῦ.

450. Καταστρέφονται ὅλοι οἱ Ναοί καί οἱ Βιβλιοθῆκες τῆς Ἀφροδισιάδος τῆς ὁποίας τό ὄνομα ἀλλάζει σέ Σταυρούπολις.

451. Στίς 4 Νοεμβρίου, νόμος τοῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου ἀνανεώνει ὅλους τούς προηγούμενους πού προέβλεπαν ποινή θανάτου γιά τούς «εἰδωλολάτρες».

457-474. Βασιλεία τοῦ Λέοντος Α΄. Νέοι διωγμοί κατά τῶν Ἑλλήνων. Ἕνας ἀπό αὐτούς, τούς Ἕλληνες, καί ὁ Ἰάκωβος, μέγας γιατρός, ὁ ὁποῖος ἐνῶ ὅπως μᾶς πληροφοροῦν οἱ ἱστορικοί, ἦταν ἀποκλεισμένος ἀπό κάθε δημόσιο λειτούργημα καί κάθε δημόσια τιμή, ἐπειδή ἀκριβῶς ἦταν Ἕλληνας, κέρδισε τήν συμπάθεια τοῦ αὐτοκράτορα κατορθώνοντας νά τόν θεραπεύση ἀπό ἰσχυρό πυρετό. Ὁ Ἰάκωβος δολοφονήθηκε. Ἄλλο σημαντικό πρόσωπο ὁ φιλόσοφος Ἰσοκάσιος ἀπό τήν Κιλικία, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ εἶχε παλαιότερα μεγάλες θέσεις στήν αὐτοκρατορική διοίκηση φτάνοντας μέχρι τό ἀξίωμα τοῦ κοιαίστορος, κατηγορήθηκε καί αὐτός ὡς Ἕλληνας. Ἀφοῦ καθαιρέθηκε χωρίς δίκη ἀπ᾽ τό ἀξίωμά του, προσήχθη σέ δίκη. Γυμνός καί δεμένος πισθάγκωνα ὁ μέχρι πρό τίνος ἰσχυρός ἄνδρας τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς θά ἔπρεπε τώρα νά λογοδοτήση γιά τήν κατηγορία ὅτι ἦταν Ἕλληνας. Ὁ ἔπαρχος Πουσαῖος τότε τοῦ εἶπε: «Βλέπεις πῶς κατάντησες, Ἰσοκάσιε;». Καί αὐτός ἀπάντησε: «Βλέπω καί δέν ἀπορῶ γιατί περνῶ ἀνθρώπινες συμφορές. Ἀλλά δίκασέ με δίκαια καί καθαρά ὅπως δικάζαμε κάποτε μαζί». Ὄρθιοι τότε ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι χειροκροτοῦσαν ἐπευφημῶντας τόν Ἰσοκάσιο, βλέποντας πώς ὁλόκληρη ἡ κατηγορία ἐναντίον του εἶχε αὐτόματα καταπέσει. Μέ τίς λέξεις «δίκαια καί καθαρά» ἔδωσε στόν Πουσαῖο καί στούς ὑπολοίπους νά καταλάβουν τό ἀστήριχτο τῆς κατηγορίας. «Εἶμαι Ἕλληνας», τούς εἶπε, «εἶναι ἀλήθεια τόσο μεγάλο ἔγκλημα;».

474. Νέος αὐτοκράτορας ἐμφανίζεται στήν πολιτική σκηνή, ὁ Ζήνων. Ἐπί τῆς βασιλείας του τό 484 ἔχουμε τήν ἐπανάσταση τοῦ Λεόντιου, ὁ ὁποῖος μαζί μέ τόν Ἴλλο, ἀρχηγό τοῦ στρατοῦ, καί τόν Παμπρέπιο, Ἀθηναῖο φιλόσοφο, ἐπιδιώκει τήν ἀνατροπή τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας καί τήν ἐπαναφορά τοῦ ἀρχαίου θρησκεύματος. Εἶναι μία ἀπό τίς τελευταῖες ἀπεγνωσμένες προσπάθειες τοῦ Ἑλληνισμοῦ νά ἐπιζήση, νά σταθῆ καί πάλι στά πόδια του, προσπάθεια πού ἀσχέτως μέ τήν τελική της ἀτυχῆ ἔκβαση ἀποδεικνύει ὅτι παρά τούς συνεχεῖς καί ἀνελέητους διωγμούς τό ἠθικό τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ δέν ἔλεγε νά ἐνδώση στίς ἀπειλές καί διώξεις. Τό 488, τέσσερα χρόνια μετά τήν ἔναρξη τῆς ἐπαναστάσεως, ἔχουμε τήν θανάτωση καί τῶν τελευταίων ἀπό τούς ὑποκινητές της.

Δεύτερη ἀπόπειρα κατά τῆς βυζαντινοχριστιανικῆς ἐξουσίας ἔχουμε μέ τόν φιλόσοφο Σεβηριανό, τόν ὁποῖο μάταια ὁ Ζήνων προσπαθοῦσε νά πείση νά δεχθῆ τά ὕπατα τῶν ἀξιωμάτων, ἀφοῦ ὅμως σέ ἀντάλλαγμα θά δεχόταν νά βαπτισθῆ. Ἀπεναντίας ὁ Σεβηριανός προσπάθησε νά πείση τόν Ζήνωνα νά ἀνορθώση τήν Ἑλληνική θρησκεία καί τόν Ἑλληνισμό στήν ἀρχική τους θέση, πρᾶγμα πού ἴσως θά πετύχαινε μαζί μέ ἄλλους Ἕλληνες φιλοσόφους, πού εἶχαν γίνει πλέον ἀναπόσπαστο τμῆμα τῆς αὐλῆς καί συμβουλάτορες τοῦ Ζήνωνος, ἐάν τελικά δέν ὑπερίσχυε ἡ μερίδα τῶν ἀντιπάλων ἰουδαιοχριστιανῶν αὐλικῶν, πού ἔπεισαν τόν αὐτοκράτορα νά προχωρήση ἀκόμα καί σέ νέο διωγμό κατά τῶν Ἑλλήνων. Ἔτσι ἔχουμε τήν καταδίωξη τοῦ Σεβηριανοῦ, Ἡραίστιου, Ζώσιμου, Γαζαίου, Γεσσίου, Ἀγαπίου καί πολλῶν ἄλλων φιλοσόφων καί μή. Στήν περίπτωση δέ τοῦ Γεσσίου ἔχουμε καί τήν θανατική του καταδίκη.

457-491. Σποραδικοί διωγμοί ἐθνικῶν στήν Ἀνατολική κυρίως Αὐτοκρατορία (ἀφοῦ ἡ Δυτική κατελύθη τό 476). Ἀνάμεσα σέ χιλιάδες ἀνωνύμους μάρτυρες θανατώνονται ὁ ἰατρός Ἰάκωβος καί ὁ

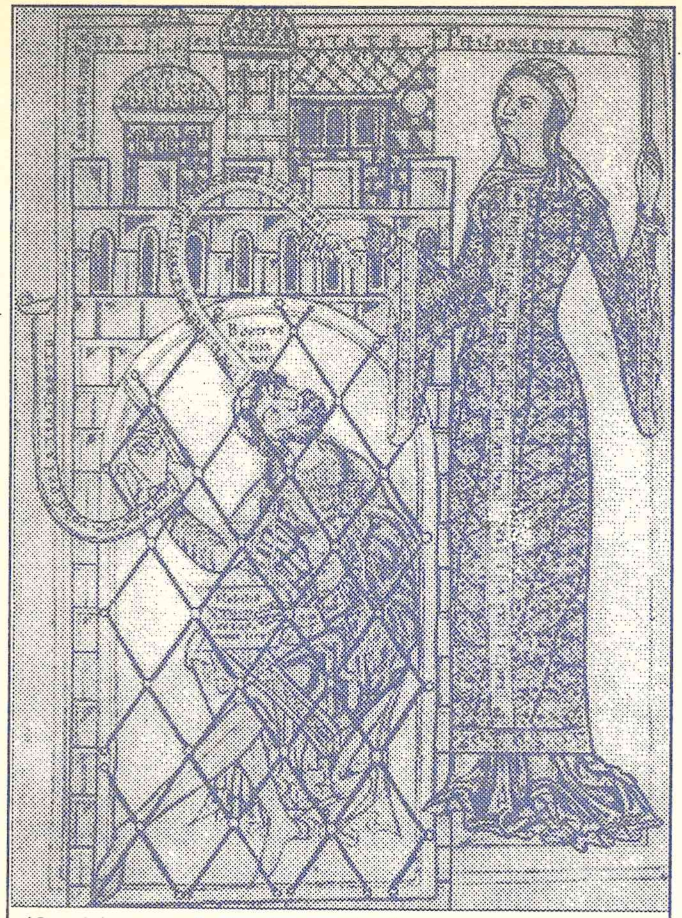

Ὁ φιλόσοφος κλειδωμένος στό σιδερένιο κλουβί τοῦ σκοταδισμοῦ παρηγορεῖται ἀπό τήν φιλοσοφία. Ἀλληγορική παράσταση πού βρίσκεται στό Μόναχο (Βιβλιοθήκη Βαυαρίας).

φιλόσοφος Γέσσιος, ἐνῶ φυλακίζονται οἱ Σεβηριανός, Ἡραίστιος, Ζώσιμος, Ἰσίδωρος κ.α. Τήν ἴδια ἐποχή, ὁ προσηλυτιστής Κόνων κατασφάζει τούς «pagani» τῆς νήσου Ἴμβρου, ἐνῶ ἄλλοι προσηλυτιστές ἐξοντώνουν τούς τελευταίους λάτρεις τοῦ Διός Λαβρανίου στήν Φασοῦλα τῆς Κύπρου καί τῆς Ἴσιδος στήν Αἴγυπτο.

482-488. Πνίγονται στό αἷμα οἱ τελευταῖες ἐξεγέρσεις τῶν ἐθνικῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

486. Στήν Ἀλεξάνδρεια γενικεύονται οἱ διαπομπεύσεις καί μαρτυρικές θανατώσεις τῶν «κρυφῶν» ἐθνικῶν ἱερέων. Δολοφονοῦνται διάφοροι ἐθνικοί στρατιωτικοί, ὅπως λ.χ. ὁ νικητής τῶν Βανδάλων στρατηγός Μαρκελλῖνος.

494. Ὁ Πάπας Γελάσιος ἀφορίζει τούς ἑορταστές τῶν Λουπερκαλίων. Σφραγίζονται ὅλοι οἱ ἀκόμη ὄρθιοι ἀρχαῖοι Ναοί τῆς Δύσεως.

500. Ἡ χριστιανική ἐσχατολογία προβλέπει, ἀνεπιτυχῶς, ὅτι τό συγκεκριμένο ἔτος θά γίνει ἡ... συντέλεια τοῦ Κόσμου. Νέες πυρές τῶν χριστιανῶν καταστρέφουν ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει ἀπό τήν σοφία καί ἐπιστήμη τῶν ἐθνικῶν. Ἡ ἀνθρωπότητα πέφτει σέ ἀκόμη μεγαλύτερη ἀποκτήνωση. Ἐξαφανίζονται παντελῶς ἡ ἀποχέτευση τῶν οἰκιῶν, ἡ Ρωμαϊκή κεντρική θέρμανση καί τά κρεββάτια. Ὁ γνωστός συγγραφέας McCabe (στό «History's Greatest Liars», σελ. 27) κάνει μία ἐκπληκτική σύγκριση ἀνάμεσα στόν Ρωμαϊκό κόσμο τῶν ἐθνικῶν καί σέ ἐκεῖνον τῶν χριστιανῶν τοῦ Μεσαίωνος: «Στή Ρώμη τοῦ τετάρτου αἰῶνος, ἀντιστοιχοῦσαν τρεῖς ἐλεύθεροι χειρώνακτες σέ ἕναν σκλάβο... ἀλλά ἀπό τό 500 ἕως τό 1100 ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῶν χειρωνακτῶν τῆς Εὐρώπης ἦσαν δουλοπάροικοι... Στή Ρώμη, οἱ ἐργάτες τῶν πόλεων μποροῦσαν νά ἀπολαύσουν δωρεάν ἐκπαίδευση, φθηνή διασκέδαση, φθηνή τροφή, ὑπέροχα λουτρά καί γυμναστήρια, ἑορτές καί ἀργίες γιά τουλάχιστον 200 ἀπό τίς 365 ἡμέρες τοῦ ἔτους. Ἀπό τό 500 ἕως τό 1100, οἱ ἐργάτες τῆς Εὐρώπης δέν εἶχαν κανένα ἀπό τά παραπάνω ἀγαθά, οὔτε ἐλευθερία, οὔτε προστασία ἀπό τόν νόμο. Στήν παγανιστική Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία οἱ γυναῖκες εἶχαν ἰσονομία καί ἴση κοινωνική ἀντιμετώπιση μέ τούς ἄνδρες. Ἀπό τό 500 ἕως τό 1100 τίς ἀντιμετώπιζαν ὅπως τά ζῶα. Οἱ παγανιστές Ρωμαῖοι παρήγαγαν μία μεγάλη βιβλιογραφία, οἰκοδόμησαν ἐκπληκτικά κτίρια ἀκόμη καί στίς περιφέρειες, καθώς καί ὑδραγωγεῖα, γέφυρες, ὑπέροχες ὁδούς, θέατρα κ.τ.λ. Ἀπό τό 500 ἕως τό 1100 σχεδόν κανένα βιβλίο δέν παρήχθη, τουλάχιστον σημαντικό ὥστε νά διαβάζεται καί σήμερα, σχεδόν κανένα ζωγραφικό ἔργο ἡ γλυπτό ἡ οἰκοδόμημα πού νά εἶναι σήμερα ἀξιοθέατο. Οἱ Ρωμαῖοι διέθεταν βιβλιοθῆκες μέχρι καί 500.000 τόμων. Ἀπό τό 500 ἕως τό 1100 δέν ὑπῆρχαν πάνω ἀπό 600 τόμοι σέ ὁλόκληρη τήν Εὐρώπη».

500. «Τό εἰδωλολατρικό» θυμίαμα γίνεται γιά πρώτη φορά δεκτό στίς ἐκκλησίες τῶν χριστιανῶν.

515. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας Ἀναστάσιος διατάσσει τήν κατασφαγή τῶν ἐθνικῶν τῆς πόλεως Ζοάρα τῆς Ἀραβίας καί τήν ἐκθεμελίωση τοῦ ἐκεῖ Ἱεροῦ τοῦ Θεοῦ Θεανδρίτου. Τό βάπτισμα γίνεται ὑποχρεωτικό ἐπί ποινῇ θανάτου, ἀκόμη καί γιά ὅσους δηλώνουν ἤδη χριστιανοί.

Μετά τόν Ἰουστίνο (518-527), ὁ ὁποῖος καταργεῖ τό 521 τούς Ὀλυμπιακούς ἀγῶνες τῆς Ἀντιοχείας, τήν σκυτάλη παραλαμβάνει τό 527 ὁ Ἰουστινιανός (527-565), ἕνας ἀπό τούς μεγαλύτερους διῶκτες τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐπί τῆς βασιλείας του συμβαίνει ἡ περίφημος «Στάσις τοῦ Νίκα», πού τόσο ἔχουν παραποιηθεῖ τά πραγματικά αἴτια πού τήν προξένησαν. Οἱ Πράσινοι καί οἱ Βένετοι ἀποτελοῦσαν τίς δύο σημαντικότερες ἀπό τίς ἱπποδρομιακές φατρίες τῆς Κωνσταντινούπολης. Ἡ τρίτη ἦταν οἱ Ροῦσσοι. Ὁ Ἰουστινιανός εἶχε ταχθεῖ ἐξ ἀρχῆς κατά τῶν Πρασίνων, τούς ὁποίους παλαιότερα ὑποστήριζε ὁ Ἀναστάσιος (491-518), ὁ ὁποῖος εἶχε ἐκδηλωθεῖ ὡς ὁ μοναδικός ἴσως ἕως τώρα Βυζαντινός αὐτοκράτορας προστάτης τοῦ Ἑλληνισμοῦ, πλήν φυσικά τοῦ

Ἰουλιανοῦ, ἀποκρούοντας τήν ἐπίθεση τοῦ Γότθου Βιταλιανοῦ, πού προασπίζοντας τήν Ὀρθοδοξία καί τήν Σύνοδο τῆς Χαλκηδόνας, ὅπως ἔλεγε, εἶχε ἐπιτεθεῖ τό 514 κατά τοῦ Ἀναστασίου ἀλλά ὑπέστη συντριπτική ἧττα. Ἀξίζει νά σημειωθῆ, ὅτι ὁ Ἀναστάσιος εἶχε καί τήν βοήθεια τοῦ Ἕλληνα φιλοσόφου Πρόκλου, πού τόν εἶχε ἐφοδιάσει μέ τό περίφημο «ὑγρό πῦρ».

Οἱ Πράσινοι εἶχαν ταχθεῖ κατά τοῦ Χριστιανισμοῦ στό σύνολό τους καί ἐπιζητοῦσαν μία λογικότερη καί Ἑλληνίζουσα θρησκεία ταυτόχρονα μέ τήν ἐξάλειψη τῶν σκληρῶν μέτρων καί τήν παύση τῶν διωγμῶν τοῦ Ἰουστινιανοῦ κατά τῶν Ἑλλήνων. Ὥρισαν ἀρχηγό τους τόν Ὑπάτιο, ἀνηψιό τοῦ Ἑλληνίζοντος Ἀναστασίου καί ἀφοῦ πῆραν ἀργότερα μέ τό μέρος τους καί τούς Βένετους, ἀπελευθέρωσαν ὅλους τούς κρατουμένους ἀπό τίς φυλακές καί στήν συνέχεια τίς πυρπόλησαν. Ὕστερα ἔκαψαν τήν χαλκῆ πύλη τοῦ παλατιοῦ καί τήν Ἁγία Σοφία. Καί οἱ ἐπιτυχίες θά συνεχίζονταν, ἐάν τελικά τεράστια λάθη στρατηγικῆς τῶν ἐπαναστατῶν δέν ὁδηγοῦσαν τόν Ἰουστινιανό ἀπό τήν ταπεινωτική πανωλεθρία στήν ἀνέλπιστη νίκη καί σωτηρία αὐτοῦ καί τοῦ δόγματος πού πρέσβευε. Καταστολή τῆς ἐξεγέρσεως, ἐκτέλεση τοῦ Ὑπατίου καί τοῦ ἀδελφοῦ του, γενικές σφαγές καί νέοι διωγμοί κατά τῶν Ἑλλήνων ἀπό τούς βυζαντινούς καί τούς βαρβάρους Ἐρούλους. 40.000 χιλιάδες νεκροί ἀρχικά, κλείσιμο τῶν φιλοσοφικῶν σχολῶν, γκρέμισμα τῶν ναῶν. Ἡ μάχη πού θά μποροῦσε νά εἶχε σημάνει τήν ἀναγέννηση τοῦ Ἑλληνισμοῦ, εἶχε χαθεῖ.

Τά ἀποτελέσματα: Ἀνανέωσις ὅλων τῶν νόμων κατά τῶν Ἑλλήνων μέ τήν προσεπιβολή τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου. Ἀφαίρεση τῶν κτημάτων τῶν Ἑλλήνων καί τῶν Ἑλληνικῶν ναῶν ὑπέρ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας καί τοῦ δημόσιου ταμείου. Τό 529 κατάργηση τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν. Γράφει ὁ Μαλάλας γι' αὐτό: *«Θεσπίσας πρόσταξιν (ὁ Ἰουστινιανός) ἔπεμψεν ἐν Ἀθήναις κελεύσας μηδένα τολμᾶν διδάσκειν φιλοσοφίαν καί ἀστρονομίαν»*. Ἀκόμη ἀφαίρεσε καί τούς μισθούς τῶν δασκάλων ὅπως καί τό δικαίωμα νά διδάσκουν: *«Ἀπαγορεύομε νά ἀσκοῦν διδασκαλία αὐτοί πού πάσχουν ἀπ' τήν ἱερόσυλη τρέλα τῶν Ἑλλήνων»* (Ἰουστινιάνειος Κώδικας I, 11,10). Ὁ ὅρος Ἕλληνας τώρα παίρνει καθαρά πλέον τόν χαρακτηρισμό πού ἐπί αἰῶνες προσπαθοῦσαν νά κρύψουν ἐπιμελῶς οἱ Χριστιανοί: *«Ἐπειδή τίνες εὑρηνται ἐκ τῶν ἀνοσίων καί μυσαρῶν Ἑλλήνων κατεχόμενοι πλάνη...»* (Ἰουστινιάνειος κώδικας Α,11).

Καί συνεχίζει ὁ Μαλάλας (Πρός Ἰουστινιανόν λόγος, 15) *«Διωγμός γάρ γέγονε Ἑλλήνων μέγας καί πολλοί ἐδημεύθησαν, ἐν οἷς ἐτελεύθησαν Μακεδόνιος, Ἀσκληπιόδωρος, Φωκάς ὁ Κρατεροῦ καί Θωμάς ὁ κοιαίστωρ. Καί ἕως τούτου πολύς φόβος γέγονε, ἐθέσπισε δέ ὁ αὐτός βασιλεύς, ὥστε μή πολιτεύεσθαι τούς Ἑλληνίζοντας»*. Οὔτε πολιτικά δικαιώματα λοιπόν καί ἀργότερα ἀπαγόρευσις καί νά στρατεύονται. Ἔτσι οὔτε συμμετοχή στά κοινά, οὔτε μεταβίβαση τῆς περιουσίας τους. Τό 546 στήν Κωνσταντινούπολη φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν καί ἐκτελέστηκαν γραμματικοί, ρήτορες, νομικοί καί γιατροί μέ τήν κατηγορία ὅτι ἦσαν «Ἕλληνες». Τό 562 ἐπακολουθεῖ νέος διωγμός καί ὅπως λέει ὁ Μαλάλας, *«Ἕλληνες πιάστηκαν καί διαπομπεύθηκαν μέσα στήν Κωνσταντινούπολη ταυτόχρονα μέ τό κάψιμο Ἑλληνικῶν βιβλίων στόν "Κυνήγιον" μαζί μέ εἰκόνες τῶν θεῶν»*. Ἀλλά καί ὁ Προκόπιος μιλῶντας σχετικά ἀναφέρει γιά τόν Ἰουστινιανό *«ἠθέλησε καταλύειν τό τῶν ρητόρων ἀξίωμα»*.

Ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐπικρατοῦντος αὐτοῦ φανατισμοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τώρα στόν χῶρο τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ὁ περίφημος Ρωμανός ὁ Μελωδός, αὐτός πού τά κοντάκιά του πλημμυρίζουν ἀπό ἀνθελληνικό μένος τίς ἑλληνορθόδοξες ἐκκλησίες ἀκόμα καί σήμερα. Στόν ὕμνο «εἰς Πεντηκοστήν» ψάλλει χαρακτηριστικά:

«Τί φυσῶσιν καί βαμβεύουσιν οἱ Ἕλληνες;
Τί φαντάζονται πρός Ἄρατον τόν τρισκατάρατον;
Τί πλανῶνται πρός Πλάτωνα;
Τί Δημοσθένη στέργουσιν τόν ἀσθενῆ;
Τί μή νοοῦσιν Ὅμηρον, ὄνειρον ἀργόν;
Τί Πυθαγόρα θρυλλοῦσι τόν δικαίως φιμωθέντα;»

528. Μέ ἔδικτο τοῦ αὐτοκράτορος Γιουτπράδα-Ἰουστινιανοῦ, καταργοῦνται οἱ ἐξόριστοι στήν Ἀντιόχεια, Ὀλυμπιακοί Ἀγῶνες. Ὁ ἴδιος ἔχει ἤδη νομοθετήσει νά θανατώνωνται μέ κατασπαραγμό ἀπό θηρία, θάνατο στήν πυρά, σταύρωση ἤ ξέσκισμα μέ σιδερόνυχα ὅλοι οἱ «*καταγινόμενοι μέ τήν μαγείαν, τήν μαντικήν, τήν γοητείαν καί τήν εἰδωλολατρείαν*» καί ἀπαγορεύσει νά διδάσκουν *«οἱ πάσχοντες ἀπό τήν ἱερόσυλη ψυχική νόσο τῶν Ἑλλήνων»* δηλαδή οἱ Ἐθνικοί.

529. Μέ ἔδικτο τοῦ αὐτοκράτορος Γιουτπράδα-Ἰουστινιανοῦ, κλείνει ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν καί κατάσχεται ἡ περιουσία της. Οἱ ἑπτά τελευταῖοι διδάσκαλοι καταφεύγουν στόν βασιλιᾶ τῶν Περσῶν Χοσρόη πού τούς δίδει ἕδρες στό Πανεπιστήμιο τοῦ Ἰουντισαπούρ (Jundishapur).

532. Μία ἀκόμη χριστιανική ἐσχατολογία προβλέπει, ἀνεπιτυχῶς φυσικά, ὅτι τό συγκεκριμένο ἔτος θά γίνει ἡ... συντέλεια τοῦ Κόσμου. Ὁ μοναχός Ἰωάννης Ἀσιακός, ἐπικεφαλῆς ἐνόπλων ὁμάδων προσηλυτιστῶν, ἀρχίζει γενοκτονία κατά τῶν Μικρασιατῶν Ἐθνικῶν.

540. Ἡ Ἑλληνική Ἰατρική ἔχει ἤδη ἀπαγορευθεῖ ὡς «γνώση τοῦ Διαβόλου» καί τά συγγράματά της ἔχουν ἤδη χαθεῖ γιά πάντα στή φωτιά τῶν χριστιανῶν. Μέ μόνη θεραπευτική μέθοδο τήν... ἀφαίμαξη καί τό διάβασμα ἐξορκισμῶν, ἀρχίζει στήν Ἀνατολική Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία ἡ μεγάλη ἐπιδημία πού ὑπολογίζεται (Panati Charles, 1989) ὅτι ἐξόντωσε 100 ἑκατομμύρια ἀνθρώπους. Ἡ Ἐκκλησία, βγαίνει παρ' ὅλα αὐτά κερδισμένη, καθώς ἀποδίδει τήν ἐπιδημία στήν ὀργή τοῦ Θεοῦ γιά τήν ἐπιβίωση τῶν «αἱρέσεων» καί τῆς «εἰδωλολατρείας». Ὁ ὄχλος τρέχει πανικόβλητος νά ἐκκλησιασθῆ. Ὁ Πέρσης βασιλιάς Χοσρόης σαρώνει τίς χριστιανικές πόλεις τῆς Συρίας. Τήν μόνη πόλη πού δέν καταστρέφει ἤ λεηλατεῖ εἶναι ἡ Χαράν (Ἑλληνιστί Κάρρες), τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι εἶχαν παραμείνει πεισματικά ἐθνικοί.

542. Ὁ Γιουτπράδα - Ἰουστινιανός ἀναθέτει καθήκοντα αὐτοκρατορικοῦ προσηλυτιστοῦ («ἐπισκόπου-τιτουλαρίου») στόν Ἰωάννη Ἀσιακό. Ἐπί 35 ὁλόκληρα χρόνια ὁ τελευταῖος ἐφαρμόζει μαζικούς καί βιαίους ἐκχριστιανισμούς τῶν ἐθνικῶν τῆς Φρυγίας, Καρίας καί Λυδίας καί κτίζει 99 ἐκκλησίες καί 12 μοναστήρια πάνω στά συντρίμμια τῶν ἐθνικῶν Ἱερῶν.

545-546. Ὁ Ἰωάννης Ἀσιακός ἐξοντώνει ἑκατοντάδες ἐθνικούς τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τά θύματα τῆς χριστιανικῆς παραφροσύνης σταυρώνονται («φουρκίζονται»), κομματιάζονται ἤ πνίγονται στήν θάλασσα μέσα σέ σάκκους, ἐνῶ τά ἔντερά τους περιφέρονται ὡς... τρόπαια στούς δρόμους ἀπό τόν χριστιανικό ὄχλο (Mac Moullen, «Christianity & Paganism...», σελ. 176-177, σημ. 89). Πολλοί εὐγενεῖς ἐθνικοί γλυτώνουν τήν βάπτιση ἤ τό μαρτύριο αὐτοκτονῶντας. Οἱ χριστιανοί βεβηλώνουν τά πτώματά τους καί τούς πετοῦν στούς σκουπιδότοπους.

550. Στήν Κυρηναϊκή καί τήν Σίβα, σφάζονται οἱ τελευταῖοι λάτρεις τοῦ Ἄμμωνος Διός.

556. Ὁ Ἰουστινιανός στέλνει στήν Ἀντιόχεια τόν φοβερό ἱεροεξεταστή Ἀμάντιο, πού συλλαμβάνει, βασανίζει καί θανατώνει τούς τελευταίους ἐθνικούς τῆς πόλεως καί καίει ὅλες τίς ἰδιωτικές βιβλιοθῆκες.

560. Ὁ εὐνοῦχος Ἀρμένιος στρατηγός τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας Ναρσής, νικᾶ τούς ἐθνικούς Βλέμυες καί καταστρέφει τό τελευταῖο ἱερό τῆς Ἴσιδος στή νησίδα Φιλά τοῦ Νείλου.

562. Μετά ἀπό διορία τριῶν μηνῶν γιά ἐγκατάλειψη τῶν πατρογονικῶν λατρειῶν, ὁ Ἰουστινιανός διατάσσει μαζικές συλλήψεις, διαπομπεύσεις, βασανιστήρια, φυλακίσεις καί ἐκτελέσεις Ἑλλήνων ἐθνικῶν στήν Ἀθῆνα, τήν Ἀντιόχεια, τήν Παλμύρα καί τήν Κωνσταντινούπολη. Στήν πλατεία τοῦ Κυνηγίου τῆς τελευταίας καίγονται σέ τεράστιες πυρές χιλιάδες βιβλία καί πολλά ἰδιωτικά ἀγάλματα (Ι. Μαλάλας *«Χρονογραφία»*). Οἱ συντεχνίες καί οἱ οἰκογένειες καθίστανται ἀποκλειστικά ὑπεύθυνες γιά τίς θρησκευτικές ἀντιλήψεις τῶν μελῶν τους. Τό ἴδιο καί οἱ ἀφέντες γιά τίς ἀντιλήψεις τῶν δούλων τους.

566. Ἡ Σύνοδος τῆς Τοῦρ ἀπαγορεύει τόν ἑορτασμό τῆς ἡμέρας τοῦ Ρωμαϊκοῦ Θεοῦ Ἰανοῦ (τήν 1η Ἰανουαρίου).

570. Ὁ Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ Ἰουστῖνος Β΄ τυπώνει νομίσματα μέ ἕνα πτερωτό πλάσμα, τό «γκένιους», πάνω ἀπό τό κεφάλι του ἀντί τοῦ καθιερωμένου σταυροῦ. Ἡ Ἐκκλησία ξεσηκώνει ἐναντίον του τόν ὄχλο τῶν ἀνατολικῶν ἐπαρχιῶν διαδίδοντας ὅτι ἴσως εἶναι «ἀποστάτης».

578-582. Ἐπί αὐτοκράτορος τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας Τιβερίου, οἱ χριστιανοί διῶκτες φυλακίζουν, βασανίζουν καί σταυρώνουν ἑκατοντάδες ἐπιφανεῖς Ἕλληνες τούς ὁποίους ὑποπτεύονται γιά Ἐθνισμό. Ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν περιβόντων «διωγμιτῶν» Θεόφιλος, κατασφάζει ἤ σταυρώνει ὅλους τούς τελευταίους ἐθνικούς τῆς Ἡλιοπόλεως (Βααλβέκ).

580. Ἔφοδος τῶν «διωγμιτῶν» τῆς Ἀντιοχείας σέ μυστικό Ναό τοῦ Θεοῦ Διός. Ὁ ἱερεύς αὐτοκτονεῖ ἐπί τόπου, ἀλλά συλλαμβάνονται ἀρκετοί θρησκευτές καί ἀνάμεσά τους ὁ ὕπαρχος Ἀνατόλιος. Οἱ κρατούμενοι βασανίζονται καί στέλνονται στήν Κωνσταντινούπολη γιά νά δικαστοῦν (καί σέ αὐτό τό χρονικό σημεῖο τοποθετοῦν οἱ μή χριστιανοί ἐρευνητές τήν ἀπαρχή τῆς ἱερᾶς ἐξέτασης). Ὁ χριστιανικός ὄχλος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐρεθισμένος ἀπό τίς μυστικές δίκες, λυντσάρει στούς δρόμους διάφορους, πραγματικούς ἤ ὑποτιθέμενους ἐθνικούς. Οἱ Ἀντιοχεῖς ἐθνικοί καταδικάζονται σέ θάνατο καί ρίχνονται στά θηρία τοῦ Ἱπποδρόμου πού ὅμως δέν δείχνουν πρόθυμα νά τούς κατασπαράξουν. Οἱ χριστιανοί τούς θανατώνουν τελικά μέ σταύρωση. Τά πτώματά τους σύρονται ἀπό τόν ὄχλο στούς δρόμους τῆς πόλεως καί πετάγονται ἄταφα στούς σκουπιδότοπους.

583. Νέοι διωγμοί κατά τῶν ἐθνικῶν ἀπό τόν Αὐτοκράτορα Μαυρίκιο.

586. Τό ἱερό σύμβολο τῶν ἐθνικῶν, ὁ Σταυρός, ὡς χριστιανικό πλέον σύμβολο, τοποθετεῖται πάνω στά κωδωνοστάσια τῶν ἐκκλησιῶν.

590. Σέ ὅλη τήν Ἀνατολική Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία, οἱ καταδότες τῆς Ἐκκλησίας «ἀνακαλύπτουν» συνεχῶς «συνωμοσίες» τῶν ἐθνικῶν. Νέες ἐκτελέσεις μέ παλουκώματα, σταυρώσεις καί ἀποκεφαλισμούς. Στόν παπικό θρόνο ἀνεβαίνει ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ λεγόμενος «Μέγας» (590-604), πού θά

κάψει σέ λίγο τήν Βιβλιοθήκη τοῦ Παλατίνου Ἀπόλλωνος *«γιά νά μή στερήση τούς πιστούς ἡ θύραθεν σοφία της ἀπό τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν...»*

600. Ἡ Χριστιανική Ἐκκλησία, διά στόματος Πάπα Γρηγορίου, ἀναγγέλει γιά μία ἀκόμη φορά τή... συντέλεια τοῦ κόσμου. Τρομοκρατημένοι πάμπολλοι δουλοκτῆτες καί γαιοκτήμονες χαρίζουν περιουσία, δούλους ἤ δουλοπάροικους στήν Ἐκκλησία καί ντύνονται μοναχοί.

601. Ὁ Αὐτοκράτωρ Μαυρίκιος διατάσσει τόν βίαιο ἐκχριστιανισμό τῆς Χαρράν (Κάρρες). Ἀνάμεσα σέ δεκάδες μάρτυρες ἐθνικούς, σταυρώνεται καί ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως τῆς πόλεως Ἀκίνδυνος μετά ἀπό κατάδοση συνεργατῶν του. Ὁ Πάπας Γρηγόριος διατάσσει τόν ἐξαγνισμό ὅλων τῶν «εἰδωλολατρικῶν» τόπων λατρείας καί συστήνει ἀργή καί συστηματική δράση τῶν προσηλυτιστῶν ὥστε νά μή προκαλέση βίαιες ἀντιδράσεις: «Δέν μπορεῖ νά ἀνέβη κανείς στήν κορυφή ἑνός ὄρους μέ ἕνα μόνο ἅλμα, ἀλλά χρειάζεται νά τό κάνη σιγά καί μεθοδικά, βῆμα πρός βῆμα... Πρέπει νά προσέξουμε πρῶτα ἀπό ὅλα νά μήν ἐξοργίσουμε τούς εἰδωλολάτρες καί νά μή καταστρέφουμε τούς ναούς τους. Πρέπει νά καταστρέφουμε μόνο τά εἴδωλα καί ἔπειτα νά ραντίζουμε τό μέρος μέ ἁγιασμό καί νά τοποθετοῦμε μέσα του ἅγια λείψανα... Ἄν οἱ ναοί αὐτοί εἶναι καλοκτισμένοι, μᾶς συμφέρει νά τούς μετατρέπουμε ἁπλῶς ἀπό χῶρο λατρείας τῶν δαιμόνων σέ χῶρο λατρείας τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ».

609. Νέες σφαγές ἐθνικῶν στήν Ἀγγλία, τήν Ἰλλυρία, τήν Μέση Ἀνατολή καί τήν Μικρά Ἀσία. Τό Ρωμαϊκό Πάνθεον μετατρέπεται σέ Ἐκκλησία τῆς «Σάντα Μαρία Ροτόντα».

692. Ἡ «ἐν Τρούλλῳ» ἤ «Πενθέκτη» Σύνοδος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καταδικάζει τόν ἑορτασμό τῶν Καλενδῶν, τῶν Βρουμαλίων, τῶν Ἀνθεστηρίων, καθώς καί τίς Διονυσιακές πομπές καί τίς μεταμφιέσεις.

Ἐκεῖ ἔχουμε τήν μαρτυρία ἀπό τούς ἴδιους τούς ἀντιπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι μεσοῦντος τοῦ 7ου αἰῶνος ἔχουμε πλεῖστα «ἐθνικά κατάλοιπα». Εἶναι πράγματι συγκινητικό μετά ἀπό 400 χρόνια διωγμῶν κατά τῶν Ἑλλήνων καί τοῦ Ἑλληνισμοῦ νά ὑφίστανται ἀκόμα ἐκείνη τήν ἐποχή Ἕλληνες πού κράτησαν τήν συνείδηση καί τήν ψυχή τους καθαρά Ἑλληνική μέσα σέ αὐτό τό ἄλογο παραλήρημα φανατισμοῦ καί τήν ἀποθέωση τῆς θρησκευτικῆς μισαλλοδοξίας καί τοῦ σκοταδισμοῦ. Ἔτσι αὐτή ἡ σύνοδος ἀπαγόρευσε τήν προσφορά «γάλακτος καί μέλιτος» στίς θυσίες κατά τόν ἑορτασμό τῶν «Βοτῶν» πρός τιμήν τοῦ Πανός, κατά τήν ἑορτή τῶν «Βρουμαλίων» πρός τιμήν τοῦ Διονύσου, ὅπως καί αὐτήν τῶν «Καλάνδων», ἀπό ὅπου καί προῆλθαν τά σημερινά κάλαντα: *«Τάς οὕτω καλουμένας Καλάνδας καί τά λεγόμενα Βοτά καί τά καλούμενα Βρουμάλια καθάπαξ ἐκ τῆς τῶν πιστῶν πολιτείας περιαιρεθῆναι βουλόμεθα»* (62ος κανών). (Ἡ ἴδια γιορτή τῶν Βρουμαλίων ἀπαγορεύεται καί μέ τόν 9ο κανόνα τῆς συνόδου τῆς Ρώμης τό 743).

Μέ τήν ἐμφάνιση τῆς δυναστείας τῶν Ἰσαύρων καί τήν ἔξαρση τῆς διαμάχης μεταξύ εἰκονολατρῶν καί εἰκονοκλαστῶν ἔχουμε μία καινούρια διαμορφούμενη πραγματικότητα. Αὐτή ἡ πραγματικότητα δέν εἶναι μόνο θρησκευτικῆς ὑφῆς ἀλλά καί κοινωνικοπολιτικῆς, καθώς οὐσιαστικά ἐκφράζεται μέσα ἀπό τήν διαμάχη τῶν Ἑλληνικῶν ἐπαρχιῶν τῆς αὐτοκρατορίας, πού ἀσπάζονται τίς εἰκόνες ἐπηρεαζόμενες ἀπό τήν προγενέστερη παράδοση τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῶν ἀνατολικῶν ἐπαρχιῶν, πού μέ ὁλότελα διαφορετική ψυχοσύνθεση καί ἐπηρεαζόμενες ἀπό τήν ἀνεικονικότητα Μωαμεθανισμοῦ καί Ἰουδαϊσμοῦ τίς ἀντιμάχονται.

Αὐτή εἶναι ἡ μάχη πού θά ἀποφασίσει τελεσίδικα γιά τό ποιά θά εἶναι στό ἑξῆς ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ τοῦ πολυεθνικοῦ ὀργανισμοῦ, πού ὀνομάζεται «Βυζαντινή αὐτοκρατορία» ἤ καλύτερα «Ἀνατολικό Ρωμαϊκό κράτος». Τό θῦμα, ὅπως πάντα, ἡ Ἑλλάδα. Ἔτσι στό σύγγραμμα *«Χρηστομάθειας ἐκ τοῦ Στράβωνος Γεωγραφικῶν»* ἀναφέρεται: *«Πᾶσαν Ἤπειρον καί Ἑλλάδα σχεδόν καί Πελοπόννησον καί Μακεδονία Σκῦθαι, Σλαῦοι νέμονται».* Πρόκειται, γιά ἐσκεμμένη τελεία ἐγκατάλειψη τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου ὡς ἕρμαιο στήν διάθεση τῶν βαρβάρων. Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Ε΄ καί οἱ ὑπόλοιποι εἰκονοκλάστες αὐτοκράτορες κυρίως ἔβλεπαν αὐτήν τήν ἐξαφάνιση τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου ὡς οὐρανόπεμπτο δῶρο καί ἀντίρροπο στίς εἰκονολατρικές αὐτές ἀνταρτικές διαθέσεις τῶν Ἑλλήνων.

Πολλοί ἐδῶ θά βιαστοῦν νά διαχωρίσουν τούς εἰκονολάτρες αὐτοκράτορες καί νά τούς ἀναγορεύσουν σωτῆρες καί θεματοφύλακες τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Δυστυχῶς οἱ πράξεις τους ὁδηγοῦνταν ἀπό φιλοδοξία καί μόνο καί χρησιμοποιοῦσαν τίς προσδοκίες καί τά ὁράματα ἑνός λαοῦ, τοῦ Ἑλληνικοῦ, στήν προσπάθειά τους νά κυριαρχήσουν καί νά ἐξουσιάσουν. Ἔτσι καί πάλι οἱ Ἕλληνες αἰσθάνθηκαν προδομένοι βλέποντας τήν Αὐτοκράτειρα Εἰρήνη τήν Ἀθηναία ἔνθερμο ὀπαδό τῶν εἰκόνων καί «γνήσιο», δυστυχῶς ὅπως ἀποδείχτηκε μόνο στά χαρτιά, τέκνο τῆς Ἑλληνίδας γῆς, νά προδίδη, τό ἴδιο της τό ὄνομα, τήν ἴδια της τήν πατρίδα στό ὄνομα τοῦ δογματισμοῦ καί τῆς ἐξουσίας.

Μέ τήν Ζ΄ Οἰκουμενική σύνοδο τῆς Νικαίας τό 787 μ.Χ. ἡ Ἱερά Σύνοδος ὁρίζει χαρακτηριστικά: *«Τοῖς τά Ἑλληνικά δεξιοῦσι μαθήματα, καί μή διά παίδευσιν*

μόνον ταῦτα παιδευομένοις ἀλλά καί ταῖς δόξαις αὐτῶν ταῖς ματαίαις ἑπομένοις καί ὡς ἀληθέσι πιστεύουσι καί οὕτως αὐταῖς ὡς τό βέβαιον ἐχούσαις ἐγκειμένοις ὥστε καί ἑτέρους, ποτέ μέν λάθρα, ποτέ δέ φανερῶς ἐνάγειν αὐταῖς καί διδάσκειν ἀνενδοιάστως ΑΝΑΘΕΜΑ». Αὐτή ἀκριβῶς ἡ περικοπή, αὐτή ἡ προσβολή τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος, τοῦ πολιτισμοῦ καί τῆς σοφίας βρίσκεται ἀκόμα μέχρι σήμερα στό «Τριώδιο» καί διαβάζεται τήν «Κυριακή τῆς Ὀρθοδοξίας». [Ἄς μᾶς ἐπιτραπεῖ ἕνα σχόλιο ἐδῶ: Ποιός ἱερέας τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχει τό θάρρος νά πετάξει τά ράσα του, ὅταν ξεστομίζη τέτοιες ὕβρεις κατά τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Κανένας. Γιατί πρῶτα αἰσθάνονται Χριστιανοί κατά συνείδηση καί ἐπιταγή καί ὕστερα κατά συνθήκην «Ἕλληνες», ἐπειδή ἔτυχε νά γεννηθοῦν σ' αὐτόν τόν τόπο. - Τέλος στό πικρό αὐτό σχόλιο.]

Κανών, πού ψάλλεται πρός τιμήν τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν εἰκόνων, πού κατ' ἄλλους ἀποδίδεται στόν Θεόδωρο Στουδίτη καί κατ' ἄλλους στόν Πατριάρχη Μεθόδιο (815 μ.χ.), στρέφεται κατά τοῦ Ἰωάννη Γραμματικοῦ, ὁ ὁποῖος ἀρχικά ἦταν ἡγούμενος στήν μονή τῶν ἁγίων Σέργιου καί Βάκχου ἀλλά ἔδειξε ἀργότερα τάσεις ἀποστασιοποιήσεως ἀπό τήν Χριστιανική διδασκαλία, τίς ὁποῖες ἐπικρίνει ὁ κανών αὐτός: Τόν ὀνομάζει λοιπόν «ἶσον τῶν Ἑλλήνων» καί συνεχίζει λέγοντας ὅτι *«περηφανεύονταν γιά τά ἔργα τους πού ἡ φωνή τῶν δικαίων δίκαια τά σκόρπισε στούς ἀνέμους».* Ὁλόκληρη ἡ παραπομπή στό ἀρχαῖο κείμενο ἔχει ὡς ἑξῆς: *«ἶσος γάρ τῶν Ἑλλήνων ἐδείχθη ὑψαυχούμενος τοῖς τούτων συγγράμμασιν, ἃ δικαίως ἐλίκμισαν αἱ τῶν δικαίων φωναί»* Καί συμπληρώνει: *«Θά ἔπρεπε νά ὀνομάζεται ὄχι Ἰωάννης, ἀλλά Πυθαγόρας, Κρόνος ἤ Ἀπόλλων».*

Ἡ προσχώρηση αὐτή στίς Ἑλληνικές ἀξίες ἀνθρώπων τῆς ἐκκλησίας, ὅπως καί τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐξουσίας δέν σταματᾶ ἐδῶ καί βρίσκει τήν ἔκφρασή της ἀκόμα καί σ' αὐτό τό πρόσωπο τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος τοῦ Σοφοῦ (886 - 912 μ.χ.). Ἔτσι ἔχουμε δύο λόγους τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Σικελοῦ κατά τοῦ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ, τοῦ ὁποίου, ἀξίζει νά σημειωθῆ, ὅτι ἦταν μαθητής, ὅπου φανερώνει καί αὐτός τό ἀβυσσαλέο του μίσος κατά τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Στό στιχούργημά του τῶν 44 στίχων μέ τίτλο *«Στίχοι ἡρωικοί καί ἐλεγειακοί εἰς Λέοντα φιλόσοφον Κωνσταντίνου μαθητοῦ αὐτοῦ»* ἀναφέρει ὅτι *«αὐτός* (ὁ Λέων) *δίδαξε ὅλη τήν κοσμική ἐπιστήμη* (θύραθεν σοφία), *γιά τήν ὁποία περηφανεύονταν οἱ ἀρχαῖοι καί ἔχασε τήν ψυχή του σ' αὐτήν τήν θάλασσα τῆς ἀσέβειας. Λάτρεψε τό ἀμέτρητο πλῆθος τῶν θεῶν καί ἀρνήθηκε τήν ἁγία τριάδα. Ὁ Χριστός δίκαια τόν τιμώρησε γιά τόν σαρκασμό του πρός τόν ἀληθινό θεό, γιατί ἦταν ἕνας ἀποστάτης, ἕνας λάτρης τοῦ Δία».*

Στήν συνέχεια τοῦ συγγράμματος ὁ Λέων στέλνεται *«στόν Ἄδη μαζί μέ τήν ἐπιστήμη του καί τήν ἀσέβειά του, νά ξαναβρεῖ τόν Χρύσιππο, τόν Σωκράτη, τόν Πρόκλο καί τόν Πλάτωνα, τόν Ἀριστοτέλη καί τόν Ἐπίκουρο καί τούς ἀγαπητούς του φίλους Εὐκλεῖδες καί τούς Πτολεμαστρονόμους συντροφιά μέ τόν Ὅμηρο, Ἡσίοδο, καί τόν Ἄρατο»,* τούς φιλοσόφους, τούς σοφούς, τούς ποιητές τῆς Ἑλλάδος, νά καῆ ἐκεῖ μαζί τους στή φωτιά, *«ὅπως τοῦ ἀξίζει».* Καί τελειώνει: *«Νά αὐτά πού ἐγώ, ὁ Κωνσταντῖνος, πού θήλασα τό καλό γάλα τῆς Καλλιόπης, σοῦ ἔψαλα μέ τέχνη. Ἐγώ, πού ἔχοντας ἐρευνήσει τά μυστήρια τῆς καρδιᾶς σου ἔμαθα νά ἀναγνωρίζω τό κακό πού κρυβόταν ἐκεῖ».*

Ἀλλά δέν ἀρκέστηκε μόνο σ' αὐτά ὁ Κωνσταντῖνος. Ἐπιστρέφει μέ ἕνα νέο ποίημα 70 στίχων, ὅπου οἱ κατηγορίες τώρα παίρνουν ἀκόμα γενικότερο χαρακτήρα κατά τῶν Ἑλλήνων: *«Νά χαθοῦν αὐτοί πού ἀρνιοῦνται τήν θεότητα, κι αὐτοί πού ἀσπάζονται τήν πλάνη τοῦ Μάνη, κι αὐτοί πού λατρεύουν τούς θεούς τῶν Ἑλλήνων... Κάτω ὅσοι δέν λατρεύουν τόν θεό πού εἶναι νοητός σέ τρία πρόσωπα καί τιμᾶται σέ μία φύση. Νά χαθοῦν ὅσοι δέν σέβονται μέ ὅλη τήν τρεμάμενη ψυχή τους τήν ἐνσάρκωση τοῦ θείου λόγου...».* Καί στό τέλος ὁμολογεῖ: *«Ναί εἶμαι πατροκτόνος δυσεβοῦς διδασκάλου, ἔστω κι ἄν οἱ Ἕλληνες σκάσουν ἀπ' τό κακό τους».*

Τό σημαντικότερο ὅμως γεγονός σέ αὐτά τά δύο στιχουργήματα προκύπτει ἀπ' τό ὅτι γράφτηκαν σέ μία ἐποχή, τόν 10ον αἰῶνα, ὅπου οἱ περισσότεροι ἱστορικοί θεωροῦν ὅτι ἡ Ἑλληνική φιλοσοφία καί θρησκεία, στήν αὐθεντική τους μορφή, ἔχουν παντελῶς ἐκλείψει. Ὅμως τί συμβαίνει ἐδῶ, ὅταν ἕνας αὐτοκράτορας μοιάζει νά ἀκολουθῆ τέτοιες ἰδέες καί νά κατηγορεῖται γι' αὐτά του τά πιστεύω ἀπό ἕναν πρώην μαθητή του γνώστη αὐτῶν του τῶν πιστεύω καί ἰδεῶν; Ποιοί εἶναι αὐτοί οἱ περίφημοι Ἕλληνες, πού θά σκάσουν - ὅπως χαρακτηριστικά ἀναφέρει - ἀπ' τό κακό τους; Σέ ποιές ἀνεξερεύνητες πτυχές τῆς ἱστορίας βρίσκονται ἐγκλωβισμένοι;

804. Οἱ Ἕλληνες ἐθνικοί τῆς Λακωνικῆς ἀντιστέκονται μέ ἐπιτυχία στήν ἀπόπειρα τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ταρασίου νά τούς ἐκχριστιανίσῃ.

850-900. Ἀπό τόν Ἀρμένιο προσηλυτιστή Νίκωνα τόν «Μετανοεῖτε» καί τούς ἔνοπλους μοναχούς του, ἐκχριστιανίζονται μέ τή βία οἱ τελευταῖοι Ἕλληνες ἐθνικοί τῆς Λακωνίας καί κατασφάζονται οἱ ἱερεῖς τους.

Ὁ παρών κατάλογος σταματᾶ ἐδῶ.

Οἱ διώξεις ὅμως συνεχίζονται μέχρι σήμερα.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Εἶναι γνωστό στόν περισσότερο κόσμο, ἀκόμα καί σέ ἀδαεῖς ξένους, ὅτι ἡ Ἑλληνική μυθολογία βρίθει ἀπό ὡραιότατους, - κάποιους, ἴσως περίεργους καί μερικούς, κάπως παράξενους, μύθους. Ὁρισμένοι ἀπό αὐτούς εἶναι πασίγνωστοι, ἄλλοι λιγότερο γνωστοί, ἐνῶ ἄλλοι βρίσκονται θαμμένοι στά ἀρχεῖα τῆς ἱστοριομυθολογικῆς μνήμης περιμένοντας τή στιγμή πού κάποιος θά ἐνδιαφερθεῖ νά τούς ξεσκονίσει καί ἔτσι, λίγο καθάριοι, νά ἀναδυθοῦν ἀπό τά βάθη τῆς καταπακτῆς ὅπου, σάν τό σπήλαιο τοῦ Ἀλαντίν, στοιβάζονται οἱ θησαυροί καί τά πολύτιμα πετράδια τῶν μυθολογικῶν ἱστορημάτων καί νά προσελκύσουν τό ἐνδιαφέρον μέ τό ξαφνικό ἀγλάϊσμά τους.

Γνωστό εἶναι ἐπίσης σέ ὅλους πού ἔχουν ἀσχοληθεῖ μέ τήν ἑλληνική μυθολογία, ὅτι οἱ μῦθοι της περιπλέκονται γύρω ἀπό ἀνθρωπόμορφους θεούς, δυναμικούς ἥρωες καί πανέμορφες κοπέλες μέ τή μορφή νυμφῶν, πριγκιπισσῶν κλπ., ἀλλά καί τερατόμορφων πλασμάτων, τά ὅρια τῆς ἐμφάνισης τῶν ὁποίων συγχέονται μεταξύ σαγηνευτικοῦ κάλλους καί φρικώδους ἀσχήμιας.

Πολλοί - λιγότεροι πάντως ἀπό τούς προηγούμενους - γνωρίζουν ὅτι οἱ περισσότεροι μῦθοι χρησιμοποιοῦν τήν δράση τῶν πανέμορφων καί τρομερῶν αὐτῶν πλασμάτων γιά νά διατηρήσουν γεγονότα χαμένα στά βάθη τοῦ ἀνιστόρητου χρόνου, ἀλλά καί γιά νά ἐκφράσουν ἀλληγορικά φυσικά φαινόμενα, ἀνεξήγητα στήν ἐποχή τους, τότε πού γιά τήν πλειονότητα, σχεδόν τά πάντα, εἶχαν μεταφυσικές προεκτάσεις. Οἱ φυσικές γνώσεις τῶν πολλῶν - τότε ἀκόμα στά ἐπιστημονικά σπάργανα - ἦταν ἐλάχιστες καί ἔτσι τό μεγαλύτερο μέρος τῆς νομοτέλειας βρισκόταν «μετά τά φυσικά», στό χῶρο τῆς μεταφυσικῆς, πεδίο στό ὁποῖο βρίσκεται ἀκόμα καί στίς μέρες μας ἕνα σημαντικό τμῆμα τῆς δημιουργικῆς νομοτέλειας. Ὅμως καί αὐτό τό τμῆμα, ἔντεχνα καλυμμένο, ἀπαντᾶται τόσο παλαιά, στίς μυθολογικές ἐξιστορήσεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καί εἶναι ἄξιο μᾶλλον θαυμασμοῦ παρά ἀπορίας, τό πῶς συμπεριλαμβάνεται ὅλη αὐτή ἡ γνώση στά μυθολογικά δράματα καί ἡρωικά ἀνδραγαθήματα.

Ἀρκετοί λοιπόν εἶναι ἐκεῖνοι πού ἀσχολοῦνται καί ἀνακαλύπτουν τίς εὔδηλες γι' αὐτούς πιθανές ἱστορικές σημάνσεις, ἀλλά καί ἑρμηνεῖες φυσικῶν φαινομένων, ὅμως πολύ λιγότεροι εἶναι αὐτοί πού εἰσχωροῦν βαθύτερα ἀπό τό ἐπιφανειακό βάθος τῶν ἀφηγημάτων καί μέ δέος ἀντικρίζουν στό βαθύτερο τμῆμα τους τόν ἐσωτερισμό καί τίς - ἀκόμα καί γιά σήμερα - μεταφυσικές προεκτάσεις.

Πίσω ἀπό κάθε δράση καί πράξεις τῶν μυθικῶν προσώπων, συνεπικουρούμενο συχνάκις ἀπό τά ὀνόματα τῶν ἡρώων, κρύβεται «κάτι» πού ἔπρεπε μέν νά καταγραφῆ γιά νά διατηρηθῆ στήν αἰωνιότητα ἤ νά δοθῆ στούς ἐλάχιστους ἱκανούς παραλῆπτες τῆς ἐποχῆς, ἀκατανόητο γιά τούς πολλούς καί ἴσως ἐπικίνδυνο διαστρέβλωσης ἀπό τούς ἡμιμαθεῖς.

Τά προαναφερόμενα πανέμορφα πλάσματα καί τά τέρατα πού πρωταγωνιστοῦν στά μυθολογικά μας ἱστορήματα δέν εἶναι τά μόνα πού ἐμπλέκονται στά δρώμενα, ὅπου κυκλοφοροῦν καί πολλές ἄλλες μορφές, πολλοί δεύτεροι ρόλοι πού, ἄν καί δέν ἔχουν πρωταγωνιστικό ρόλο, εἶναι ἀπαραίτητοι γιά τήν πλοκή τοῦ μύθου καί παρά τήν συμπληρωματική θέση πού κατέχουν, ἐν τούτοις ἡ ἰσχύς τους στό παιχνίδι τῆς συμβολικῆς ἀποκάλυψης εἶναι σημαντική καί πολλάκις πρωταρχική.

Σέ μία ἀπό αὐτές τίς δευτεραγωνιστικές ὁμάδες ἀνήκει καί τό πρόσωπο στό ὁποῖο ἀφιερώνεται τό παρόν ἄρθρο, ὁ **Τειρεσίας**. Στούς **Μάντεις**.

Μάντης ἦταν ὁ Τειρεσίας καί σάν καί αὐτόν, μάντεις πολλούς, θηλυκούς καί ἀρσενικούς, συναντᾶμε στά μονοπάτια τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας. Ἀνάμεσα στό πλῆθος αὐτό τῶν μάντεων, ὁ Τειρεσίας κατέχει περίοπτη θέση. Εἶναι ἕνας ἀπό τούς δύο ἐπιφανέστερους μάντεις πού μᾶς παρέδωσε ἡ μυθολογική μας παράδοση καί ἴσως ὁ μοναδικός πού ἀσκεῖ τήν μαντική τέχνη ἀκόμα καί μετά τόν θάνατό του, προφητεύοντας μέσα ἀπό τά ζοφερά δώματα τοῦ Ἄδη.

Ἡ πρώτη μου «συνάντηση» μέ αὐτά τά πλάσματα, τούς μάντεις, πού μοῦ προκαλοῦσαν περιέργεια, παράλληλα καί δέος, συνέβη στά πρῶτα μαθητικά μου χρόνια, τότε πού πρωτομαθαίναμε τά Ὁμηρικά ἔπη. Ἐκεῖ ὁ «κακός» στόν ρόλο, πλήν περιέργως - γιά μᾶς - ἀξιοσέβαστος ἀπό τούς ἥρωες τῆς Ἰλιάδας μάντης Κάλχας, σχεδόν διατάζει τόν ἀρχιστράτηγο Ἀγαμέμνονα νά καταφύγη στήν ἀποτρόπαιη θυσία τῆς πρωτοκόρης του Ἰφιγένειας, ὥστε νά φυσήξουν οὔριοι ἄνεμοι γιά νά ξεκινήση ἀπό τήν Αὐλίδα ὁ καθηλωμένος ἀπό τή νηνεμία στόλος τῶν Ἀχαιῶν.

Πολύ στεναχώρησε τόν παιδικό συναισθηματισμό μου ἡ προφητεία τοῦ Κάλχαντα πού κατά τά ἄλλα ὑπῆρξε μία ἀπό τίς συμπαθέστερες ἀλλά καί ἀξιοσε-

θεῖς μορφές τῶν ἐκστρατευσάντων στό Ἴλιον γιά τήν διεκδίκηση καί ἐπαναφορά τῆς πανέμορφης Ἑλένης.

Αὐτός λοιπόν ἦταν ὁ μάντης πού πρωτογνώρισα, ἀλλά ὡς φαίνεται καί οἱ ὑπόλοιποι συνομήλικοί μου, καί εἶχε ἐντυπωσιάσει αὐτός καί τό ἐπάγγελμά του, τόσο πολύ τούς συμμαθητές μου ὥστε μέ τήν πρώτη εὐκαιρία τό ὄνομα ἤ ἡ ἰδιότητά του ἀναδυόταν στά περιπαικτικά παιδικά στόματά μας. Ἔτσι λοιπόν ὅταν κάποιος ἀπό ὅλους μας ἀνήγγειλε κάτι πασιφανές, ὅπως π.χ. ὅτι θά βρέξει ἐνῶ ἔπεφταν ἤδη οἱ πρῶτες ψιχάλες, τοῦ φωνάζαμε ἐν χορῷ: «Μά ποιός εἶσαι; Ὁ Κάλχας εἶσαι;»!

Ὁ χρόνος ὅμως κυλοῦσε καί μαζί του διαβαίναμε τό μονοπάτι τῶν περαιτέρω μαθητικῶν γνώσεων βαδίζοντας πρός τόν «Οἰδίποδα», τήν «Ἀντιγόνη» καί τό «Θηβαϊκό κύκλο» ὅπου συναντήσαμε τήν ὕπαρξη τῆς ἄλλης σημαντικῆς καί προγενέστερης τοῦ Κάλχαντα, μαντικῆς μορφῆς, τοῦ Τειρεσία. Μία τυφλή τραγική φιγούρα, ἕνας γέροντας πού ἔσερνε τά πόδια του στηριγμένος πάνω στό μπαστούνι του ἐνῶ γιά ὁδηγό χρησιμοποιοῦσε ἕνα μικρό παιδί, συνήθως κάποιο ἀγόρι, ἐνῶ κάποιες φορές ἔπαιρνε τή θέση τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ ἡ κόρη του ἡ Μαντώ.

Ὁ γέρο-μάντης δέν ἄνοιγε εὔκολα τό στόμα του γιά νά ξεστομίση προφητεῖες. Συχνά ἀπεκάλυπτε τά μελλούμενα ἤ ὅσα γνώριζε κάτω ἀπό σφοδρή πίεση, αὐτά δέ πού φανέρωνε ἦταν τόσο δυσάρεστα καί τραγικά, ὥστε οἱ ἀποδέκτες τῶν χρησμῶν του μετανοοῦσαν γιά τήν πίεση πού τοῦ ἀσκήθηκε.

Οἱ μῦθοι στούς ὁποίους ἐμπλέκεται ὁ Τειρεσίας (Θηβαϊκός κύκλος, Ὀδύσσεια, Ἆθλοι Ἡρακλέους, Βάκχαι) ἔχουν τέτοια ἰσχύ ὥστε ὁ προσωπικός τους μῦθος ἔρχεται σέ δεύτερη μοῖρα καί φαντάζει ἄνευ μεγάλης σημασίας, σάν διακοσμητικός μέσα στό σύνολο στό ὁποῖο ὑπάγεται. Ὅμως αὐτός ὁ – φαινομενικά – κάπως ἀσήμαντος, δευτεροκλασάτος μῦθος εἶναι ἕνα ἱστόρημα πλέον σημαντικό ἀπό πλευρᾶς ἐσωτερισμοῦ καί δηλώνει, ἔντεχνα ἀποκρυμμένους, συμπαντικούς νόμους καί ἀξιώματα ἄγνωστα ἤ πρωτόγνωρα στούς πολλούς, ἀκόμα καί στήν ἐποχή μας.

Πρίν ὅμως προβοῦμε στήν χαλιναγώγηση τῶν σκέψεών μας στήν ἀποσυμβολιστική αὐτή προσπάθεια, θεωρῶ σωστότερο νά παρουσιάσουμε τόν ἴδιο τόν Τειρεσία καί νά προσπαθήσουμε νά τακτοποιήσουμε σέ μία χρονολογική σειρά τά δρώμενα καί τίς πράξεις του, πού διαδραματίζονται σέ μία ἐποχή ὅπου ὁ χρόνος χαρακτηρίζεται ἀπό κάποια ἐλαστικότητα, ἕνεκα τῆς ὁποίας τά συμβάντα ὑφίστανται χρονολογική ἀταξία καί ἀσυνέπεια ὡς πρός τήν τακτική λογική μαθηματική μας ἀντίληψη.

Ὁ Τειρεσίας καταγόταν ἀπό τόν Σπαρτό Οὐδαῖο. Ἦταν γιός τοῦ Εὐήρη καί τῆς νύμφης Χαρικλῶς ἤ Χαρίκλειας, ἡ ὁποία ἦταν ἀκόλουθος καί ἀγαπημένη φίλη τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς.

Ὅπως ὅλοι οἱ ὡραῖοι καί ρωμαλέοι νέοι τῆς ἐποχῆς του ἀσχολιόταν μέ τό κυνήγι καί μία μέρα, ἐκεῖ πού κυνηγοῦσε πάνω στόν Κιθαιρῶνα, συναντᾶ δύο φίδια νά συνουσιάζονται. Τώρα πῶς τοῦ ἦρθε, θά σᾶς γελάσω (διότι ἄβυσσος ἡ ψυχή τοῦ ἀνθρώπου), σηκώνει τό ραβδί του καί τά κοπανάει μέχρι πού σκότωσε τό θηλυκό.

Τί ἔκανε καί τί ἀπέγινε τό ἀρσενικό φίδι δέν ἀναφέρεται πουθενά, ὅμως ἀμέσως μετά τό θάνατο τοῦ θηλυκοῦ ὅλως ἀπροσδόκητα ὁ Τειρεσίας ἀλλάζει φῦλο καί ἀπό ἄντρας γίνεται γυναῖκα. Ἔτσι λοιπόν ἡ πρώτη ἀναφερόμενη ἀλλαγή φύλου συνέβη στήν Ἑλλάδα καί ὄχι στό Μαρόκο (πού ἐξ ἄλλου δέν ὑπῆρχε τότε) ὅπως ἰσχυρίζονται κάποιοι ἀμαθεῖς σύγχρονοί μας. Στόν Κιθαιρῶνα καί ὄχι στήν Καζαμπλάνκα.

Τώρα ὅλοι θά ἀναλογίζεστε τήν ἀπελπισία καί τήν θλίψη τοῦ νεαροῦ πού μετατράπηκε ξαφνικά καί ἀπρόσμενα σέ δεσποινίδα. Θά σκέφτεστε ὅτι μέσα στήν θλίψη του θά εἶχε καί τό πρόβλημα τῆς διατηρήσεως τῆς «τιμῆς» του, πού θά εἶχε διπλό κόστος ἀφοῦ προϋπῆρξε ἀγόρι. Κάνετε λάθος! Μή νομίζετε ὅτι ἐθλίβη καί πέρασε τήν ὑπόλοιπη ζωή του σάν καλόγρια προσπαθῶντας νά διαφυλάξει τήν παρθενία του (τό πολυτιμότερο ἀγαθό πού διέθετε πρό καιροῦ κάθε ἄπροικος κόρη). Κάθε ἄλλο! Τό γλέντησε ἀρκετά καί τό ἐκμεταλλεύθηκε στό ἔπακρον ἐξελισσόμενος σέ μία ἀπό τίς πιό φημισμένες ἑταῖρες τῆς ἐποχῆς του. Δυστυχῶς δέν διεσώθη τό καλλιτεχνικό ὄνομα μέ τό ὁποῖο ἀσκοῦσε τό ἐπάγγελμα.

Αὐτή ἡ γυναικεία περίοδος κραιπάλης καί «οἰκονομικῆς» ἄνεσης κράτησε ἑπτά χρόνια. Πάνω στήν ἑπταετία ξανασυναντᾶ δύο φίδια στήν ἴδια φάση καί ὤ! τί σύμπτωση, στό ἴδιο σημεῖο. Μυαλό δέν ἔβαλε ὁ Τειρεσίας (ἤ μᾶλλον καλύτερα ἡ Τειρεσώ) καί τά ξαναρχίζει στίς μαγκουριές. Ἄλλοι λένε ὅτι τούς πέταγε πέτρες. Πάντως εἴτε μέ τόν ἕνα τρόπο, εἴτε μέ τόν ἄλλο, αὐτή τήν φορά πετυχαίνει τό ἀρσενικό καί τό ἀφήνει σέκο. Μέ τό πού μᾶς ἀφήνει χρόνους ὁ ἐπιβήτωρ ὄφις, νά σου καί ὁ Τειρεσίας ξαναβρίσκει τό πρῶτο καί αὐθεντικό φῦλο του. Ὡς ἄρρην ξανά καί ἀνεπάγγελτος πλέον, χάνεται γιά κάποιο διάστημα χωμένος στήν ἀντάρα τῆς σκόνης τῆς μυθολογικῆς λήθης καί ἴσως νά ἐξαφανιζόταν γιά πάντα ἐάν δέν συνέβαινε ἕνα ἄλλο σκαμπρόζικο μυθολογικό γεγονός πού τόν ξανάφερε στό προσκήνιο. Ἄν καί θεϊκό, καί αὐτό τό συμβάν εἶναι «τολμηρό» καί ἔχει τήν νοστιμιά του. Ἀλλά νά πῶς ἔχουν τά πράγματα.

Ὅ,τι ἔκαναν προηγουμένως τά φιδάκια, τό ἔκανε κι ὁ Δίας μέ τήν Ἥρα. Νόμιμο ζεῦγος μέ τά δεσμά τοῦ γάμου καί οὐδέν μεμπτόν, ἐκτός τοῦ ὅτι αὐτή τή φορά, ὅπως συμβαίνει πολλάκις στούς θνητούς, οἱ

Ἑπτά γενιές ἔζησε ὁ Τειρεσίας ὁ ξακουστός μάντης τῆς ἀρχαιότητος: ἀπό τά χρόνια τοῦ Κάδμου ὥς τήν ἐποχή τοῦ Οἰδίποδος καί τῶν παιδιῶν τῶν παιδιῶν του, καί μαζί τους δέχθηκε καί αὐτός τά πλήγματα τῆς μοίρας πού τούς συγκλόνισαν. Στήν εἰκόνα, τόν τυφλό μάντη ὁδηγεῖ ἀπό τό χέρι ἕνα ἀγόρι. Ποιά εἶναι ἡ σκηνή; Ποιός εἶναι ὁ ἄνδρας δεξιά μέ τό συννεφιασμένο πρόσωπο; Εἶναι ὁ Κρέοντας πού ἀκούει ἀπό τόν Τειρεσία ὅτι μόνο ἡ θυσία τοῦ γιοῦ του Μενοικέα θά σώση τήν πατρίδα ἀπό τήν πολιορκία τῶν Ἑπτά, εἶναι ὁ Οἰδίποδας πού τόν προκαλεῖ νά τοῦ φανερώση τήν ἀλήθεια γιά τόν δολοφόνο τοῦ πατέρα του, τοῦ Λάϊου, ἤ εἶναι τέλος μία ἐλεύθερη παραλλαγή κάποιας σκηνῆς ἀπό τήν τραγωδία; (Ἀπουλική οἰνοχόη. Γύρω στό 340-330 π.Χ. Βασιλεία. Antikenmuseum und Sammlung Ludwig).

θεϊκές περιπτύξεις καί σαλιαρίσματα κατέληξαν σέ καυγά καί ἄγρια κρεββατομουρμούρα.

Νά γιατί τσακώθηκαν! Ὅπως οἱ σύγχρονοί μας διακόπτουν τό ἔργο τῆς διαιωνίσεως κατά διαστήματα «γιά ἕνα τσιγάρο», κάπως ἔτσι φαίνεται διέκοπτε καί τό Ὀλύμπιο ζεῦγος γιά κάποια φιλοσοφική ἀνάπαυλα. Τούς ἦρθε λοιπόν ἐκείνη τήν φορά νά συζητήσουν (νά διαφωνίσουν εἶναι ὁ ἀκριβέστερος ὅρος) γιά τό ποιός εὐφραίνεται περισσότερο κατά τή συνουσία καί ποιός ἀπολαμβάνει καλύτερα τό σέξ. Ὁ ἄνδρας ἤ ἡ γυναῖκα; Ὅπως ἦταν φυσικό ἀναμενόμενο καί οἱ δύο παρίσταναν τά θύματα καί νά ὁ καυγάς κι ὁ τσακωμός. Κάποια στιγμή τούς ἦλθε ἡ φαεινή ἰδέα πώς μόνο ἄν ὑπῆρχε κάποιο ἄτομο πού ὑπῆρξε καί ἄντρας καί γυναῖκα θά ἦταν τό μόνο πού θά μποροῦσε νά ἀπαντήση ἐμπειρικά στό ἐρώτημα. Εὐθύς τότε θυμήθηκαν τόν Τειρεσία καί τό περίεργο περιστατικό πού τοῦ συνέβη, τόν κάλεσαν νά παρουσιασθῆ καί νά ἀπαντήση στό ἐπίμαχο ἐρώτημα. Αὐτός ἀπάντησε ἔτσι ἀκριβῶς ὅπως ἀναγράφει ὁ Ἀπολλόδωρος :

«ΔΕΚΑ ΜΟΙΡΩΝ ΠΕΡΙ ΤΑΣ ΣΥΝΟΥΣΙΑΣ ΟΥΣΩΝ
ΤΗΝ ΜΕΝ ΜΙΑΝ ΑΝΔΡΑΣ ΗΔΕΣΘΑΙ
ΤΑΣ ΔΕ ΕΝΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑΣ»

Ἐπί τό νεοελληνικότερον δηλαδή :

«Ἀπό τά δέκα μερίδια τῆς ἡδονῆς κατά τή συνουσία, τό ἕνα μερίδιο εὐχαριστιοῦνται οἱ ἄνδρες, τά ἄλλα ἐννέα οἱ γυναῖκες».

Ἔχασε λοιπόν τό στοίχημα ἡ Ἥρα καί τόσο πολύ ὀργίσθηκε μέ τήν ἀποκάλυψη αὐτή τοῦ γυναικείου μυστικοῦ πού ἀμέσως τύφλωσε τόν Τειρεσία. Ὁ Δίας τόν λυπήθηκε ἀπό τήν μία, χάρηκε ἀπό τήν ἄλλη πού τόν ἔβγαλε νικητή τῆς συζυγικῆς διαμάχης καί θέλησε νά ἐπανορθώση τό κακό πού τοῦ ἔκανε ἡ Ἥρα. Ἐπειδή ὅμως, βάσει ἰσχυροῦ θεϊκοῦ κανόνα, οὔτε τά δῶρα, οὔτε οἱ κατάρες τῶν Θεῶν μπορεῖ νά ἀλλάξουν, μή δυνάμενος νά τόν ξετυφλώση, ἔστειλε δύο φίδια νά τοῦ γλύψουν τά αὐτιά καί ἔτσι τοῦ χάρισε τή μαντική τέχνη καί μακροζωΐα ὥστε νά ζήση ἑφτά γενιές.

Πόσα συνέβησαν καί τί συνέβη στίς ἑφτά αὐτές γενιές δέ λέγεται. Πάντως ὁ Τειρεσίας ἀπέκτησε καί πάλι φήμη πού ἁπλώθηκε στό Πανελλήνιο, αὐτή τή φορά ὅμως ὄχι σάν πόρνη ὅπως τήν προηγούμενη, ἀλλά σάν ἕνας ἀπό τούς καλύτερους καί σεβαστότερους μάντεις. Ἡ πρώτη πού ζήτησε ἀπό τόν Τειρεσία νά ἀσκήση τίς μαντικές του ἱκανότητες ἦταν ἡ νύμφη Λειριόπη ὅταν γέννησε τό Νάρκισσο. Αὐτός τῆς εἶπε ὅτι τό παιδί της θά ζήση εὐτυχισμένο καί θά πεθάνη σέ βαθιά γεράματα ἄν δέν δεῖ καί γνωρίση τόν ἑαυτό του. Ἄν καί ἀρχάριος δέν ἔπεσε ἔξω στήν προφητεία του, πρᾶγμα γνωστό σέ ὅσους γνωρίζουν τό μῦθο αὐτό, γιατί καί αὐτός εἶναι ἕνας ἀπό τούς μικρούς ἀλλά γεμάτους διδαχή καί συμβολισμούς μύθους.

Ὁ Τειρεσίας, σάν ἀναγνωρισμένος καί φημισμένος μάντης, πρωτοεμφανίζεται στό μυθολογικό κύκλο τοῦ Ἡρακλῆ.

Εἶναι αὐτός πού ἀποκάλυψε στόν Ἀμφιτρύωνα ὅτι ὁ Δίας, παίρνοντας τήν μορφή του, κοιμήθηκε μέ τή γυναῖκα του τήν Ἀλκμήνη ἡ ὁποία ἀπό τήν ἕνωση αὐτή κυοφόρησε τόν Ἡρακλή καί ὅταν ἡ Ἥρα στέλνοντας μάγισσες γιά νά ἐμποδίσουν μέ τά μάγια τους τή γέννηση τοῦ ἥρωα, ἡ κόρη τοῦ Τειρεσία, ἡ Ἱστορίς, σοφίστηκε ἕνα κόλπο ὥστε νά παραπλανήση τίς μάγισσες καί νά ἐγκαταλείψουν τά μάγια τους ἐπιτρέποντας ἔτσι τόν τοκετό. Ἔτρεξε λοιπόν ἡ Ἱστορίς κοντά στίς μάγισσες βγάζοντας θριαμβευτικές κραυγές. Ἐκεῖνες νόμισαν ὅτι τά μάγια τους ἀπέτυχαν καί ὅτι ἡ Ἀλκμήνη γέννησε, θεώρησαν πώς τά μαγικά τους ἦταν ἀνώφελα, ἐγκατέλειψαν τίς προσπάθειές τους καί ἔφυγαν, ἐπιτρέποντας ἔτσι τήν πραγματική γέννηση τοῦ Ἡρακλῆ. Ὅταν τό νεογέννητο ἔπνιξε τά φίδια πού χώθηκαν στό λίκνο του, πάλι τόν Τειρεσία κάλεσαν γιά νά μαντέψη τούς σχετικούς μέ τό μέλλον τοῦ ἥρωα οἰωνούς καί γιά νά τούς συμβουλεύση γιά τόν καθαρμό ἀπό τό σκοτωμό τῶν δύο φιδιῶν πού εἶχε στείλει ἡ Ἥρα νά πνίξουν τό μωρό.

Αὐτά ὅλα συνέβησαν στή Θῆβα ὅπου ζοῦσε ὁ μάντης καί ὁ ἑπόμενος μυθολογικός κύκλος στόν ὁποῖο δρᾶ ὁ Τειρεσίας, διαδραματίζοντας μάλιστα σημαντικό ρόλο, εἶναι ὁ Θηβαϊκός. Ἐπειδή ὅμως, ὅπως εἴπαμε καί προηγουμένως, στόν μάντη χαρίστηκε μακροζωΐα, τόν βρίσκουμε ὡς τυφλό γέροντα στήν περιοχή αὐτή, ἀπό τά πολύ παλιά χρόνια, ἀπό τότε πού ἐμφανίσθηκε ὁ Διόνυσος καί δέν ἔγινε ἀποδεκτός ἀπό τόν βασιλιά Πενθέα τόν ὁποῖο προσπάθησε ὁ μάντης νά πείση νά ἀλλάξη στάση καί νά δεχθῆ τήν νέα θεότητα, προβλέποντας μεγάλες συμφορές νά προκαλοῦνται ἀπό τήν πεισματώδη ἄρνησή του. Μάταια. Δέν κατάφερε νά ἀποτραπῆ τό φρικτό ἔγκλημα τῶν μαινάδων, ὅπου ἡ ἴδια ἡ βασιλομήτωρ Ἀγαύη πρωτοστάτησε στό φόνο καί διαμελισμό τοῦ ἴδιου της τοῦ παιδιοῦ, τοῦ Πενθέα.

Οἱ γενιές περνοῦν ἀλλά ὁ Τειρεσίας παραμένει ὥστε νά ἐμπλεχθῆ στό δρᾶμα τῶν Λαβδακιδῶν.

Κανείς δέν γνώριζε τόν δολοφόνο τοῦ βασιλιᾶ τῆς πόλης Λαΐου, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νά ἀποκαλυφθῆ γιά νά καθαρθῆ ἡ πόλη καί νά σωθῆ ἀπό τό λοιμό πού τήν μάστιζε. Τελευταία ἐλπίδα ἦταν ὁ μάντης Τειρεσίας. Ὅμως αὐτός δέν ἤθελε νά μιλήση ἕως ὅτου πιεσμένος πολύ ἀπό τόν Οἰδίποδα, ἀποκάλυψε ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Οἰδίπους ἦταν ὁ δολοφόνος τοῦ ἴδιου τοῦ πατέρα του καί ἐπιπλέον ἦταν ἀνόσιος αἱμομίκτης ἀφοῦ, χωρίς νά τό ξέρη, παντρεύτηκε τήν ἴδια τήν μητέρα του τήν Ἰοκάστη καί ἀπέκτησε μαζί της τέσσερα παιδιά. Ἡ συγκλονιστική αὐτή ἀποκάλυψη ἐπιβεβαιώθηκε ἀπό ἕνα γράμμα πού ἔστειλε ἡ βασίλισσα τῆς Κορίνθου Περίβοια.

Γιά τήν ἄρση τοῦ ἴδιου λοιμοῦ, κατά τίς προφητεῖες τοῦ Τειρεσία, ἔπρεπε ἐπίσης νά θυσιαστῆ «κάποιος ἀπό τή γενιά τοῦ φιδιοῦ». Τότε ὁ Μενοικέας, ὁ πατέρας τῆς Ἰοκάστης, ἕνας ἀπό τούς τελευταίους ἐπιζήσαντες ἀνθρώπους πού γεννήθηκαν ἀπό τά δόντια τοῦ δράκοντα πού ἔσπειρε ὁ Κάδμος, γκρεμίστηκε ἀπό τά τείχη τῆς πόλης.

Ἕνας ἄλλος Μενοικέας, ἐγγονός τοῦ πρώτου, αὐτοκτόνησε μπροστά στίς πύλες τῶν Θηβῶν ὅταν καί πάλι ὁ Τειρεσίας προφήτεψε ὅτι ἡ πόλη θά σωζόταν μέ τήν θυσία του ἀπό τήν ἐπιδρομή τῶν Ἀργείων.

Στίς προβλέψεις τοῦ Τειρεσία ὀφείλεται ἐπίσης ἡ ἀπελευθέρωση τῆς Ἀντιγόνης ἀπό τόν ὑπόγειο τάφο ὅπου εἶχε ταφεῖ ζωντανή, ἐνῶ οἱ προφητεῖες του ἦταν ὑπεύθυνες καί γιά τήν τελική ταφή τοῦ πτώματος τοῦ Πολυνείκη.

Ἀργότερα, κατά τήν ἐπιδρομή τῶν Ἐπιγόνων, συμβουλευμένοι οἱ Θηβαῖοι ἀπό τόν μάντη ἐγκατέλειψαν τήν πόλη τους καί μαζί τους καί ὁ ἴδιος ὁ Τειρεσίας, ὁ ὁποῖος τήν ἴδια νύχτα πέθανε ἀφοῦ ἤπιε νερό ἀπό τήν Τιλφοῦσσα πηγή.

Οἱ ἐναπομείναντες στήν πόλη Θηβαῖοι, μαζί μέ τήν κόρη τοῦ Τειρεσία, τήν Μαντώ, αἰχμαλωτίσθηκαν ἀπό τούς Ἀργείους καί προσφέρθηκαν σάν λάφυρα στούς Δελφούς. Ἀπό ἐκεῖ, τά ἀνθρώπινα αὐτά δῶρα, στάλθηκαν νά ἀποικήσουν τήν Μικρά Ἀσία ὅπου ἡ Μαντώ γέννησε μία ἄλλη σημαντική μαντική μορφή, τόν Μόψο, τό γιό τοῦ Ἀπόλλωνα καί ἐγγονό τοῦ Τειρεσία.

Ἐκεῖ, στήν Κολοφῶνα, οἱ πιστοί τοῦ Κλάριου Ἀπόλλωνα ἰσχυρίζοντο ὅτι ὁ Τειρεσίας δέν εἶχε πεθάνει στή Θῆβα ἀλλά ἀκολούθησε τήν Μαντώ καί ὅτι ἐκεῖ τόν συνάντησε ἑτοιμοθάνατο πλέον ὁ μάντης Κάλχας ὅταν κατέφθασε λίγο μετά τήν ἅλωση τῆς Τροίας. Αὐτό ὅμως εἶναι μᾶλλον ἐπινόηση τῶν κατοίκων τῆς Κολοφώνας γιατί ἤθελαν νά ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ τρεῖς μεγαλύτεροι μάντεις ὅλων τῶν ἐποχῶν, ὁ Κάλχας, ὁ Μόψος καί ὁ Τειρεσίας ἦταν θαμμένοι στά χώματα τῆς πατρίδας τους. Ὅμως, ὅπως εἴπαμε καί στήν ἀρχή, ὁ Τειρεσίας διατήρησε τίς μαντικές του ἱκανότητες καί μετά θάνατον. Ἔτσι, συμβουλευμένος ἀπό τήν Κίρκη, ὁ Ὀδυσσέας κατέβηκε στόν Ἅδη γιά νά βρῆ τόν Τειρεσία καί νά μάθη ἀπό αὐτόν τά τῆς ἐπιστροφῆς στήν πατρίδα του.

Ἐδῶ, λίγο μετά τό θάνατο τοῦ περίφημου μάντη, τελειώνει μία κάπως περιληπτική ἐξιστόρηση τῶν πεπραγμένων του καί τῆς ζωῆς του. Ἀπαραίτητο ὅμως εἶναι νά ἀναφερθοῦμε καί στίς μυθολογικές παραλλαγές τῶν αἰτιῶν τῆς τύφλωσής του, γιατί ὅπως θά δοῦμε ἀργότερα, ἡ ἐξέτασή τους εἶναι συμπληρωματική καί ἐξ ἴσου σημαντική μέ αὐτήν τοῦ πρώτου βασικοῦ μύθου.

Λέγεται λοιπόν, πώς μία φορά, ψάχνοντας ὁ νεαρός Τειρεσίας νά βρῆ τήν μητέρα του Χαρίκλεια, φίλη καί ἀκόλουθο νύμφη τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, τήν βρῆκε νά λούζεται στίς ὄχθες ἑνός ποταμοῦ μαζί μέ τήν θεά καί ὅλη τήν ἀκολουθία της. Ἔτσι, χωρίς νά τό θέλη εἶδε γυμνή τή θεά Ἀθηνᾶ, πρᾶγμα ἀνεπίτρεπτο σέ θνητό καί γι᾽ αὐτό ἀμέσως τυφλώθηκε. Χάρη τῆς μητέρας του πού ἦταν ἀγαπητή φίλη τῆς θεᾶς καί μή μπορῶντας νά κάνη τίποτε ἡ Ἀθηνᾶ γιά νά ἀποτρέψη τόν θεϊκό νόμο, τόν ἀποζημίωσε δίνοντάς του τό χάρισμα νά ἀκούη τίς φωνές τῶν πουλιῶν. Τοῦ ὑποσχέθηκε δέ μία μακρόχρονη ζωή πού θά διαρκοῦσε ἀπό τά χρόνια τοῦ Κάδμου ὥς τά χρόνια τῶν τελευταίων Λαβδακιδῶν.

Μεγάλη χάρη ἔκανε ἡ θεά στόν Τειρεσία πού ἁπλά τόν τύφλωσε (καί τοῦ ἔδωσε καί τήν μαντική ἱκανότητα σέ ἀντάλλαγμα) γιατί τό νά δῆ κάποιος θνητός γυμνή μία θεά εἶχε σάν ἀποτέλεσμα τήν μεταμόρφωσή του σέ ζῶο ἤ ἀκόμα καί τόν θάνατό του. Ἄλλη περίπτωση τύφλωσης ἐκτός τοῦ Τειρεσία ἔχουμε αὐτή τοῦ Ἐρύμανθου, τοῦ γιοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, πού ἔχασε τό φῶς του ὅταν εἶδε γυμνή τήν θεά Ἀφροδίτη.

Ἡ Ἀφροδίτη εἶναι ὑπαίτια γιά τήν παραλλαγή μίας ἄλλης ἐκδοχῆς τῆς τύφλωσης τοῦ Τειρεσία. Μία μέρα ἡ Ἀφροδίτη διαφωνοῦσε μέ τίς ἀκόλουθές της, τίς τρεῖς Χάριτες, γιά τό ποία ἀπό τίς τέσσερις ἦταν ὀμορφότερη. Ὁ Τειρεσίας κλήθηκε σάν κριτής καί ἔδωσε τό βραβεῖο σέ μία ἀπό τίς τρεῖς Χάριτες ἐξοργίζοντας τήν θεά πού τόν τύφλωσε.

Πολλοί μῦθοι φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως σκληροί καί τραγικοί. Οἱ δραματικές τους καταστάσεις τούς καλύπτουν μέ ἕνα πέπλο θλίψης καί ρομαντισμοῦ πού ἀρκετές φορές εἶναι διακοσμημένο μέ ἡρωϊκά κατορθώματα. Αὐτό τό πέπλο (ὅπως κάθε πέπλο) καλύπτει τό πραγματικό πρόσωπο τοῦ μύθου πού τίς περισσότερες φορές εἶναι πολύ διαφορετικό ἀπό τήν μορφή πού νοεῖται σχηματισμένη μέ τήν διακοσμητική αὐτή καλύπτρα.

Ἦρθε ἡ ὥρα νά ἀφαιρέσουμε τό πέπλο, τήν μάσκα αὐτή, ἀπό τό πρόσωπο τοῦ μύθου τοῦ Τειρεσία καί νά προσπαθήσουμε νά ἀντικρίσουμε τήν μορφή του κάπως πλησιέστερα στό ἀπόκρυφο σχῆμα της. Πρίν γίνει ὅμως αὐτό, καλό εἶναι νά δοῦμε τί κρύβεται πίσω ἀπό τήν ἔννοια τοῦ ὀνόματος τοῦ ἥρωος, τοῦ Τειρεσία.

Μία ἄποψη σχηματίζει τό ὄνομά του μέ τά ρήματα τιτρώσκω-τρίβω-τρύω-τετραίνω πού σημαίνουν «φθείρω-σκοτώνω» καί ἔχει νά κάνη μέ τό σκοτωμό τῶν φιδιῶν ἀπό τόν μάντη. Ὅμως αὐτή ἡ ἄποψη μᾶλλον δέν εὐσταθεῖ.

Πιθανότερη θεωρεῖται ἡ ἐκδοχή ὅτι ἡ ρίζα τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ὀνόματός του εἶναι ἡ λέξη «τέρας». Ἡ λέξη τέρας ἀρχικά σήμαινε αὐτόν πού φανερώνει τά σημεῖα (σημεῖα= τείρεα) καί συνδέεται μέ τή σημερινή ἔννοια τοῦ «τέρατος» ὡς «σημείου πολύ τρομακτικοῦ». Ἡ λέξη «τέρας» ἀναφερόταν κυρίως «στά σημεῖα τῶν θεῶν» ἀλλά καί «στά σημεῖα τῶν οὐρανῶν» κυρίως στά ἄστρα.

Αὐτά γιά βοήθημα σέ ὅποιον θέλει νά μελετήση καλύτερα τά περί «Τειρεσία». Ἐπίσης γιά τόν ἴδιο λόγο σημειώνεται ὅτι ὁ Τειρεσίας ὑπῆρξε πατέρας καί παππούς ὀνομαστῶν μάντεων, ὅπως τῆς Μαντοῦς καί τοῦ Μόψου καί ὅτι ὅπως συνέβη καί μέ ἄλλες μαντικές μορφές, ἡ σχέση του μέ τά φίδια εἶναι μεγάλη καί ἄμεση. Τά δέ φίδια στά σημαντικά δρώμενα τοῦ βίου του ἐμφανίζονται κατά ζεύγη. Ὁ συμβολισμός τῶν φιδιῶν, τά ὁποῖα ἐμφανίζονται σχεδόν σέ ὅλες τίς μυθολογίες τοῦ κόσμου εἶναι σημαντικός καί ἔχουν γραφτεῖ πολλά γύρω ἀπό τό θέμα.

Πέρα ἀπό αὐτά τί ἄλλα νά συγκαλύπτονται κάτω ἀπό τά δρώμενα τοῦ μυθικοῦ αὐτοῦ προσώπου; Ποιοί συμβολισμοί ἄραγε ἐμπεριέχονται; Φυσικά ἴσως πολλοί περισσότεροι ἀπό ὅ,τι θά ἀναφερθεῖ ἐδῶ, ἀλλά χρειάζεται πολλή ἐργασία καί ἱκανότητα γιά τήν ἀποκάλυψή τους πού σίγουρα θά συμπληρώσουν τό βασικό συμβολισμό τῆς τυφλώσεως τοῦ μάντη, πού εἶναι τό βασικό θέμα αὐτῆς τῆς προσπάθειας.

Ἐγκλωβισμένοι στό ἐπίπεδό μας τό ὁποῖο εἶναι σχετικό ὡς πρός τό «ἀπόλυτο», ἀντιλαμβανόμαστε μέν τήν

ἔννοια τοῦ ἀπολύτου, κατανοοῦμε δέ ὅτι λόγῳ τῆς σχετικότητας τίποτε δέν μπορεῖ νά ἐκδηλωθῆ στήν ἀπόλυτή του μορφή. Ἐπομένως τόσο ἡ γνώση ὅσο καί ἡ σοφία δέν μποροῦν νά ὑπάρξουν (ὅπως καί ὁ,τιδήποτε ἄλλο) σέ μορφή ἀπόλυτη. Αὐτό ἀκριβῶς ἐκφράζει ἡ πικάντικη καί χαριτωμένη ἀντιπαράθεση τοῦ Διός μέ τήν Ἥρα. Ὅσο ἔμπειρος σεξουαλικά καί ἄν εἶναι ἕνας ἄνδρας δέν μπορεῖ νά αἰσθανθῆ, νά καταλάβη τό τί αἰσθάνεται μία γυναῖκα κατά τή συνουσία καί τήν στιγμή τοῦ ὀργασμοῦ. Τό ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καί ἀντιστρόφως. Ὅσο ἔμπειροι καί νά εἴμαστε, ὅσο καλά καί νά γνωρίζουμε κάποιο θέμα (στή συγκεκριμένη περίπτωση τό σεξουαλικό), ὅσο καί νά ἀντιλαμβανώμαστε τήν ἀντίθετή του ἔκφραση, ἄλλο τόσο δέν μποροῦμε νά ἀποκτήσουμε τήν ἐμπειρία του. Ναί! Μποροῦμε νά τό πλησιάσουμε ἀρκετά ἀλλά ποτέ ἀπόλυτα.

Τόσο ὁ Δίας, ὅσο καί ἡ Ἥρα, σάν θεοί, προερχόμενοι ἀπό ἀνώτερο ἐπίπεδο, γνωρίζουν πολύ καλά πῶς αἰσθάνεται τό ἀντίθετό τους, πῶς ἀπολαμβάνει στήν προκειμένη περίπτωση τήν σεξουαλική πράξη ὁ σύντροφός τους. Ἐνανθρωπισμένοι ὅμως καί ἐκδηλώνοντας φῦλο κάτω ἀπό τήν ἐπίδραση τοῦ βασικοῦ δημιουργικοῦ νόμου τῆς δυαδικότητας (σάν μετουσιωμένες ἰδέες γιά νά πλησιάσουν τόν ἄνθρωπο) παίζουν τό παιχνίδι τοῦ σχετικοῦ ἐπιπέδου, δηλαδή τῆς σχετικῆς πρός τό ἀπόλυτο γνώσης. Ὅταν ὅμως φθάνη ἡ στιγμή τῆς ἀποκαλύψεως, παρ' ὅτι γνωρίζουν τήν ἀλήθεια, χρειάζεται ἕνας τρίτος συνδυαστικός παράγοντας γιά νά τήν ἐπιβεβαιώση. Ποιός ἄλλος λοιπόν θά ἦταν ὁ καταλληλότερος γιά νά ἐπιβεβαιώση τήν ἀλήθεια στό μῦθο μας ἀπό τόν Τειρεσία πού ὑπῆρξε καί ἄνδρας καί γυναῖκα, εἶχε δηλαδή τήν ἐμπειρία καί τῶν δύο φύλων; Ἕνας ἄνθρωπος πού πλησίασε τήν ἀπόλυτη σοφία; Αὐτός πού πλησίασε τήν γνώση τῶν θεῶν χωρίς νά εἶναι ὁ ἴδιος θεός;

Ἡ τύφλωσή του ἀπό τήν Ἥρα κάθε ἄλλο παρά τιμωρία ἦταν. Ἦταν ἡ ἐπιβράβευση τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ βαθμοῦ σοφίας τοῦ Τειρεσία ὁ ὁποῖος πλέον δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό τά αἰσθητήρια τῆς ὅρασης γιά νά βλέπη καί νά γνωρίζη. Ἔβλεπε πιά μέ ἕνα ἄλλο μάτι, ἀνώτερο ἀπό τά ἁπλά αἰσθητήρια ὄμματα τῶν ἁπλῶν ἀνθρώπων. Ἕνα μάτι τόσο ἰσχυρό πού τοῦ ἐπέτρεπε νά «γνωρίζη» καλά καί νά προβλέπη τά μελλούμενα. Αὐτό τό μάτι, τήν «μαντεία», τό κατέκτησε μέ τίς γνώσεις καί τίς ἐμπειρίες του. Γι' αὐτό ὅταν ἄλλαξε φῦλο δέν παρέμεινε μία φρόνιμη γυναῖκα ἀλλά ἔγινε ξακουστή ἑταίρα. Ἄς μή ξεχνᾶμε δέ ὅτι στήν ἀρχαιότητα οἱ ἑταῖρες δέν ἦταν πόρνες ἀλλά ἀναβαθμισμένες καί καλλιεργημένες γυναῖκες. Τό ἐνορατικό αὐτό μάτι λοιπόν ὁ Τειρεσίας τό ἀπέκτησε μέ ἐσωτερική διεργασία, ὁπότε ἔμεινε γιά πάντα δικό του, ἕνα ἀπόκτημα ἀναπόσπαστο ἀπό τόν ἑαυτό του πού τό ἔφερε μαζί του ἀκόμα καί στόν Ἅδη.

Οἱ παραλλαγές τοῦ μύθου τῆς τυφλώσεως τοῦ μάντη ἁπλῶς ἐπιβεβαιώνουν τήν ἄποψη τῆς ἐλλείψεως ἀνάγκης ὀπτικῶν ὀργάνων ἀπό ἕνα ἄτομο πού συναλλάχθηκε μέ τήν ἀγάπη καί τή σοφία σέ ὑψηλό βαθμό.

Ὁ Τειρεσίας ἀντίκρισε ὁλόγυμνη τήν θεά Ἀθηνᾶ, τήν θεά τῆς Σοφίας. Εἶδε ὁλόγυμνη τήν ἀλήθεια καί τυφλώθηκε. Ἀφοῦ «εἶδε» τά πάντα δέν χρειαζόταν νά δῆ τίποτε ἄλλο. Ὅμως κάτω ἀπό τήν ἐπίδραση τοῦ νόμου τῆς δυαδικότητας, οὔτε ἡ ἴδια ἡ Σοφία δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει μόνη της. Εἶναι τό ἕνα σκέλος μίας δυάδας πού τό ἄλλο σκέλος της εἶναι ἡ Ἀγάπη. Μέσα στήν παραλλαγή αὐτή τοῦ μύθου ἡ Ἀγάπη ἐκδηλώνεται μέ τήν μορφή τῆς μητρικῆς ἀγάπης πού τρέφει ἡ μητέρα του ἡ Χαρίκλεια γιά τό παιδί της καί μεσολαβεῖ γιά τήν «ἀνακούφιση» τοῦ τυφλωμένου γιοῦ της. Εἶναι ἡ φιλική ἀγάπη τῆς Ἀθηνᾶς πρός τήν πιστή ἀκόλουθο καί σύντροφο πού τήν κάμπτει ἔτσι ὥστε μή μπορῶντας νά ἀποσύρη τήν ποινή τῆς τυφλώσεως προικίζει τό νεαρό μέ τό χάρισμα τῆς μαντείας.

Ἡ παραλλαγή τοῦ μύθου κατά τήν ὁποία ὁ Τειρεσίας τυφλώθηκε ἀπό τήν Ἀφροδίτη δρᾶ ἐπικουρικά ὡς πρός τήν προηγούμενη παραλλαγή, αὐτήν τῆς Ἀθηνᾶς, δηλώνοντας τήν δυαδική σχέση Σοφίας-Ἀγάπης. Ἡ Ἀθηνᾶ εἶναι ἡ θεά τῆς Σοφίας καί ἡ Ἀφροδίτη εἶναι ἡ θεά τῆς Ἀγάπης καί ὄχι τοῦ ἔρωτα (ὅπως τόν ἀντιλαμβανόμαστε σήμερα) τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε μητέρα. Ἡ σχέση Ἀγάπης-Ἔρωτα εἶναι ἕνα ἄλλο μεγάλο κεφάλαιο πού δέν μπορεῖ νά ἐξετασθῆ στό παρόν ἄρθρο τό ὁποῖο δέν εἶναι παρά μία προσπάθεια ἐξέτασης ἑνός συγκεκριμένου βασικοῦ περιστατικοῦ ἀπό τό μῦθο τοῦ Τειρεσία, αὐτό τῆς τυφλώσεώς του. Τῆς τυφλώσεως γιά τήν ὁποία σέ κάθε μία ἀπό τίς τρεῖς παραλλαγές, ὑπεύθυνη εἶναι μία διαφορετική θεά. Ἡ Ἥρα, ἡ Ἀθηνᾶ καί ἡ Ἀφροδίτη. Οἱ Τρεῖς θεές πού διεκδίκησαν τό μῆλο τῆς Ἔριδος γιά τήν «Καλλίστη».

Τό μέγεθος τῆς ἀποκρυφιστικῆς σοφίας πού ἐμπεριέχεται μέσα στό σχετικό μέ τόν Τειρεσία τμῆμα τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας δηλώνεται ἀπό τήν πρώτη, μείζονος ἀποκρυφιστικῆς σημασίας, προφητεία του. Προφήτεψε στή νύμφη Λειριόπη ὅτι ὁ γιός της Νάρκισσος θά πεθάνη «φυσιολογικά» ἐφ' ὅσον δέν γνωρίσει τόν ἑαυτό του. Ὅμως αὐτός «γνώρισε» τόν ἑαυτό του στό καθρέφτισμά του στήν λίμνη καί δέν πέθανε «φυσιολογικά». Ὅπως βλέπουμε στό μῦθο τοῦ Τειρεσία κρύβονται πολλά «δυνατά» σημεῖα πού χρειάζονται ἐπί μέρους ἔρευνα, ὅπως τά ζεύγη ὄφεων, ἑπτά γενιές ζωῆς, ταφή καί ἐκταφή Ἀντιγόνης, γέννηση Ἡρακλῆ, μεταθανάτια ἐπικοινωνία μέ Ὀδυσσέα καί ἕνα σωρό ἄλλα, μέσα στά ὁποῖα πολλά «μυστικά» περιμένουν τήν ἀποκάλυψή τους.

Παν. Καραγιάννης

ΣΤΗΝ ΑΣΤΡΑΙΑ

Καλῶς ὥρισες ψυχή στῶν ἀνθρώπων τήν χώρα!
Μέ μία βαθειά ἀναπνοή, βρέθηκες μέσα στή ζωή σάν τῆς βροχῆς τήν μπόρα.
Ξέφυγες ἀπ' τόν αἰθέριο λήθαργο σάν κεραυνός, σάν ἀστραπή,
καί βούτηξες μέσα σέ ἀνθρώπινο σῶμα.
Νά βλέπης, νά ἀκοῦς, νά νιώθης μπορεῖς, εἶσαι πιά κάτοικος τῆς Γῆς.

Ἀπό τήν ὕλη της τήν λαμπρή ἄς μήν ξεγελαστῆς,
κι ἀπ' τόν σκα[illegible] τῆς ὕπαρξής σου [illegible]στεῖς.

Ἄς ἔρθουν οἱ ὧρες νά σοῦ χαρίσουν [illegible] χρόνο ζωῆς,
νά μπορέσης νά ἐργασθῆς γιά νά ἐξ[illegible]ισθῆς.
Ἀπ' τό ἀνυποψίαστο πλῆθος μακριά νά σταθῆς,
γιά νά μπορέσης τήν ἀλήθεια νά δῆς,
νά τήν ἀγγίξης, ἀφοῦ κάτοχός της νά γίνης μπορεῖς.

Ἄς ἔρθουν οἱ μοῖρες νά δέ μοιρώσουν,
λίγες πίκρες καί περισσότερες χαρές νά σοῦ δώσουν.
Ὅλα τ' ἄστρα στό βλέμμα σου νά φεγγοβολοῦν
εὐωδιές ἀγρι[illegible]ούλουδων ἀπ' τό κορμί σου νά κυλοῦν.
Ἡ καρδ[illegible] σου τίς ἀχτίνες τοῦ ἥλιου μέσα της ἄς κλείση
καί τήν ἀγάπη γύρω της διάχυτη νά ἁπλωθῆ ἄς ἀφήση.

Ἄς ἔρθουν οἱ ἄνεμοι τίς σκέψεις σου νά καθαρίσουν,
κι ἄς γίνουν τά βήματά σου πνοή ἀνέμου ὅπου κι ἄν πατήσουν.

Ἄς ἔρθη ἡ βροχή τά φτερά σου ψυχή νά ξεπλύνη
ἡ σκόνη πού κουβαλᾶς νά χαθῆ καί ἰριδένια λάμψη νά μείνη.

Ἄς εἶναι τό πέταγμά σου ὅλο καί πιό ψηλά
αἰθέριους κόσμους νά νιώθης, ν' ἀγγίζης, νά φεύγης μέ τ' ὄνειρο μ[illegible].

Ἄς ἔρθουν οἱ νεράϊδες ἀπ' τό βυθό τῆς θάλασσας νά σέ χτενίσουν
καί τά μυστικά πού κρύβεις μέσα σου νά σοῦ ψιθυρίσουν.

Ἄς γίνη ὁ ἔρωτας ὁρμητικό ποτάμι καί στίς φλέβες σου νά κυλήση,
ὁ πόθος καί τό πάθος τό ὄνειρο πραγματικότητα νά κάνη
κι ὁ Θεός πού κρύβεις μέσα σου, ν' ἀναγεννηθῆ, νά σοῦ μιλήση.

Ἄς γίνη ἡ σπίθα πού μέσα σου σιγοκαίει πύρινη φλόγα πού ἄγρια πάθη κατακαίει
Ὑπέρλαμπρο φῶς, σάν ἥλιος φωτεινός ν' ἀναδυθῆ
καί στό πέρασμά σου νά φεγγοβολᾶς ψυχή, νά γίνης Μοῦσα πού ἄλλες ψυχές θά ἐμπνέη.
Κι ὅταν θά ἔρθη ἡ στιγμή πού θά ἰσχύση ὁ μεταμορφωτικός νόμος τῆς ζωῆς, ὁ ὕστατος,
νά εἶσαι ἕτοιμη ψυχή νά γίνης ἄξιος κάτοικος τοῦ Σύμπαντος!

Μέ ἀγάπη στό τέκος τῆς Εὐρυνόμης καί τοῦ Ραδάμανθυ
πού γεννήθηκε στήν Πανσέληνο τοῦ Θεοῦ Διός στίς 23 Ἰουλίου 2002 μέ τόν [illegible] στόν Λέοντα καί Ὡροσκόπο Παρθένο.

Πανδίων-Ἐρατώ

Ἡ Ἀστραία ἦτο θυγάτηρ τοῦ Διός καί τῆς Θέμιδος καί ἀδελφή τῆς Αἰδοῦς. Κατέβη δέ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ εἰς τήν Γῆν κατά τόν καιρόν τοῦ Χρυσοῦ Γένους καί διετήρει μεταξύ ἐκείνων τῶν πρώτων ἀνθρώπων τήν Εἰρήνην, τήν Εὐνομίαν, καί τήν Δικαιοσύνην, σκορπίζοντας τοιαῦτα συναισθήματα ἀρετῆς. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἀπέθανον ἐκεῖνοι οἱ ἀθῶοι ἄνθρωποι τῆς πρώτης χρυσῆς γενεᾶς, καί οἱ μεταγενέστεροι ἄρχισαν νά παρανομοῦν, νά ἀδικοῦν, καί νά πολεμοῦν πρός ἀλλήλους, ἐβδελύχθη καί αὐτή καί ἀνεχώρησεν εἰς τήν ὕπαιθρον ζῶντας μέ τούς χωρικούς καί μετά στά ὄρη καί τάς ἐρημίας, διά νά μή βλέπη τά κακά. Τέλος δέ, ἐπειδή ἐτάραττον αὐτήν καί ἐκεῖ οἱ πόλεμοι αὐξάνοντες καθ' ἑκάστην, ἀνέβη εἰς τόν Οὐρανόν πάλιν καί ἐκάθισεν εἰς τό Ζώδιον ἐκεῖνο, τό ὁποῖον ὠνομάσθη ἀπ' αὐτῆς ΠΑΡΘΕΝΟΣ· ἐπειδή ἦτον καί αὐτή Παρθένος· κατ' ἄλλους δέ ἠρνήθη νά συνεργασθῆ μέ τούς Τιτᾶνας κατά τῶν Θεῶν, λέγουσα, ὅτι δέν ἦτο δίκαιον. Τοῦτο δέ μαθόντες οἱ Θεοί, κατηστέρισαν αὐτήν διά τήν δικαιοσύνην· ὠνόμαζον δ' αὐτήν καί ΘΕΜΙΝ καί ΔΙΚΗΝ. Στήν ἀρχαία Ρώμη ἦτο ἡ προσωποποίηση τῆς Δικαιοσύνης καί ὀνομάζετο Justitia.

(ΩΓΥΓΙΑ. ΟΒΙΔΙΟΣ ΜΕΤ. ΒΙΡΓΙΛΙΟΣ ΓΕΩΡΓ. ΥΓΙΝΟΣ ΑΣΤΡ.)

Πνευματική δίαιτα ἤ πῶς νά βιώσουμε τήν εὐδαιμονία

Ὅταν κάναμε τήν Πνευματική Δίαιτα,* ἀντιληφθήκαμε πώς ἀπαιτεῖται μία πλήρως θετική στάση μας, πρός τόν ἔξω κόσμο καί πρός τόν Ἑαυτό μας. Δέν ἐκφράζουμε ἀρνητικά συναισθήματα πρός καμμία κατεύθυνση. Ἄν παρουσιαστῆ κάποια ἀρνητική σκέψη τήν διώχνουμε πρίν ριζώσει.

Στήν Πνευματική Δίαιτα ὅλα εἶναι τέλεια. Ὄχι πρέπει νά εἶναι. Εἶναι! Τά συναισθήματά μας εἶναι τά πλέον θετικά, φωτεινά, ἁγνά, εὐχάριστα, αἰσιόδοξα, εὐγενικά, πρός τόν κόσμο γύρω μας καί πρός τό σύμπαν. Καί τά δύο τάσια τῆς ζυγαριᾶς ἔχουν μόνο θετικότητα. Ὁ νοῦς ἐλέγχει νηφάλια τήν καρδιά μας καί ὁ ζυγός ἰσορροπεῖ.

Φαντάζομαι πώς βιώθηκε ἀπό ὅλους μας μέ τήν ἴδια χαρά, δύναμη καί εὐδαιμονία. Ἐδῶ ἀρχίζει ὁ προβληματισμός μου: Μετά τήν Πνευματική Δίαιτα τί;

Μήπως πέφτουμε πάλι σιγά-σιγά στήν προηγούμενη κατάσταση, ὅπου δέν ἐλέγχαμε πλήρως τόν ἑαυτό μας, τίς ἀντιδράσεις τῶν συναισθημάτων μας;

Ἄν εἶναι ἔτσι, γιατί; Τί ἐπέδρασε ἐπάνω μας, μᾶς ἐπηρέασε ἔτσι, πού νά ξαναβρεθοῦμε σέ κατάσταση ἀρνητικότητος; Τί ἄλλαξε; Ποῦ ξεχαστήκαμε;

Ἐλέγχουμε ἄλλοτε τόν ἑαυτό μας καί ἄλλοτε ὄχι;

Ἀπό προσωπική παρατήρηση κατέληξα στό συμπέρασμα, πώς καί ἡ παραμικρή παρέκκλιση ἀπό τήν ὑγεία ἐπιδρᾶ ἄμεσα στά συναισθήματά μας καί στήν συνέχεια τά συναισθήματά μας ἐπιδροῦν στήν ὑγεία μας.

Ἡ σχέση αὐτήν εἶναι ἀμφίδρομη: Τό αἴτιο γίνεται ἀποτέλεσμα καί τό ἀποτέλεσμα, αἴτιο. Ὅλοι θά ἔχουμε παρατηρήσει, πώς ἀκόμα καί ἕνα ἁπλό κρυολόγημα, μία ἴωση, ἕνας πόνος στό σῶμα, ἕνα μικροατύχημα μπορεῖ νά προκαλέση σκέψεις ὅπως:

- Πάλι κρυολόγησα, τί θά κάνω μέ τίς ὑποχρεώσεις μου; (Νά ἡ ἀνησυχία).
- Ἄν ἐπιμένη τό πρόβλημα: ἀκόμα νά μοῦ περάση, μήπως ἔχω κάτι σοβαρό; (Ἡ ἀνησυχία τείνει πρός τόν φόβο).
- Στήν συνέχεια ἄλλες σκέψεις: κοίτα τί χάλια εἶμαι! (Νά ἡ χαμηλή αὐτοεκτίμηση, καί ἡ ἔννοια γιά τό τί θά ποῦν οἱ ἄλλοι).

Σέ αὐτήν τήν ἁλυσίδα τοῦ ἀρνητισμοῦ, μπορεῖ νά προσθέση κανείς πολλά τέτοια ἀρνητικά συναισθήματα, μέχρι νά φθάση στήν ἀπώλεια τῆς ὑγείας του. Καί ἀκόμα νά αἰσθάνεται λογική, φυσική αὐτή τήν στάση, σχεδόν δικαιολογημένη. Κάτι πού σημαίνει πώς ἡ ἀρνητικότητα κέρδισε ἔδαφος.

Ποιός ἔχασε στήν μάχη;

Καί οἱ δύο καί ὁ Νοῦς καί τό Σῶμα.

Ἕνας ψαλμός λέει: «ἀσθενεῖ τό σῶμα, ἀσθενεῖ μου καί ἡ ψυχή».

Ἀπό ποῦ νά ἀρχίσω γιά νά ἀντιστρέψω τά πράγματα καί νά ἀποκατασταθῆ ἡ ἰσορροπία;

1. Στρέφομαι πρός τόν ἑαυτό μου καί τό σῶμα μου μέ ἀγάπη, ὅπως θά φρόντιζα ἕνα παιδί πού μέ ἔχει ἀνάγκη.

Νά γνωρίσω τό Σῶμα μου.

«Ἄνευ ὀργάνων αἰσθησιακῶν δέν γίνεται νόησις», λέγει ὁ Σπυρίδων Νάγος στόν *«Κάτοικο τοῦ Σύμπαντος»*.

Προχωρῶντας τήν σκέψη τοῦ Νάγου παραπέρα, μπορῶ νά ὑποθέσω πώς τά ὄργανα αὐτά, τό ἴδιο τό σῶμα παίζει τόν ἴδιο ρόλο στήν ἐξέλιξη τοῦ ἀνθρώπου ὅσον καί ὁ νοῦς.

Στό βιβλίο *«Ἡ βασική θεωρία τῆς Παραδοσιακῆς Κινέζικης Ἰατρικῆς»* τοῦ Ἰατροῦ Ἀλεξάνδρου Τηλικίδη, ἀναφέρεται ὅτι: «ὑπάρχει πεποίθηση ὅτι τά ὄργανα ἄν καί εὑρίσκονται στό ἐσωτερικό τοῦ σώματος, δίνουν ἐξωτερικές ἐκδηλώσεις, οἱ ὁποῖες ἀποκαλύπτουν τήν κατάστασή τους, τόσο στήν ὑγεία ὅσο καί στήν ἀσθένεια.. Ἁπλῶς, ἡ σύνδεσή τους μέ τά ἐσωτερικά ὄργανα -τῶν ἐξωτερικῶν ἐκδηλώσεων- γίνεται σαφέστερα ἀντιληπτή στήν φάση τῆς νόσησης».

Καί συνεχίζει: «Ἡ ἐξωτερική αὐτή ἐκδήλωση μπορεῖ νά μᾶς προειδοποιήση γιά μία ἐνδεχόμενη ἐνεργειακή δυσλειτουργία τοῦ ὀργάνου, πρίν ἀκόμα ἐκδηλωθεῖ μέ συμπτώματα νόσου».

Γιά παράδειγμα;

-**Τό ἧπαρ** σχετίζεται μέ τόν θυμό, τήν κατήφεια, τόν ἐκνευρισμό, τήν κακή διάθεση, τήν κόπωση, τίς πεπτικές διαταραχές, τήν κυκλοθυμία, τίς συναισθηματικές διαταραχές τοῦ θυροειδοῦς, τίς γυναικολογικές διαταραχές.

-**Ἡ καρδιά** σχετίζεται μέ τήν χαρά καί ἀγάπη. Εἶναι ἡ ἕδρα τοῦ πνεύματος.

-**Ἡ χολή** σχετίζεται μέ τήν ἀποφασιστικότητα. Βλάπτεται ἀπό τό στρές καί ἀπό τόν θυμό.

-**Ὁ νεφρός** σχετίζεται μέ τήν θέληση καί μέ τόν φόβο. Ὁ φόβος ἐξαντλεῖ τήν ἐνέργεια τοῦ νεφροῦ.

-**Ὁ σπλήνας** σχετίζεται μέ τήν διανόηση, μέ τήν ἱκανότητα συγκεντρώσεως προσοχῆς, μέ τήν ἀπομνημόνευση. Βλάπτεται ἀπό ἔντονες συναισθηματικές φορτίσεις, ἀνησυχία, ἔμμονες ἰδέες.

Συμπεραίνω πώς πρέπει νά γνωρίζω καλά τήν λειτουργία τῶν ὀργάνων τοῦ Σώματός μου καί τῶν πέντε αἰσθήσεών μου.

2. Φροντίζω τήν διατροφή μου.

Ἐδῶ θέλω πάλι νά παραθέσω τόν Σ. Νάγο, στό *«Περί τροφῆς»*· λέγει λοιπόν: «Μάλιστα ἡ σύνδεσι τοῦ σώματος πρός τό Πνεῦμα, εἶναι τέτοια, ὥστε ἐπί τῆς πνευματικῆς ἀναμορφώσεως, εἴτε τῶν ἀτόμων, εἴτε τῆς Κοινωνίας, σπουδαιοτάτη ἀσκεῖ ἐπίδρασι ἡ ὀργανική ἀναμόρφωσι καί ὁ ἐξαγνισμός τοῦ σώματος. Γι' αὐτό ἐπείγει ἡ μεταρρύθμισι τῆς διαίτης σύμφωνα μέ τίς ὑπαγορεύσεις τῶν νόμων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἀπό αὐτήν τήν στενή σύνδεσι τοῦ σώματος πρός τό Πνεῦμα, προκύπτει ἡ ἀλληλοπάθεια τῶν δύο αὐτῶν στοιχείων τῆς ὑποστάσεώς μας. Ἐξασθενεῖ ὁ ὀργανισμός καί τό Πνεῦμα δέν δύναται νά δράση.

Ἡ ἔντασις τῆς Θελήσεως τοῦ Πνεύματος δύναται νά ἀποκαταστήση τήν Ὑγεία τοῦ ὀργανισμοῦ καί νά τόν ὠθήση σέ ἐκδήλωσι Ζωῆς καί Ἐνεργητικότητος.

Ἀναπηρίες, ἀτέλειες καί ἄλλα πάθη τοῦ ὀργανισμοῦ, προσθέτουν πάθη στήν διάνοια καί προκαλοῦν στρέβλωσι τῶν συναισθημάτων».

Ἐπίσης στό ἴδιο βιβλιο ἀναφέρεται: «Ἡ τροφή δέν εἶναι ἁπλῶς ζήτημα ὀρέξεως, ἀλλά ἐξ αὐτῆς σπουδαιότατα ἐπηρεάζεται ἡ κατάστασι τοῦ ὀργανισμοῦ μας. Ἐπειδή δέ κάθε ἐνέργειά μας, εἴτε πνευματική εἴτε σωματική συντελεῖται διά μέσου τοῦ ὀργανισμοῦ, ἑπόμενο εἶναι ὅτι κάθε βλάβη, ἐπιφερομένη διά τῆς κακῆς διαίτης στόν ὀργανισμό μας, ἔχει τόν ἀντίκτυπόν της ἐπί τῶν πνευματικῶν καί σωματικῶν μας ἐνεργειῶν. Εἶναι λοιπόν τό ζήτημα τῆς τροφῆς, ζήτημα πνευματικό καί κοινωνικό, πού ἐνδιαφέρει τούς πάντες».

Ὁ ὑπότιτλος δέ αὐτοῦ τοῦ βιβλίου τοῦ Νάγου εἶναι: *«Πᾶσα ἀναμόρφωσις ἄρχεται ἀπό τοῦ στομάχου»*.

Ἄς τό σκεφτοῦμε περισσότερο αὐτό!

3. Φροντίζω νά ἐπανέρχωμαι τακτικά στήν Πνευματική Δίαιτα, τήν ὁποία θεωρῶ καί σάν ἕνα κριτήριο τῆς ψυχοσωματικῆς μου ἰσορροπίας. Ἐξέφρασα ἀρνητικότητα; Γιά νά ψάξω τί φταίει;

Παρατηρῶντας τίς ἴδιες μου τίς ἀντιδράσεις ἴσως προλάβω καί ἀποστρέψω ἐγκαίρως τήν ἐκδήλωση κάποιας δυσαρμονίας στό σώμα μου. (Προσωπικά, ἐδῶ καί χρόνια θεράπευσα ἐντελῶς, μέ δίαιτα σωστή, μία ἀρθρίτιδα πού ἐθεωρεῖτο κληρονομική).

4 Κάνω χαλάρωση, ἀναπνοές, ὁραματισμό, σωματικές ἀσκήσεις, διαλογισμό.

5. Ἔχω σκοπό στήν ζωή μου.

Κάνω πράγματα εὐχάριστα, ὄμορφα, δημιουργικά, πού μέ ἐκφράζουν καί μέ χαροποιοῦν καί ἐκδηλώνω ὅ,τι καλύτερο, φωτεινότερο, ἁγνότερο στοιχεῖο τοῦ ἑαυτοῦ μου. Ἔρευνες ἔχουν δείξει ὅτι ὅταν ὁ ἄνθρωπος χαίρεται καί ἱκανοποιεῖται ἀπό τήν ζωή του, παράγονται ἐνδορφίνες στό σῶμα του οἱ ὁποῖες ἐπιδροῦν θετικά στήν ὑγεία καί ἐνισχύουν τό ἀνοσοποιητικό του σύστημα, τό ἰσχυροποιοῦν ὥστε νά μήν ἀρρωσταίνη. Λένε πώς ἄν κάθε μία ὥρα ὁ ἄνθρωπος στρέφεται καί κάνει κάτι πού τόν εὐχαριστεῖ, δέν θά ἀρρωστήση ποτέ!

Νά θυμᾶμαι νά χαίρωμαι λοιπόν!

6. Μελετῶ τήν σοφία καί τήν γνώση τῶν σοφῶν προγόνων μας, ἀνεξάντλητη πηγή φωτός, ἐνέργειας, ἀγάπης, εὐδαιμονίας. Γιατί ὅπως λέγει καί ὁ Ἐρώφιλος, Ἰατροφιλόσοφος τοῦ 300 π.Χ., ὅταν δέν ὑπάρχει ὑγεία:

- **Ἡ Σοφία δέν μπορεῖ νά ἀποκαλυφθῆ.**
- **Ἡ Τέχνη δέν μπορεῖ νά φανερωθῆ.**
- **Ἡ Δύναμη δέν μπορεῖ νά ἀποδόση,**
- **Ὁ Πλοῦτος εἶναι ἄχρηστος καί**
- **Ἡ Λογική εἶναι ἀνήμπορη.**

ΑΣ ΕΥΔΑΙΜΟΝΟΥΜΕ ΛΟΙΠΟΝ!

ἐργασία τῆς Εὐαγγελίας Ἀλκιβιάδη στά πλαίσια τῶν μαθημάτων τοῦ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΥ

*ἀναφέρομαι σέ μία ἄσκηση τῶν μαθημάτων.

Ὕμνος θεατοῦ Ἰδεῶν στόν αἰθερικό ναό*

Εἰσερχόμενος σέ τοῦτον ἐδῶ τόν αἰθερικό ναό, πρῶτα σέ σένα **ΖΕΥ**, Οὐράνιε, γεννήτωρ πάντων, κρηταγεννῆ πού σέ γαλούχησε ἡ νύμφη Ἀμάλθεια καί σέ ἀνέδειξε ἡ Ἀδράστεια ἡ κάτοχος τοῦ φυσικοῦ νόμου τῆς δημιουργίας, προσφέροντάς σου μελανόμορφο πήλινο ἀμφορέα μέ οἶνον ἡδύ σύμβολο τῆς σαρκογονίας ἀπό στάφυλα ἱεροῦ ἀμπελῶνα.

ΣΥ Κεραύνιε, πού κατάποσες τόν Χρυσοπτέρυγο Ἔρωτα καί μετουσιώθης σέ κοσμολογική καί ὀντολογική θεότητα πλήρους γνώσεως, ἐξωβελίζοντας τίς τιτανικές ἀρνητικές δυνάμεις εἰς τά ἄμορφα τάρταρα.

Ἀλλά καί σέ θωρῶ **ΗΡΑ**, σέ θωρῶ καί ἀγάλλομαι θεά ἀέρινη, πανώρια, ἰσοδύναμο πανάξιο ταίρι τοῦ ΔΙΟΣ δίδοντάς σου ἀφιέρωμα ἡλιοθρεμένα στάχυα ἀπό χρυσαφένιους σιτῶνες σύμβολο τῆς γονιμοποιοῦ σου δύναμης.

ΣΥ θεά Χρυσοπέδιλη, πού ὅσο καί ἄν προσπάθησες νά διαφυλάξης τήν παρθενία σου ὁ πολύμορφος ΔΙΑΣ σέ γήτεψε παίρνοντας τήν μορφή πανέμορφου πτηνοῦ πού στοργικά, ἐρωτικά, ἔσμιξες στήν ἀγκάλη σου, φανερώνοντας τότε τήν θεία του μορφή, καί ἐπιτεύχθη αὐτός ὁ πολυύμνηστος «Ἱερός Γάμος». Καί πόσα μέσα μου ἐκπορεύονται ἀπό τήν ἕνωση αὐτῶν τῶν οὐσιῶν πού ἐσεῖς ἐκπροσωπεῖτε, δημιουργοί τῆς ἀτομικῆς μου ψυχῆς, θηλυκή καί ἀρσενική μου ὑπόσταση, κεντρομόλος ἕλξη τῆς καρδιᾶς μου, φυγόκεντρος δύναμη τοῦ νοῦ μου σέ ἀπόλυτη ἁρμονία.

ΜΑΚΑΡΙΟ ζεῦγος ζητῶ σέ αὐτόν τόν ναό εὑρισκόμενος νά γενῆτε συμπαραστάτες στό τωρινό ταξίδι τῆς ψυχῆς μου πρός πραγμάτωση τῶν κάτωθι διακαῶν μου ΠΟΘΩΝ.

Νά γίνωμαι κάτοχος τῶν Φυσικῶν καί Πνευματικῶν νόμων.

Νά οὐσιώνω τόν ἔρωτα σέ ὅλους τούς ἀναβαθμούς, νά πάλλεται ἡ ψυχή μου σέ ἀπόλυτη ἁρμονία μέ τίς δονήσεις τοῦ σύμπαντος, νά ἐφελκύωμαι μονάχα ἀπό τόν δρόμο τῆς ἀρετῆς, νά πληθαίνω τό ἦθος μου.

Νά ὑπομένω στωικά τά δρώμενα τῆς εἱμαρμένης ἀλλά καί νά μετέχω σέ αὐτήν ἀξιώνοντας καλύτερη τύχη.

Νά ἐξοπλίζομαι μέ ἀφοβία, νά ὑποτάσσω τό ἐγώ μου προβάλοντας τό εἶναι μου, νά κάνω χρήση τοῦ μέτρου σέ ὅλες τῆς ἐκφάνσεις του βίου μου.

Νά λατρεύω τήν φύση, ν' ἀγαπῶ τούς θεούς τῶν ἰδεῶν, νά βούλωμαι συνεχῶς γιά κάθε τί πού λέγω ἤ πού πράττω ἔχοντας ὡς ἡνίοχον τόν ὀρθό λόγο.

Νά μένω μακρυά ἀπό κάθε λογῆς δεισιδαιμονίες καί προλήψεις πού κρατοῦν τό πνεῦμα ἀνελεύθερο, μέ ἀπάθεια νά ἀντιμετωπίζω τήν σκληρότητα τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ὄντας ὅμως ἐνεργητικός στόν κοινωνικό βίο.

Νά κατακεραυνώνω τήν ἀμάθεια καί τήν κακία τῶν ἀνθρώπων, ὄχι ὅμως τόν ἴδιο τόν ἄνθρωπο, νά λέω μέσα μου ὅτι καί αὐτός εἶναι ταγμένος νά ἀνελιχθῆ.

Νά ἐλέγχω τά πάθη μου καί βαθμιαίως νά ἐξαγνίζωμαι ἀπό αὐτά, νά σέβωμαι τήν ὑλική μου ὑπόσταση, φροντίζοντας καί ἀσκῶντας τό σῶμα μου.

Νά κάνω φίλους ὁμοίων κραδασμῶν πρός ἐμέ, μά πάνω ἀπ' ὅλα νά ἔχω ΘΕΛΗΣΗ νά γίνωμαι κάτοχος αὐτοῦ τοῦ ἀκλόνητου νόμου πού καθιστᾶ ἀκέραια δυναμική τήν ὕπαρξη κάθε ἀνθρώπινης ὀντότητας.

Πρός σέ τέλος στρέφομαι θεά **ΑΘΗΝΑ**, γεννημένη ἀπό τήν κάρα τοῦ Ζηνός, πατέρα τῆς ὀντογονικῆς καί κοσμολογικῆς δημιουργίας, καί σοῦ προσφέρω κότυνον ἀπό κλάδους Ἱερῆς Ἐλαίας.

Ἀνυπέρβλητον σύμβολο τῆς ΣΟΦΙΑΣ, θεά τριτογέννεια, τροφέ τῆς διανοίας μου, στέργε μου στήν προσπάθειά μου νά μετατρέψω τήν ἐνστικτώδη γνώση μου σέ λογική νόηση.

Ἀρωγός σύ τῶν θειότερων στήν γῆ ὀντοτήτων μέ γνώμονα τόν νόμο τῆς ἀλληλεπιδράσεως πού τώρα ἔχουν ἀνυψωθῆ σέ ἀνωτέρους ἀνελικτικούς κόσμους.

Ζητῶ θεά νά ἐπίστασαι καί σέ μέ, ὅταν μαχόμενος μέσα ἀπό Ἡρακλείους ἄθλους μέ ἰσχυρά ὅπλα τό ἦθος μου, τήν ἀρετή καί τήν φιλοσοφία νά ἐλευθερώσω τόν Προμηθέα ἀπό τά τυρανικά ἐρέβη τοῦ Καυκάσου πυροδοτῶντας, θεά, τό ἀφλόγιστο πῦρ τῆς ἀγνωσίας τῆς ψυχῆς μου, σέ φλογερό πῦρ ἀληθινῶν ἰδεῶν πού θά περιέλθουν στό περιπνεῦμα μου, ἔτσι νά ὑφάνω κι ἐγώ τό πέπλο τῆς ΣΟΦΙΑΣ, νά ἐνδυθῶ κι ἐγώ τό ἡλιακῆς-ἠλεκτρικῆς φύσεως ἔνδυμα.

Δημιουργῶντας ἔτσι τόν δικό μου πνευματικό ὀργανισμό, καί μέ αὐτόν νά πορευτῶ κάποτε ὁλόκληρο τόν ἡλιακό δρόμο, καί πρίν τῆς ὁλικῆς μεταπλάσεως τοῦ ἡλίου, παύοντας ἀενάως νά βρίσκομαι μεταξύ λίκνου καί μεταμορφώσεως, προσδοκῶντας νά ἐνοικήσω ὡς ἥρωας τόν πνευματικό Ὄλυμπο, **«οὐκέτι πλέον θνητός Θεός ἄμβροτος»** Γέννητω!

ἐργασία τοῦ ΠΑΡΜΕΝΙΔΗ, στά πλαίσια τῶν μαθημάτων τοῦ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΥ

*ἀπό μιά ἄσκηση τῶν μαθημάτων.

ΑΓΝΩΣΤΟ ΟΡΦΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΜΑΛΑΛΑ

ΕΚΔ. ΗΛΙΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ὀρφεύς ὁ Θράξ, ὁ λυρικὸς Ὀδρυσαῖος, ὁ σοφώτατος καὶ περιβόντος ποιητής· ὅστις ἐξέθετο θεογονίαν καὶ κόσμου κτίσιν καὶ ἀνθρώπων πλαστουργίαν, εἰρηκὼς ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ συντάγματος αὐτοῦ ὅτι ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐνθυμήσεως οὐκ ἐξέθετό τί ποτε περὶ θεοῦ ἢ τῆς κοσμικῆς κτίσεως, ἀλλ' εἶπεν ὅτι αἰτησαμένου διὰ ἰδίας αὐτοῦ εὐχῆς μαθεῖν παρὰ τοῦ Φοίβου Τιτᾶνος ἡλίου τὴν θεογονίαν καὶ τὴν τοῦ κόσμου κτίσιν καὶ τὶς ἐποίησεν αὐτή, ἐμφέρεται γὰρ ἐν τῇ αὐτοῦ ἐκθέσει διὰ ποιητικῶν στίχων οὕτως:

Ὦ ἄναξ, Λητοῦς υἱέ, ἑκατηβόλε, Φοῖβε κραταιέ, –ὦ δέσποτα, ἡμέρας υἱέ, ὁ τὰ πάντα πόῤῥωθεν ταῖς ἀκτῖσί σου τοξεύων, ἀμίαντε καὶ δυνατέ, πανδερκές, θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσων, ὁ τὰ πάντα ἐπιβλέπων, θνητῶν καὶ ἀθανάτων βασιλεύων, Ἥλιε χρυσέαισιν ἀειρόμενε πτερύγεσσιν, Ἥλιε τιμίαις εἰς τὸν ἀέρα ὑψούμενε πτέρυξι, δωδεκάτην δὴ τήνδε παρὰ σεῖο ἔκλυον ὀμφήν, δωδεκάτην δὴ ταύτην παρά σου ἤκουσα θείαν φωνήν, σεῖο φαμένου, σέ δ' αὐτόν, ἑκηβόλε, μάρτυρα θείην. σοῦ εἰρηκότος μοι, σέ δ' αὐτὸν τὸν ἀπὸ μακρόθεν λάμποντα τίθημι.

Καὶ ἄλλους δὲ πολλοὺς περὶ τούτου εἶπε στίχους ὁ αὐτὸς Ὀρφεύς· ἔφρασε δέ ὡς ἐκ τῶν προειρημένων στίχων ποιητικῶν ἐξέθετο· καὶ οὐκ ἐνεδέχετο ἐντάξαι τὸ πλῆθος τῶν στίχων ἐν τῇ συγγραφῇ ταύτῃ. ἔστι δὲ ἅπερ ἐξέθετο Ὀρφεὺς ταῦτα:

Ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἀνεδείχθη τῷ χρόνῳ ὁ αἰθὴρ ἀπό τοῦ θεοῦ δημιουργηθείς, καὶ ἐντεῦθεν κἀκεῖθεν τοῦ αἰθέρος ἦν χάος, καὶ νὺξ ζοφερὰ πάντα κατεῖχε καὶ ἐκάλυπτε τὰ ὑπὸ τὸν αἰθέρα, σημαίνων τὴν νύκτα πρωτεύειν, εἰρηκὼς ἐν τῇ αὐτοῦ ἐκθέσει ἀκατάληπτόν τινα καὶ πάντων ὑπέρτατον εἶναι, καὶ προγενέστερον δὲ καὶ δημιουργὸν ἁπάντων καὶ τοῦ αἰθέρος αὐτοῦ καὶ τῆς νυκτὸς καὶ πάσης τῆς ὑπὸ τὸν αἰθέρα οὔσης καὶ καλυπτομένης κτίσεως· τὴν δὲ γῆν εἶπεν ὑπὸ τοῦ σκότους ἀόρατον οὖσαν· ἔφρασε δὲ ὅτι τὸ φῶς ῥῆξαν τὸν αἰθέρα ἐφώτισε τὴν γῆν καὶ πᾶσαν τὴν κτίσιν, εἰπὼν ἐκεῖνο εἶναι τὸ φῶς τὸ ῥῆξαν τὸν αἰθέρα τὸ προειρημένον, τὸ ὑπέρτατον πάντων, οὗ ὄνομα ὁ αὐτὸς Ὀρφεὺς ἀκούσας ἐκ τῆς μαντείας ἐξεῖπε, *Μῆτιν, Φάνητα, Ἐρικεπαῖον·* ὅπερ ἑρμηνεύεται τῇ κοινῇ γλώσσῃ *βουλή, φῶς, ζωοδοτήρ·* εἰπὼν ἐν τῇ αὐτοῦ ἐκθέσει τὰς αὐτὰς τρεῖς θείας τῶν ὀνομάτων δυνάμεις μίαν εἶναι δύναμιν καὶ κράτος τοῦ μόνου θεοῦ, ὅν οὐδεὶς ὁρᾷ, ἧστινος δυνάμεως οὐδεὶς δύναται γνῶναι ἰδέαν ἢ φύσιν· ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς δυνάμεως τά πάντα γεγενῆσθαι, καὶ ἀρχὰς ἀσωμάτους καὶ ἥλιον καὶ σελήνην, ἐξουσίας καί ἄστρα πάντα καὶ γῆν καὶ θάλασσαν, τὰ ὁρώμενα ἐν αὐτοῖς πάντα καὶ τὰ ἀόρατα. τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος εἶπεν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ θεοῦ πλασθέντα ἐκ γῆς καὶ ψυχὴν ὑπ' αὐτοῦ λαβόντα λογικήν, καθὼς Μωσῆς ὁ σοφὸς ἐξέθετο ταῦτα. ὁ δὲ αὐτὸς Ὀρφεὺς ἐν τῇ αὐτοῦ βίβλῳ συνέταξεν ὅτι διὰ τῶν αὐτῶν τριῶν ὀνομάτων, μιᾶς δὲ θεότητος, τὰ πάντα ἐγένετο, καὶ αὐτός ἐστι τὰ πάντα.

Περὶ δὲ τοῦ ταλαιπώρου γένους τῶν ἀνθρώπων ὁ αὐτὸν Ὀρφεὺς ἐξέθετο ποιητικῶς στίχους πολλούς, ὧν μέρος εἰσὶν οὗτοι:

Θῆρές τε οἰωνοί τε βροτῶν τ' ἀλιτήρια φῦλα. Ἄχθεα γῆς, εἴδωλα τετυγμένα, μὴ διὰ μηδέν. οὔτε κακοῖο προσερχομένοιο νοῆσαι γινώσκοντες. φράδμονες, οὔτε ποῖον μάλ' ἀποστρέψαι κακότητος ἀσφαλίσασθαι, οὔτε ἀγαθοῦ παρεόντος ἐπιστρέψαι καὶ εἶρξαι ἴδριες, ἀλλὰ μάτην ἀδαήμονες, ἀπρονόητοι. ἔμπειροι.

Θηρία, ὄρνεά τε, τῶν ἀνθρώπων τά καταναλισκόμενα ἔθνη, τό βάρος τῆς γῆς, εἶδος κατεσκευασμένον, μηδὲ διὰ τί ἐγεννήθησαν μηδὲ διὰ τί ἀποθνήσκουσιν εἰδότες, οὔτε κακοῦ ἐρχομένου κατ' αὐτῶν αἰσθανόμενοι, οὔτε ἀπὸ μακρόθεν πολὺ ἀποστρέψαι ἐκ τοῦ κακοῦ. οὔτε ἀγαθοῦ ἐρχομένου ὑποστρέψαι ἐκ τοῦ κακοῦ καὶ κρατῆσαι καλόν. ἀλλ' ὡς ἔτυχεν ἀμαθεστάτως φέρονται, μηδὲν προενοούμενοι.

Καὶ ἄλλους δὲ πολλοὺς στίχους ἐξέθετο ὁ αὐτὸς σοφώτατος Ὀρφεύς. ταῦτα δὲ πάντα ἐξέθετο ὁ σοφώτατος Τιμόθεος χρονογράφος, λέγων τὸν αὐτὸν Ὀρφέα **πρό τοσούτων χρόνων εἰπόντα τριάδα ὁμοούσιον δημιουργῆσαι τὰ πάντα.**

Ὁ χρονογράφος Ἰωάννης Μαλάλας καταγόταν ἀπό τήν Ἀντιόχεια. Ἔζησε τόν 6ο αἰῶνα μ.Χ. ἐπί ἐποχῆς τῶν αὐτοκρατόρων Ἀναστασίου, Ἰουστίνου, Ἰουστινιανοῦ καί Ἰουστίνου Β. Ἡ Χρονογραφία του εἶναι μία συνοπτική ἱστορία τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου. Ἔχει μοναδική ἀξία διότι βασίζεται σέ ἀπωλεσθέντα ἔργα ἀρχαίων Ἑλλήνων καί Ρωμαίων συγγραφέων, πολλούς ἀπό τούς ὁποίους γνωρίζουμε μόνο ἀπό τόν Μαλάλα. Εἶναι γραμμένη στήν δημώδη γλῶσσα τῆς ἐποχῆς, γι' αὐτό καί ἀποτελεῖ σημαντικότατο τεκμήριο τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας, καθώς διασώζει σπάνιες λέξεις καί λεκτικούς τύπους. Ἡ Χρονογραφία κατέση προσφιλέστατο ἀνάγνωσμα γιά τήν ἐποχή της καί ἄσκησε μεγάλη ἐπιρροή στους μεταγενέστερους συγγραφεῖς, τόσο ὡς πηγή πληροφοριῶν ὅσο καί ὡς πρότυπο συγγραφῆς. Ἀλλά καί σήμερα εἶναι ἕνα συναρπαστικό ἀνάγνωσμα, εὔκολα προσεγγίσιμο, παρέχοντας σημαντικές πληροφορίες -ἰδίως γιά τήν προχριστιανική Ἑλλάδα- πού δέν ἀνευρίσκονται σέ ἄλλες πηγές. ἐκδ. ΗΛΙΟΔΡΟΜΙΟΝ

ΤΟ ΚΥΚΝΕΙΟΝ ΑΣΜΑ

«...καὶ ὡς ἔοικε, τῶν κύκνων δοκῶ φαυλότερος ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικήν, οἳ ἐπειδᾶν αἴσθωνται ὅτι δεῖ αὐτούς ἀποθανεῖν, ᾄδοντες καί ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, τότε δεῖ πλεῖστα καί μάλιστα ᾄδουσι, γεγηθότες ὅτι μέλλουσι παρὰ τὸν Θεὸν ἀπιέναι, οὗπερ εἰσὶ θεράποντες...»

... αὐτά ἔλεγε, λοιπόν, ὁ Σωκράτης καί ὁ ἀέρας ἄρχισε νά πυκνώνη, καθώς μιλοῦσε, καί νά στερεοποιεῖται καί νά παίρνη μορφή. Φάνηκε στήν ἀρχή μία πάλλευκη φτερούγα κι ἕνας ἀλαβάστρινος λαιμός καί σχηματίστηκε σιγά-σιγά τό πουπουλένιο σῶμα καί ἡ οὐρά μέσα στό ἡμίφως τοῦ δεσμωτηρίου. Τελευταῖο φάνηκε τό καλλίγραμμο κεφάλι καί ὅταν ὅλα ἔδεσαν μαζί καί στερεώθηκε ὁ ἀέρας, ἔγιναν τά λόγια κύκνος καί τό πουλί ἄγγιξε λίγο τά κεφάλια τῶν μαθητῶν μέ τά φτερά του ὅπως τινάχθηκε νά φύγη κατά τόν ἄπειρο οὐρανό. Ἔνιωσε τό ρῖγος ὁ Φαίδων καί στράφηκε νά δῆ τήν θεία παρουσία ἀλλά ἐκεῖνος ἀντίκριζε ἤδη τόν ἥλιο τοῦ Ἀπόλλωνος πού ζέσταινε στοργικά τήν Ἀττική. Ἔκανε ἕνα κύκλο πάνω ἀπό τήν Πνύκα, προσευχήθηκε στόν Παρθενῶνα καί εὐχαρίστησε τήν Ἀθηνᾶ πού ἔστερξε καί μετεῖχε τῆς Σοφίας καί πέταξε ἐλεύθερος καί εὐδαίμων κατά τόν Ἰλισό. Ἔψαξε τό μάτι σπιθίζοντας, τόν αἰωνόβιο πλάτανο πού εἶχε πυκνώσει κάποτε τήν σκιά του γιά νά ὑποδεχθῆ τόν Σωκράτη καί τόν Φαῖδρο. Τότε πού ὁ Διδάσκαλος μίλησε γιά τόν ἔρωτα καί εἶχε ἡσυχάσει τό νερό τοῦ ποταμοῦ γιά νά τόν ἀκούση. Εἶδε πάλι τόν φαῦλο ἵππο τῆς ψυχῆς νά ἀφρίζη καί νά ματώνη τό στόμα του ἀπό τό χαλινάρι καθώς τό τραβοῦσε μέ στιβαρό χέρι ὁ ἡνίοχος γιά νά μή ξεστρατίση. Ἐκεῖ, στήν ἴδια σκιά στάθηκε, ἔσκυψε στό καθαρό νερό, ἤπιε καί ξεδίψασε. Καί σήκωσε τόν λαιμό εὐχαριστημένος νά τραγουδήση στόν Θεό καί νά τόν εὐχαριστήση πού τό ἀξίωσε νά δῆ τό λυκαυγές καί τά ἁπαλά χρώματα τοῦ δειλινοῦ, νά δῆ τήν φύσι νά ζωντανεύη τήν ἄνοιξι καί τόν σπόρο νά κοιμᾶται κάτω ἀπό τό ἐλαφρύ στρῶμα τοῦ χιονιοῦ τούς χειμῶνες, νά δῆ πῶς ἀφρίζουν τά κύματα τοῦ Αἰγαίου ὅταν τά ἀναταράσση ἡ τρίαινα τοῦ Ποσειδῶνος καί τό τρυφερό χάδι τῆς θάλασσας στά βράχια, ὅταν ὁ Αἴολος ἔχει κρατήσει τούς ἀνέμους, στό Σούνιο. Νά τόν εὐχαριστήση πού τόν ἀξίωσε νά χαρῆ καί νά λυπηθῆ, νά ἀγαπήση καί νά ἀγαπηθῆ, νά πονέση. Νά εὐχαριστήση τήν ἀνάγκη, πού τοῦ ἔδωσε τόν κλῆρο καί διάλεξε αὐτήν τήν ζωή, καί νά μηνύση στόν Θεό πώς τέλειωσε πιά τό χρέος του καί «χωρίς τῶν δειλῶν τά παρακάλια καί παράπονα» νά τοῦ ζητήση νά τόν πάρη κοντά του. Τραγούδησε τόσο ὄμορφα, ὅπως ὁ ἐρωτευμένος τήν ἀγάπη του, καί χάρηκε ὁ Ἀπόλλων πού εἶδε τό ἀγαπημένο του πουλί εὐτυχισμένο, καί ὅταν πιά τελείωσε τό τραγούδι του, ἔστειλε μία ἡλιαχτίδα καί τόν τύλιξε καί τόν ἀνέβασε ψηλά-ψηλά στόν οὐρανό καί ἔγινε ὁ κύκνος ἰδέα καί ἡ ἰδέα φτερούγισε στόν κόσμο πού κατοικοῦν οἱ οὐσίες τῶν ὄντων.

Ἄν βγῆς τίς νύκτες στήν ὕπαιθρο τῆς Ἀττικῆς, ἀκοῦς ἀκόμα τά θεῖα λόγια νά ψιθυρίζουν στόν ἄνεμο καί στά φύλλα τῆς λεύκας. Ἔρχονται ἀπό τό ὄρος Αἰγάλεω, ἀνεβαίνουν στόν Ὑμηττό, περνοῦν τήν κορυφογραμμή τῆς Πεντέλης καί πέφτουν ἀπό τήν Πάρνηθα, σάν τήν φθινοπωρινή βροχή πού ποτίζει τό χῶμα καί ξεδιψᾶ, σάν τόν ἥλιο τοῦ Ἀπριλίου πού ζεσταίνει τόν σπόρο καί ἀνθίζει, στήν Ἀττική γῆ. Δακρύζεις τότε εὐγενικέ ἀναγνώστη τοῦ Πλάτωνος σάν νά ἦσουν καί ἐσύ στό δεσμωτήριο, καί τώρα πού ἔχουν ὅλα τελειώσει, ἐκεῖνος ἔφυγε γιά τόν θάνατο καί ἐσύ γιά τήν ζωή. Δακρύζεις, ὄχι γιά τήν μέθεξη στήν ἰδέα τοῦ ἀγαθοῦ, ἀλλά γιατί εἶναι πράγματι ἄδηλη ἡ ἀπάντηση στόν ἱερό λόγο, καί στρέφεις τό βλέμμα στόν ἔναστρο οὐρανό, ἱκέτης τοῦ Θεοῦ πού τά γνωρίζει ὅλα, νά σοῦ στείλη τόν Ἑρμῆ καί ἕνα σημάδι. Ἕναν οἰωνό πού νά ἀπαντᾶ στό θεῖο ἐρώτημα.

«...ἀλλά γὰρ ἤδη τώρα ὥρα ἀπιέναι, ἐμοὶ μὲν ἀποθανουμένῳ, ὑμῖν δὲ βιωσομένοις. Ὁπότεροι δὲ ἡμῶν ἔρχονται ἐπὶ ἄμεινον πρᾶγμα, ἄδηλον παντὶ πλὴν ἢ τῷ Θεῷ...»

Ἰωάννης Γαβρᾶς - Φαέθων

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

Ο 1ος ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ ΔΕΜΕΝΑ ΟΛΑ ΤΑ ΤΕΥΧΗ ΤΩΝ ΕΤΩΝ 1998 - 99

ΕΝΑ ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΟ ΕΡΓΟ, ΙΔΑΝΙΚΟ ΓΙΑ ΔΩΡΟ

ΤΕΥΧΟΣ 1

ΕΓΩ, Ο ΗΝΙΟΧΟΣ - ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ (ΡΑΔ. ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ) - ΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΕΙ Η ΨΥΧΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ (ΠΛΑΤΩΝΟΣ) - ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΕΛΛΗΝΑΣ ΙΕΡΑΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ (ΠΡΟΚΛΟΥ) - ΟΡΦΙΚΗ ΑΤΡΑΠΟΣ - ΜΥΗΣΙΣ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ (ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ) - ΕΛΕΥΘΕΡΝΑ - ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ - 1998 ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΕΤΟΣ (ΑΛΤΑΝΗ)

ΤΕΥΧΟΣ 2

ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ (Κ. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ) - ΠΡΟΘΑΛΑΜΟΣ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ: ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ (ΑΛΤΑΝΗ) - ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ - ΑΛΛΗΓΟΡΙΕΣ (ΖΩΣΙΜΟΥ) - ΕΡΩΤΙΚΟΣ (ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ) - Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ (Κ. ΠΑΛΑΜΑ) - ΣΧΕΤΛΙΟΣ (ΑΘ. ΠΟΥΡ- ΝΑΡΟΠΟΥΛΟΥ) - ΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΕΙ Η ΨΥΧΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ (ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΑΦΙΕΡΩΜΑ Β' - ΦΑΙΔΩΝ) - Ο ΝΑΟΣ ΠΟΥ ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο ΝΑΟΣ ΠΟΥ ΔΟΝΕΙΤΑΙ (Ι. ΠΙΤΣΟΥΛΗ) - ΑΙ ΠΕΡΙ ΑΚΡΕΟΦΑΓΙΑΣ ΔΟΞΑΣΙΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ (ΠΑΝ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ) - Η ΜΟΥΣΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ 3

(Χ. ΣΠΥΡΙΔΗ) - Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ (Ι. ΔΑΚΟΓΛΟΥ) - ΣΥΜΒΟΛΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ (Τ. ΙΩΑΝΝΙΔΗ) - Η ΕΛΛΑΣ ΣΤΟ ΙΝΤΕΡΝΕΤ (Ι. ΘΕΟΔΩΡΑΤΟΥ).

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ (Δ. ΛΙΑΝΤΙΝΗ) - Ο ΒΑΝΔΑΛΟΣ (Σ. ΑΝΤΩΝΑΚΟΥ) - Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ (ΣΤ. ΓΕΡΟΥΛΑΝΟΥ) - ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΟΥ ΔΙΧΑΣΜΟΥ (ΗΛ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ) - ΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΕΠΩΝ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΕΜΥΗΜΕΝΩΝ (ΑΝΤ. ΧΑΛΑ) - ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΥ (O.RA) - Η ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΘΑΝΑΤΟΥ (Π. ΛΕΚΑΤΣΑ) - ΑΙ ΔΥΟ ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΑΚΑΙ ΠΥΛΑΙ - ΔΙΟΝΥΣΟΣ - ΑΠΟΛΛΩΝ: ΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΑΙ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ (Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ)

ΤΕΥΧΟΣ 4

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ: ΔΙΟΝΥΣΙΑ - ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ - ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑ (Σ. ΜΠΟΓΔΑΝΟΥ) - ΑΝΑΣΤΕΝΑΡΙΑ (Γ. ΛΕΚΚΑΚΗ) - ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ (Σ. ΝΑΓΟΥ) - ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ (Ν. ΧΑΡΑΚΑΚΟΥ)

ΤΕΥΧΟΣ 5

ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΚΑΙ Η ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ (ΑΛΤΑΝΗ) - ΤΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΑ ΚΑΙ ΜΥΗΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ ΠΟΥ ΙΔΡΥΣΕΝ Ο ΟΡΦΕΥΣ (Α. ΧΑΛΑ) - HOMO QUANTICUM (Δ. ΝΑΝΟΠΟΥΛΟΥ) - ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ: Η ΜΗΤΡΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ (Μ. ΣΕΣΛΙΝ) - Η ΨΥΧΗ, Η ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΘΑΝΑΤΟΥ - ΜΕΡΟΣ 2ΟΝ (Π. ΛΕΚΑΤΣΑ) - ΟΜΝΥΜΙ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΙΗΤΡΟΝ (Ν. ΒΑΡΔΙΑΜΠΑΣΗ) - ΤΟ ΕΝΙΑΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ (Α. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ) - ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΜΕΡΟΣ 1ΟΝ (Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ) ΕΑΡΙΝΗ ΙΣΗΜΕΡΙΑ (Σ.ΝΑΓΟΥ) - ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ (Α. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ) - Η 25Η ΜΑΡΤΙΟΥ ΩΣ ΜΥΗΤΙΚΗ ΕΟΡΤΗ (Μ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ) - ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΒΡΑΧΥΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΒΙΟΥ (ΣΕΝΕΚΑ) - Η ΕΛΕΝΗ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ (Δ. ΛΙΑΝΤΙΝΗ)

ΤΕΥΧΟΣ 6

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ ΣΤΗΝ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ (Γ. ΤΣΟΥΚΑΝΤΑ) - ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΝΟΜΑΤΟΘΕΣΙΑ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ - ΠΩΣ ΣΚΕΠΤΕΤΑΙ Ο ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ (W. H. CALVIN) - ΤΟ ΡΟΛΟΪ ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΗΔΟΥΣ (Ι. ΣΑΚΚΑ) - ΘΕΡΙΝΟΝ ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΟΝ - ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ (Κ. ΜΕΡΔΕΝΙΣΙΑΝΟΥ) - Η ΨΥΧΗ (Π. ΛΕΚΑΤΣΑ) - ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ 'Η ΚΡΟΝΙΑ (ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ) - ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΩΝ (ΣΠ. ΝΑΓΟΥ) - Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ (ΕΥΑΓ. ΣΤΑΜΑΤΗ) - Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ (Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ) - ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ ΤΩΝ ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΩΝ (ΔΑΝΕΖΗ - ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ) - ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΧΡΩΜΑ (Π. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ) - ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΦΥΣΙΚΩΝ ΕΟΡΤΩΝ (ΣΠ. ΝΑΓΟΥ)

ΤΕΥΧΟΣ 7

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ - Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ (ΣΠ. ΝΑΓΟΥ) - Η ΓΕΝΕΣΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ (Η. Π. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ) - Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑ (Ι. ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ) - ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ (Δ. ΛΙΑΝΤΙΝΗ) ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΡΜΕΝΙΔΟΥ (Α. ΚΕΛΕΣΙΔΟΥ) - ΑΝΗΡ-ΓΥΝΗ ΠΑΤΗΡ-ΜΗΤΗΡ = ΖΩΗ (Ι. ΜΑΡΗ) - Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ (Κ. ΒΑΓΙΟΠΟΥΛΟΥ) - ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΒΙΩΜΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΝΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΤΡΑΓΩΔΙΑ (Ν. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ) - ΨΥΧΗ (Π. ΛΕΚΑΤΣΑ) - ΓΝΩΡΙΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΣΟΥ ΜΕ ΟΔΗΓΟ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΡΧΕΤΥΠΑ (Μ. ΜΑΚΡΑ) - ΘΑΛΗΣ, ΑΝΑΞΙΜΑΝΔΡΟΣ, ΑΝΑΞΙΜΕΝΗΣ (Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ) - ΕΟΡΤΑΙ ΤΩΝ ΟΡΦΙΚΩΝ (Σ. ΝΑΓΟΥ) - ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙ ΦΥΣΙΟΚΡΑΤΙΚΑΙ ΤΩΝ ΒΑΣΕΙΣ (Ι. ΒΑΣΙΛΗ)

ΤΕΥΧΟΣ 8

ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΚΑΙ ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ (Λ. ΣΑΡΑΓΑ) - ΗΤΑΝ ΓΝΩΣΤΗ Η ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΣΤΗΝ ΜΙΝΩΙΚΗ ΚΡΗΤΗ; (Ι. ΔΑΥΡΟΥ) - Η ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ (Μ. ΣΕΣΛΙΝ) - Η ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ (Δ. ΚΑΛΛΕΡΓΗ) - ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΛΟΣ (Σ. ΝΑΓΟΥ) - ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ - ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ - Η ΨΥΧΗ ΑΝΘΡΩΠΑΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΕΙΔΩΛΟ ΤΟΥ ΜΑΤΙΟΥ (Π. ΛΕΚΑΤΣΑ) - ΧΕΙΜΕΡΙΝΕΣ ΤΡΟΠΕΣ (Δ. ΛΙΑΝΤΙΝΗ) - ΟΙ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ (Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ) - ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΕΙΑ (Δ. ΙΩΑΝΝΙΔΗ)

Τό ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ τώρα καί στά ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ ΡΑΔΑΜΑΝΘΥΣ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ 20 ΕΥΡΩ * ΤΗΛ. 010. 52.37.543 - 010. 75.12.156
ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57 104.32 ΑΘΗΝΑΙ * ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ 1 ΠΑΓΚΡΑΤΙ (ΟΠΙΣΘΕΝ ΕΥΤΥΧΙΔΟΥ 16)

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

Ο 2ος ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ ΔΕΜΕΝΑ ΟΛΑ ΤΑ ΤΕΥΧΗ ΤΩΝ ΕΤΩΝ 2000 - 2001

ΕΝΑ ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΟ ΕΡΓΟ, ΙΔΑΝΙΚΟ ΓΙΑ ΔΩΡΟ

ΤΕΥΧΟΣ 9

ΟΡΦΙΚΕΣ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ - ΜΤΦΡ. Δ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ, ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΟΥΣ ΟΡΦΙΚΟΥΣ ΥΜΝΟΥΣ - Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ, ΑΚΡΕΟΦΑΓΙΑ - Α. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, ΒΙΟΝΙΚΟΣ Ο ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ - ΤΑ ΙΕΡΑ ΣΠΗΛΑΙΑ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ - PAUL FAURE, ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ: ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΝΑΓΟΣ Ι. ΒΑΣΙΛΗ, ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΩ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ - Σ. ΝΑΓΟΥ, ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ - ΠΑΝ. ΘΑΛΑΣΣΗΣ , ΨΥΧΗ - Π. ΛΕΚΑΤΣΑΣ, ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ - Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ 10

ΑΛΤΑΝΗ - ΤΟ ΖΩΟΓΟΝΙΚΟ ΤΡΙΓΩΝΟ, ΠΛΑΤΩΝΟΣ - ΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΕΙ Η ΨΥΧΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ - ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗ & Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ, ΣΑΛΟΥΣΤΙΟΥ - ΠΕΡΙ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΥ, Σ. ΝΑΓΟΥ - ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ, Γ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ - Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ, Π. ΛΕΚΑΤΣΑ - ΕΠΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥ, Σ. ΝΑΓΟΥ - Η ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΙΚΟΥ ΜΑΣ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ (ΜΕΡΟΣ Β), Τ. ΤΣΟΓΚΑ - ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ, Π. ΤΡΑΪΑΝΟΥ - Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ, C. LEADBEATER - ΤΑ ΚΡΗΤΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΤΕΥΧΟΣ 11

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΒΙΟΝΟΜΙΑΣ - Π. ΔΡΑΚΟΥΛΗΣ - ΤΟ ΕΣ(Ο)+ΟΠ+ΤΡΟΝ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ - ΑΛΤΑΝΗ, ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΘΟΛΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ - ΔΚ, Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ - Γ. ΜΙΝΟΥΔΗΣ, Η ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΙΚΟΥ ΜΑΣ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ - ΣΠ. ΝΑΓΟΣ, Ο ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ - Σ. ΝΑΓΟΣ, Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ - Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ, Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΗ - Ε. ΡΕΝΑΝ, Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ, Η ΘΕΙΑ ΜΟΡΦΗ - Σ. ΝΑΓΟΣ, Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝ - Π. ΔΡΑΚΟΥΛΗΣ, ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΝΟΣ - Μ. ΚΟΡΡΕ, ΣΧΕΔΙΑΣΤΙΚΗ ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ - Μ. ΚΟΡΡΕ, ΟΙ ΡΑΒΔΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΙΟΝΩΝ ΤΗΣΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ - ΒΑΣ. ΓΕΩΡΓΙΑΝΝΗ, ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ - Π. ΚΑΤΗΜΕΡΤΖΗΣ, ΨΥΧΗ - Π. ΛΕΚΑΤΣΑΣ

ΤΕΥΧΟΣ 12

ΤΟ ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΝ ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΟΝ 'Η Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΥΡΓΙΑΣ, Α. ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ - ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΕΠΙ ΛΙΚΝΩ, Σ. ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ - Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ, ΑΛΤΑΝΗ - ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΑΡΙΘΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΑΛΗΘΕΥΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ, ΣΠ. ΝΑΓΟΣ - ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ, Π. ΛΕΚΑΤΣΑ - Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΠΙΝΔΑΡΟΣ, Ο ΠΙΝΔΑΡΟΣ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ, Δ. ΤΣΙΛΙΒΕΡΔΗΣ - ΣΠΟΥΔΗ ΣΤΟΝ ΠΙΝΔΑΡΟ, Δ. ΤΣΙΛΙΒΕΡΔΗΣ - ΚΑΙ ΕΓΩ ΝΕΚΤΑΡ ΧΥΤΟΝ, Τ.ΤΣΙΟΓΚΑΣ - ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ, Μ. ΚΑΡΑΒΑ-ΓΑΛΑΝΗ - Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΜΗΤΕΡΑ ΤΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, Α. ΚΕΛΕΣΙΔΟΥ - ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ Ο ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΟΣ, Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗΣ - ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ, Π. ΛΕΚΑΤΣΑ - ΨΥΧΗ, Α. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ - ΥΠΟΘΗΚΕΣ ΒΙΟΤΙΚΗ, Χ. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ - Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΟΥ, ΝΤ. ΠΕΠΠΑ - ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΜΕΣΣΙΕΣ

ΤΕΥΧΟΣ 13

ΑΥΤΟΜΥΗΤΙΚΗ - Ι.ΒΑΣΙΛΗ, Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΣΤΗΝ ΕΘΝΕΓΕΡΣΙΑ - Θ.Π.ΤΑΣΙΟΣ, ΠΕΡΙ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ - Σ. ΝΑΓΟΥ, ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΘΡΗΣΚΕΙΑΝ - Β.ΓΟΥΣΙΟΣ, ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ-Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΣΤΟΙΔΕΩΝ - ΑΛΤΑΝΗ, Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΜΑΣ, Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ - Δ.ΛΑΖΟΓΙΩΡΓΟΣ-ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ, ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ-ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΓΝΩΣΗ - Γ. ΚΑΡΑΝΑΣΙΟΣ, Η ΑΘΑΝΑΤΗ ΑΡΧΑΙΟΤΗΣ-ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ, ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ - Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ, ΥΠΕΡΥΘΡΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ - Α. ΚΑΤΑΝΟΥ, ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΓΑΛΗΝΗ - Ρ.ΣΤΑΪΝΕΡ, ΤΟ ΓΙΟΦΥΡΙ ΤΗΣ ΑΡΤΑΣ - Ο. ΝΟΜΙΚΟΥ, Ο ΜΕΛΑΣ ΖΩΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΛΙΤΙΟΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΠΑΡΤΙΑΤΩΝ - Κ.ΡΩΜΑΙΟΣ, ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΑΘΛΗΤΡΙΕΣ , ΧΕΙΡΩΝ ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ - ΑΛΤΑΝΗ, Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΖΩΟΓΟΝΙΚΟΥ ΤΡΙΓΩΝΟΥ - Γ.ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ, ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΕΛΦΙΚΟ ΛΟΓΟ - Α. ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

ΤΕΥΧΟΣ 14

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΥ - Μ. ΚΑΡΑΤΖΑ, ΠΕΡΙ ΙΣΙΔΟΣ ΚΑΙ ΟΣΙΡΙΔΟΣ - ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ, Η ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΥΜΗΤΤΟΥ - ΔΙΔΩΣ ΚΑΛΕΡΓΗ, ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΟΥ ΒΙΟΥ: ΠΕΡΙ ΤΡΟΦΗΣ - ΣΠΥΡ. ΝΑΓΟΥ, ΚΕΒΗΤΟΣ ΠΙΝΑΞ - ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ, Η ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΑΓΑΛΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΡΦΥΡΙΟ - ΓΙΩΡΓΟΥ ΛΑΘΥΡΗ, Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ - ΣΠ. ΝΑΓΟΥ, ΟΔΥΣΣΕΙΑ: ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ - ΡΑΔΑΜΑΝΘΥ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ, ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ, ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΙ ΕΝΑΤΗ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ ΚΑΤΑ ΘΕΩΝΑ ΤΟΝ ΣΜΥΡΝΑΙΟ - ΑΛΤΑΝΗ, ΑΙ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑΙ ΣΩΚΡΑΤΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ - Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ, ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ Ο ΤΥΑΝΕΥΣ - ΠΕΤΡΟΥ ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ, Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΙΤΑ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΗΜΕΡΩΝ - ΕΜΜΕΤ ΦΟΞ, Η ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΡΟΥΣΣΩ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΚΟΗ ΤΩΝ ΔΑΣΚΑΛΩΝ - ΔΗΜΗΤΡΗ ΛΙΑΝΤΙΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 15

ΛΥΣΙΣ - Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ, ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ, Ο ΚΛΕΙΤΟ ΤΗΣ ΗΡΑΣ - ΑΛΤΑΝΗ, Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ - Α. ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, , ΣΕΛΗΝΙΑΚΕΣ ΛΑΤΡΕΙΕΣ - Β. ΜΠΑΡΛΑΜΑ, ΠΕΡΙ ΕΛΕΥΣΙΝΙΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ Σ. ΝΑΓΟΣ, Η ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΡΟΥΣΣΩ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΚΟΗ ΤΩΝ ΔΑΣΚΑΛΩΝ - Δ. ΛΙΑΝΤΙΝΗΣ, ΕΣΤΙΑ-ΑΡΗΣ-ΑΡΤΕΜΙΣ - Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ, ΤΟ ΖΩΟΓΟΝΙΚΟ ΤΡΙΓΩΝΟ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ - Π. Θ. & Θ.Π. ΑΔΑΜΑΚΟΣ, ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΩΝ ΟΡΦΙΚΩΝ - ΑΝ. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ - Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ, ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΘΙΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ - Κ-Ε. ΓΕΩΡΓΑΝΑΣ, ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ - ΕΛ. ΣΑΡΑΓΑΣ

ΤΕΥΧΟΣ 16

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΚΤΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ, ΧΡΟΝΟΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΕΩΣ - Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΑΚΗΣ, ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΨΥΧΗ - ΣΚ. ΝΑΓΟΣ, ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ - Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗΣ, ΠΕΡΙ ΚΟΣΜΙΚΩΝ ΑΚΤΙΝΩΝ - Σ. ΝΑΓΟΣ, Η ΟΙΚΟΜΕΝΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ - Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, ΣΚΕΨΕΙΣ ΣΧΕΤΙΚΩΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΡΟΒΛΕΠΤΟΝ ΑΛΛΑΓΗ ΤΟΥ ΡΟΥ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ 11ΗΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 2001 ΚΑΙ Η ΠΥΡΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΡΙΘΜΟΣΟΦΙΑΣ - ΑΛΤΑΝΗ, Η ΓΕΝΕΤΙΚΗ ΣΥΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ - Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ, ΤΟ ΙΕΡΟ ΔΕΝΔΡΟ ΚΑΙ ΤΑ ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΑ ΕΘΙΜΑ - Δ. ΚΑΛΛΕΡΓΗ, ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΗ ΣΗΜΕΡΑ Η ΑΝΑΒΙΩΣΗ ΤΟΥ ΘΕΣΜΟΥ ΤΩΝ ΜΑΝΤΕΙΩΝ - Ν. ΠΕΠΠΑ, ΑΡΧΗ ΣΟΦΙΑΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ - Α. ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΙΔΕΟ-ΘΕΑΤΡΟΝ
ΡΑΔΑΜΑΝΘΥ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ

Τό ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ δημιουργήθηκε τό 1991 ἀπό τόν ἠθοποιό Ραδάμανθυ Ἀναστασάκη. Εἶναι θεατρικός-ἐκπαιδευτικός-ἐκδοτικός ὀργανισμός πού ἔχει ὡς βασικό σκοπό τήν παρουσίαση τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος καί τήν ἕνωσή του μέ τήν σύγχρονη, ἀλλά καί νέα ἐποχή μέσῳ τῆς Θεατρικῆς Τέχνης, Ἐκπαιδευτικῶν Προγραμμάτων καί Εἰδικῶν Ἐκδόσεων. Χρησιμοποιεῖ τήν Σοφία τοῦ παρελθόντος, τίς προτάσεις, ἐξελίξεις καί ἀνησυχίες τοῦ παρόντος καί τόν ὁραματισμό γιά τό μέλλον τῆς Τέχνης καί τῆς Ἀνθρωπότητος. Πραγματοποίησε ἀπό τό 1991-2002 περισσότερες ἀπό 2.000 ἐκδηλώσεις στήν Ἑλλάδα καί τό ἐξωτερικό, κάνοντας εὐρύτερα γνωστή τήν σημαντική τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης - Ἐπιστήμης - Τέχνης - Φιλοσοφίας - Ἱστορίας καί Θρησκείας. Ἀπετέλεσε κατ' αὐτόν τόν τρόπο τήν ποιοτικώτερη ἀλλά καί μεγαλύτερη ἐκδήλωση σέ κοινωνικό ἐπίπεδο τοῦ νέου ρεύματος τῆς δεκαετίας 1991-2001 γιά τόν Ἑλληνικό Πολιτισμό.

✓ Παρουσίασε στό θέατρο ἀπό τό 1991 μέχρι σήμερα σέ θεατρική διασκευή καί σκηνοθεσία Ραδ.. Ἀναστασάκη τά ἔργα τοῦ Ἀ. Ἀσημακόπουλου: **ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΜΑΘΗΤΕΙΑ, ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΟΙΔΙΠΟΔΑ ΣΤΟΝ ΘΗΣΕΑ καί ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ ΟΡΕΣΤΗ Πλάτωνος: ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, ΦΑΙΔΩΝ, ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ καί ΦΑΙΔΡΟΣ - Ὀρφέως ΛΟΓΟΙ ΙΕΡΟΙ καί ΥΜΝΟΙ.** Τά ἔργα παρουσιάσθηκαν στόν Λυκαβηττό - Βεάκειο Κατράκειο, σέ ἀρχαία θέατρα καί Φεστιβάλ τῆς Ἀττικῆς, ἀλλά καί σέ περιοδεία σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα. Ἐπίσης **παρουσίασε ὑπό τήν μορφή θεατρικῶν ἀναλογίων μέ ἀναλύσεις καί σχόλια** τήν **ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ, τό σύνολο τῶν ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΩΝ, τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ, τοῦ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ, καθώς καί δεκάδες κείμενα τῆς ἀρχαίας. ἑλληνικῆς γραμματείας.**

✓ **Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1994 δημιουργεῖ τίς "ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ" στήν Αἴθουσα Τελετῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβείου Πολυτεχνείου** συνεργαζόμενος μέ τό Ἵδρυμα μέχρι καί τό 1996. Παράλληλα διοργανώνει περιηγήσεις σέ Ἀρχαιολογικούς Χώρους καί στά Ἱερά τῶν Ἑλλήνων, στήν Ἑλλάδα ἀλλά καί στό ἐξωτερικό, μέ εἰδικές ξεναγήσεις καί συνέδρια. (Ἐπικούρειος Ἀπόλλων-Βάσσαι Ἀρκαδίας, Καβείριον-Θῆβα, Δελφοί, Πυραμίς τοῦ Ἑλληνικοῦ-Ἄργος, Μυκῆναι, Νεκρομαντεῖον, Δωδώνη, Δῖον, Βεργίνα, Δῆλος, Ἐλευσῖνα, Λαύριον, Αἴγυπτος (ὄαση Σίουα), Μεγάλη Ἑλλάς (Κ. Ἰταλία) κ.ἄ.)

✓ **Τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1994 ἱδρύει τήν "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ", σέ συνεργασία μέ τήν "Βιβλιοθήκη τῶν Ἑλλήνων"** (ἐκδόσεις Γεωργιάδη) καί ὑπό τήν διεύθυνση σπουδῶν τῆς Ἄννας Τζιροπούλου-Εὐσταθίου καί τῆς Εἰρήνης Μαυροπούλου. **Σκοπός, ἡ διδασκαλία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης σέ παιδιά Δημοτικοῦ καί ἐνήλικες. Ἕνα ὅραμα πού γιά πρώτη φορά ὑλοποιήθηκε στήν Νεώτερη Ἑλλάδα.**

✓ **Τόν Δεκέμβριο τοῦ 1995 ἐκδίδει σέ συνεργασία μέ τόν Ἄ. Γεωργιάδη τήν, τρμηνιαία τότε, ἐφημερίδα ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ.**

✓ **Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1996 ἀναλαμβάνει τήν ὑποστήριξη προτάσεως Ἱσπανῶν Εὐρωβουλευτῶν γιά τήν καθιέρωση τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας καί παιδείας στήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωση,** συνεργαζόμενος μέ τό **ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ,** τόν Δῆμο Ἀθηναίων καί τό Ἵδρυμα Ἀντ. Τρίτση. **Συγκέντρωσε περισσότερες ἀπό 350.000 ὑπογραφές Ἑλλήνων πολιτῶν,** τίς ὁποῖες παρουσίασε στόν ἀντιπρόεδρο τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων κ. Κρητικό, μαζί μέ τόν Φ. Παπαθανασίου (ἀντιδήμαρχο τοῦ Δ. Ἀθηναίων).

✓ **Τόν Φεβρουάριο τοῦ 1996** συνεργάζεται στήν δημιουργία τῶν **"ΔΕΙΠΝΟΣΟΦΙΣΤΩΝ"** Ἀρχαῖο Ἑλληνικό Δεῖπνο μέ μουσική, χορό καί φιλοσοφικούς διαλόγους.

✓ **Τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1996 δημιουργεῖ τήν ΟΜΗΡΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑ γιά τήν διδασκαλία τῶν Ὁμηρικῶν Ἐπῶν, τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καί Μυθολογίας σέ παιδιά ἀπό 5-15 ἐτῶν. Παρουσίασε μέ τό παιδικό τμῆμα σέ θεατρικό δρώμενο τήν Α' ραψωδία τῆς Ἰλιάδος, τήν ραψωδία α' τῆς Ὀδυσσείας, τήν Ἀπολογία Σωκράτους τοῦ Πλάτωνος, τά Ἀργοναυτικά τοῦ Ὀρφέως καί τήν Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους..**

✓ **Τόν Νοέμβριο τοῦ 1996** ἀναγκάζεται σέ παραίτηση ἀπό τήν "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ" δίδοντας τήν διεύθυνση στόν Ἄδωνι Γεωργιάδη, δημιουργῶντας τόν προσωπικό χῶρο στεγάσεως τῶν Ἰδεῶν πού πρεσβεύει στήν ὁδό Στουρνάρη 57, ἀναπτύσσοντας ἐλεύθερα τούς σκοπούς τοῦ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΥ.

✓ **ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΕΩΣ:** Πέραν τῶν πολυμόρφων ἐκδηλώσεων μέ θέμα τόν Ἑλληνικό Πολιτισμό, τό Ἰδεοθέατρον, δημιούργησε καί σειρά μαθημάτων: **ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ** μέ τόν Σ. Θεοδοσίου (ἀστροφυσικός τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν). - **ΧΑΟΤΙΚΗΣ ΔΥΝΑΜΙΚΗΣ** μέ τόν Π. Δημοτάκη (πυρινικός-χημικός Παν/μίου Πατρῶν) - **ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑΣ** μέ τόν Ν. Πουλιανό (ἀρχαιολόγος) - **ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΜΟΥΣΙΚΗ, ΤΗΝ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΑ** μέ τόν Δ.. Λέκκα (μαθηματικός-μουσικός-διδάκτωρ μουσικῶν σπουδῶν). - **ΕΥΚΛΕΙΔΙΟΥ ΓΕΩΜΕΤΡΙΑΣ** μέ τόν Β. Σπανδάγο (μαθηματικός-συγγραφέας). **ΦΥΣΙΚΗΣ** μέ τόν Π. Παππᾶ (φυσικός) **ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΑΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ** μέ τόν Λ. Σαραγᾶ (ἐρευνητής-ἠλεκτρονικός στόν Δημόκριτο) - **ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΧΟΡΩΝ** μέ τήν Μαρία Ἀθανασιάδου (χορογράφος) - **ΑΡΧΑΙΑΣ ΥΜΝΩΔΙΑΣ - ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ** μέ τόν Ν. Κωνσταντινόπουλο (βυζαντινός μονοφωνάρης). - **ΑΡΡΗΤΟΙ ΛΟΓΟΙ** μέ τήν Ἀλτάνη (ἐρευνήτρια - συγγραφέα) - **ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΟΙ** μέ τήν Ἀ. Κελεσίδου (Δ/ντρια τοῦ Κέντρου Φιλοσοφίας τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν - **ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΕΧΝΗΣ** μέ τόν Δ. Λιαντίνη καί **τά μαθήματα ΑΓΩΓΗΣ ΛΟΓΟΥ - ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ.** μέ τόν Ρ. Ἀναστασάκη πού προσέφεραν σέ ἑκατοντάδες ἀνθρώπους ὀργάνωση νοητικοῦ καί φυσικοῦ λόγου καθώς καί ἔκφραση συναισθημάτων..

✓ **Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1998 δημιουργεῖ** ἐκδοτικό οἶκο, **παρουσιάζοντας σπανιώτατες μελέτες γιά τήν Ἑλληνική Φιλοσοφία-Μυθολογία - Πυθαγορισμό - Ἀρχαία Θρησκεία - Ὀρφισμό, ἀλλά καί ΟΜΗΡΟ - ΠΙΝΔΑΡΟ - ΕΜΠΕΔΟΚΛΗ - ΙΟΥΛΙΑΝΟ - ΠΟΡΦΥΡΙΟ κ..ἄ καί** ἐκδίδει τό ὁμώνυμο τριμηνιαῖο περιοδικό **ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ** (Φιλοσοφία - Μυθολογία)

✓ **Ὑποστηρίζει τήν διάδοση τῶν Ἀρχ. Ἑλληνικῶν Ὀνομάτων τελῶντας ὀνοματοδοσίες κάθε Ἡλιοστάσιο καί Ἰσημερία.**

Τό ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ ἀπετέλεσε καί ἀποτελεῖ παράδειγμα πρός μίμησιν, ἀφοῦ πολλοί ἑλληνοπρεπεῖς χῶροι πού δημιουργήθηκαν κατόπιν αὐτοῦ, ἐμιμήθησαν τήν λειτουργία του. Ἐπίσης πολλοί νέοι ἀλλά καί καταξιωμένοι ἐρευνητές καί ἐπιστήμονες ἔγιναν εὐρύτερα γνωστοί διά μέσου τῶν ἐκδηλώσεών του. Μέ τίς πολύμορφες ἐκδηλώσεις του, ἔδωσε γνωσιολογικά ἐναύσματα ἀλλά καί ψυχικά ἐρεθίσματα γιά νά στραφοῦν πρός τήν μελέτη τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γραμματείας, Μυθολογίας - Θρησκείας καί νά ἀγαπήσουν τό μέτρον καί τό κάλλος τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος χιλιάδες ἄνθρωποι ἐμπνεύοντας τίς συνειδήσεις τους.

ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ - ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ 1 & ΕΥΤΥΧΙΔΟΥ 16 (ΕΝΑΝΤΙ ΑΛΣΟΥΣ ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ) ΤΗΛ.: 010.75.12.156
ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57 & Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΤΗΛ.: 010. 52.37.543, ΤΗΛΕΟΜΟΙΟΤΥΠΟΝ (ΦΑΞ): 010.52..26.694

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

ΡΑΔΑΜΑΝΘΥ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ
ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57 ΤΗΛ.: 010.52.37.543
ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ 1 ΠΑΓΚΡΑΤΙ - ΤΗΛ.: 010.75.12.156

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ 2002 - ΑΝΕΥ ΦΠΑ 4%

Ὁμήρου:	ΙΛΙΑΣ	50
Ὁμήρου:	ΟΔΥΣΣΕΙΑ	50
Ὀρφέως:	ΥΜΝΟΙ - FRAGMENTA	10
Ὀρφέως:	ΛΙΘΙΚΑ - ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ	10
Ἐμπεδοκλέους	ΑΠΑΝΤΑ- ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΟΣ	10
Πινδάρου:	ΑΠΑΝΤΑ ΕΠΙΝΙΚΟΙ - ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΟΙ ΝΕΜΕΟΝΙΚΟΙ-ΠΥΘΙΟΝΙΚΟΙ-ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΟΙ	25
Σόλωνος:	ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ	15
Πλάτωνος:	ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ	9
Πλάτωνος:	ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ - ΦΑΙΔΡΟΣ	6
Πορφυρίου:	ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΤΩΝ ΝΥΜΦΩΝ ΑΝΤΡΟΥ	8
Λουκιανοῦ:	ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΣΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ	5
Κέβητος:	ΠΙΝΑΞ - ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ	
Ἰαμβλίχου:	ΤΑ ΘΕΟΛΟΓΟΥΜΕΝΑ ΤΗΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ	11
Σαλουστίου:	ΠΕΡΙ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΥ	5
Ἰουλιανοῦ:	ΕΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΩΝ ΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΑ ΗΛΙΟΝ	7
Ἱεροκλέους:	ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ	8
Πυθαγορείων:	ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΑ	5
Χαλδαίων: Μέ σχόλια	ΧΑΛΔΑΪΚΑ ΛΟΓΙΑ ΠΡΟΚΛΟΥ - Μ. ΨΕΛΛΟΥ - Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ	14
Πλήθωνος:	ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟ ΖΩΡΟΑΣΤΡΟΥ ΜΑΓΩΝ	5
Σακελλαρίου:	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ	22
Π. Γράβιγγερ:	Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ & Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ	44
Π. Γράβιγγερ:	ΥΜΝΟΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΥΣΤΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΙ & ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΙ	10
Π. Γράβιγγερ:	Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΩΝ ΔΟΝΗΣΕΩΝ	11
J. Mallinger	ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ ΤΑ ΑΠΟΡΡΗΤΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΝ	11
Σ. Νάγου:	Ο ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ	10
Σ. Νάγου:	ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΙΔΕΑΙ	5
Σ. Νάγου:	ΠΕΡΙ ΤΡΟΦΗΣ & ΑΚΡΕΟΦΑΓΙΑΣ	8
Δ. Καλλέργη:	ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ	9
Δ. Καλλέργη:	ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΟΛΥΜΠΙΟΙ ΘΕΟΙ	9
Δ. Καλλέργη:	ΝΟΥΣ, ΓΝΩΣΗ, ΨΥΧΗ, ΠΝΕΥΜΑ	5
Δ. Καλλέργη:	ΥΜΗΤΤΟΣ - ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΟΡΟΣ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ	5
Ε. Βαλλερᾶ:	ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΑΘΛΗΤΡΙΕΣ	17
Anne Reese:	ANCIENT GREEK WOMEN ATHLETES	17
Dido Kallergi:	ANCIENT HELLENIC MYSTERIES	8
D. Robins	ΤΕΛΟΣ-ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΟΝΟΙ ΚΑΛΕΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΛΗ ΓΗ	13
Π. Ντῆναχ:	Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ	44

Διάθεσις ὅλων τῶν βιβλίων τοῦ Δ. Λιαντίνη

Κ. Κουρτίδου:	ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ	15
Ἀγνώστου:	Η ΜΥΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΑΓΟΡΑ	5
Σ. Πιμπλῆ:	ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ	6
Π. Βασιλειάδου:	Η ΠΛΑΤΩΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ	6
Ἀσημακόπουλου	ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΟΙΔΙΠΟΔΑ	6
Ἐ. Δάγιου:	ΟΙ ΑΡΓΟΝΑΥΤΕΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ	14
Ἐ. Δάγιου:	Η ΛΥΤΡΩΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΑ	14
Κ. Κακούρη:	ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΑ	16
Ἀλτάνη:	ΑΡΡΗΤΟΙ ΛΟΓΟΙ Βιβλίον 1ον ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ - ΘΟΛΟΥ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ	24
Ἡ. Νικολούδη:	ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ	9
Ἀ. Χαλᾶ:	Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ ΜΑΣ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ	9
Γρ. Ζώρζου:	ΑΜΒΡΟΣΙΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΣΤΟΝ ΘΕΟ	5
Γρ. Ζώρζου:	ΑΠΑΡΧΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΟΝ ΘΕΟ	5
Γρ. Ζώρζου:	ΣΠΟΝΔΑΙ ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΣΠΕΡΜΑ	5
Γρ. Ζώρζου:	ΝΕΚΤΑΡ ΤΟ ΚΟΣΜΙΚΟ ΠΥΡ	5
Γρ. Ζώρζου:	ΠΕΛΑΣΓΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΙ	5
Λαμπροπούλου:	ΧΟΡΟΣ & ΑΡΜΟΝΙΑ ΠΕΡΙ ΦΥΣΕΩΣ	7
Μ. Μάκρα:	ΓΝΩΡΙΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΣΟΥ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΡΧΕΤΥΠΑ	10
Μ. Μάκρα:	ΟΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΥΚΛΑΜΙΝΑ	7
Μ. Μάκρα:	ΟΙ ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ	7
Ἄ. Κελεσίδου:	ΣΠΟΥΔΕΣ ΨΥΧΗΣ	9
Ἄ. Κελεσίδου:	ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ	9
Ἀ. Γεωργιάδου:	ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ	6
Ν. Ἐλάτου:	Ο ΧΑΡΗΣ ΤΟΥ ΘΕΑΓΕΝΗ Ἱστορικό ἀφήγημα γιά παιδιά. Τό ἐκπαιδευτικό σύστημα τῆς ἀρχαίας Ἀθήνας καί Σπάρτης	10
Κωνσταντινίδη:	ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ (παιδικό διήγημα)	5
Στασινοπούλου:	Η ΑΣΠΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ	8
C. Dupuis:	Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ	8
Ἰ. Κακριδῆ:	ΑΡΑΙ (ΚΑΤΑΡΑΙ - ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ)	10
Ν. Παράσχη:	ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ Η ΖΩΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ	5
Ἀδριανόπουλου	ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ	15
Ἀδριανόπουλου	ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ	8
Ἀδριανόπουλου	ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΖΩΗ	
Πλ. Δρακούλη:	ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΒΙΟΝΟΜΙΑΣ	8
Πλ. Δρακούλη:	ΦΩΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΝΔΟΝ	9
Ἰ. Βασιλῆ:	ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΕΝΟΣ ΜΥΣΤΟΥ	10
Ἰ. Βασιλῆ:	ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ	
Γ. Βογιατζῆ:	ΚΟΥΡΗΤΕΣ - ΔΕΡΒΙΣΙΔΕΣ	8
Γ. Βογιατζῆ:	ΟΡΦΕΥΣ-ΠΑΓΓΑΙΟΝ-ΡΟΔΟΛΕΙΒΟΣ	8
Π. Καραγιάννης:	ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ	28
Γ. Κυπριωτάκης:	ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ	
Ρ. Ἀναστασάκη:	ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΘΕΩΝ	
ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ Α τόμος 1ο 8ο τεῦχος Β τόμος 9ο 16ο τεῦχος	ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ-ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ	

ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ εἰδικό τριμηνιαῖο περιοδικό γιά ἐλεύθερους ἐρευνητές

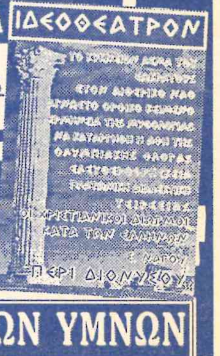

ΑΠΟΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗΣ τηλ. 52.37.543 (FAX): 52.26.694

http://www.ideotheatron.gr
e-mail: radamanthys@ideotheatron.gr

5Ε

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑΣ - ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ - ΟΡΦΙΚΩΝ ΥΜΝΩΝ

ΣΤΟ ΙΔΕΟ-ΘΕΑΤΡΟΝ

ΑΓΩΓΗ ΛΟΓΟΥ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΟΡΘΟΦΩΝΙΑΣ
ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Η ΑΝΑΓΚΗ ΤΗΣ ΕΚΦΡΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗ
ΟΡΦΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ
ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΜΝΗΜΗΣ
ΔΙΑΦΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΠΝΟΗ
ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ - ΟΜΗΡΙΚΑ ΕΠΗ

ΤΕΛΟΣ ΠΙΑ ΣΤΟ ΒΡΑΧΝΙΑΣΜΑ
ΠΡΟΣΤΑΤΕΨΤΕ ΤΙΣ ΦΩΝΗΤΙΚΕΣ ΣΑΣ ΧΟΡΔΕΣ
ΑΠΟΚΤΗΣΤΕ ΦΩΝΗ ΜΕ ΟΓΚΟ - ΕΝΤΑΣΗ - ΔΙΑΥΓΕΙΑ

Τά μαθήματα εἶναι ἀπαραίτητα γιά ὁμιλητές, πολιτικούς, δικηγόρους, ἐκπαιδευτικούς ὅλων τῶν βαθμίδων, φοιτητές, νηπιαγωγούς, ξεναγούς, στελέχη ἐπιχειρήσεων, δημοσιογράφους, ἐκφωνητές, ἠθοποιούς, ὑποψηφίους Δραματικῶν Σχολῶν, τραγουδιστές, ἀλλά καί γιά ὅλους ὅσους θέλουν νά βελτιώσουν τόν λόγο τους!

ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΤΕ ΤΗΝ ΣΚΕΨΗ ΣΑΣ,
ΕΚΦΡΑΣΤΕ ΤΑ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΣΑΣ
ΑΡΘΡΩΣΤΕ ΤΕΛΕΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ
ΚΑΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ!

ΤΜΗΜΑΤΑ

ΔΕΥΤΕΡΑ
5:30 - 7:30 Μ.Μ. ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ 1
ΤΕΤΑΡΤΗ
5:30 - 7:30 Μ.Μ. ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ 1
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
5:30 - 7:30 Μ.Μ. ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57
ΣΑΒΒΑΤΟ
1-3 Μ.Μ. ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57

ΔΙΔΑΣΚΕΙ
Ο ΡΑΔΑΜΑΝΘΥΣ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗΣ

ΕΑΝ ΧΑΣΕΤΕ ΚΑΠΟΙΟ ΜΑΘΗΜΑ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΤΟ ΑΝΑΠΛΗΡΩΣΕΤΕ ΑΛΛΗ ΗΜΕΡΑ

ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ 1 ΠΑΓΚΡΑΤΙ (ΕΥΤΥΧΙΔΟΥ 16 ΕΝΑΝΤΙ ΑΛΣΟΥΣ ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ)
ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57 & Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ.: 010.52.37.543 - 010.75.12.156

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΥ
μέ τόν Ραδάμανθυ Ἀναστασάκη

ΔΕΥΤΕΡΑ 8-10 μ.μ. ΠΟΙΗΝ ΤΙΣ ΒΙΟΤΟΙΟ ΤΑΜΟΙ ΤΡΙΒΟΝ; ΠΟΙΟ ΔΡΟΜΟ ΝΑ ΧΑΡΑΞΕΙ ΚΑΝΕΙΣ;

ΕΔΙΖΗΣΑΜΗΝ ΕΜΑΥΤΟΝ! ΑΝΑΖΗΤΗΣΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΜΟΥ!
ΟΤΑΝ Η ΨΥΧΗ ΑΠΟΚΤΗΣΕΙ
ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΕΩΣ ΤΗΣ
Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ - ΗΛΙΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ
ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑΣ & ΜΥΗΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ - ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΒΙΟΝΟΜΙΑΣ - ΝΟΜΟΙ ΖΩΗΣ

Τρίτη 8-10 μ.μ.

ΟΜΑΔΑ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

ΤΕΤΑΡΤΗ 8-10 μ.μ.

ΟΡΦΙΚΗ
ΘΕΟΛΟΓΙΑ

ΟΡΦΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ

ΕΚΜΑΘΗΣΗ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΥΜΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Σάββατο 6:30 μ.μ. ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ - ΑΓΩΓΗ ΨΥΧΗΣ

Σ. ΝΑΓΟΥ
Ο ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ 1 ΠΑΓΚΡΑΤΙ (ΕΥΤΥΧΙΔΟΥ 16 ΕΝΑΝΤΙ ΑΛΣΟΥΣ ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ)
ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57 & Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ.: 010.52.37.543 - 010.75.12.156